

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TILL DEATH DO US PART.
YOURS. NOT MINE.

THE
~~PERFECT~~
DIVORCE

JENEVA ROSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *THE ~~PERFECT~~ MARRIAGE*

ÖLÜM BİZİ AYIRANA KADAR.

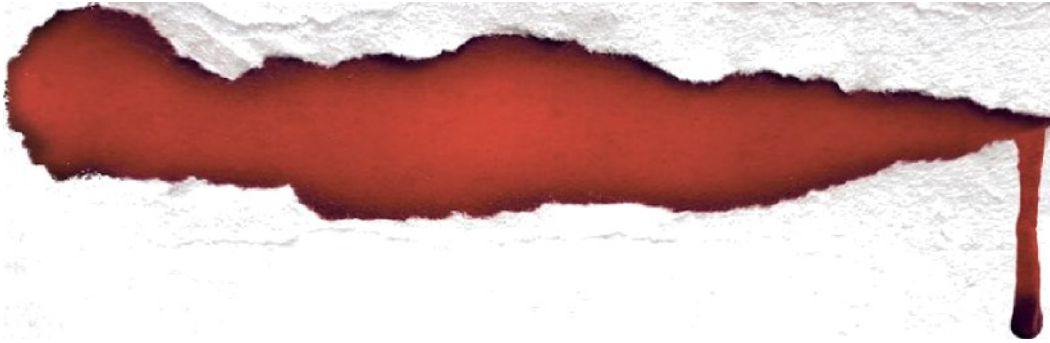
SEN RS. MİN E DEĞİL.

THE

PERFECT

DIVORCE

JENEVA ROSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

OF THE 9-fi-R-FfiÆT MA RIACE

Başlık önerileri, çekilişler ve sadece abonelere özel indirimler için
bültenimize abone olun.

[Buraya katılın.](#)

"Jeneva Rose hesaba katılması gereken bir güç."

-Alex Finlay,

Bana Bir Şey Olursa kitabının yazarı

"Rose, mutlaka okunması gereken bir yazar olarak yerini sağlamlaştırdı."

-Jennifer Hillier,

Küçük Sırlar'ın *USA Today* çoksatan yazarı

"İlk sayfadan itibaren sizi koltuğunuzun ucuna oturtacak, sürükleyici bir o dedi, bu dedi gerilim romanı."

-Karin Slaughter,

New York Times ve uluslararası alanda 1 numaralı çok satan yazar

"Jeneva sizi içine çeken ve son sayfalara kadar tahmin yürütmenizi sağlayan zekice, nabız hızlandıran bir gerilim sunuyor. Ustaca kurguları ve unutulmaz karakterleriyle neden okunması gerektiğini bir kez daha kanıtlıyor."

-T. J. Newman,

#Falling ve *Drowning* kitaplarının uluslararası çok satan 1 numaralı yazarı

"Rose, kitabın üst üste binen suç soruşturmalarında karakterlerinin suçlama girişimleriyle çok eğleniyor ve ilk sayfalardan itibaren kötücül gerilimi sürdürüyor... Almaya değer bir yolculuk."

-Publishers Weekly

"Rose'un yıldızı yükselişte ve Sarah'nın ilk macerasını beğenen okurlar bu heyecan verici devam kitabındaki şaşırtmacalara, entrikalara ve sürprizlere bayılacaklar."

-Booklist

KITAP3 YAZAN JENEVA RO3E

BAĞIMSIZ ROMANLAR

~~Mükemmel~~ Evlilik

Eskiden Olduğum Kız

Birimiz Öldü

Buraya Gelmemeliydin Bu Bir

Randevu (Yine) #CrimeTime

(Drew Pyne ile) Home Is Where

the Bodies Are The ~~Perfect~~

Divorce

DEDEKTİF KİMBERLEY KING KİTAPLARI

Ölü Kadın Son Gününü

Hayatta Geçiriyor

MÜKEMMEL BOŞANMA

JENEVA RO3E

Telif Hakkı© 2025 Jeneva Rose tarafından
Blackstone Publishing tarafından 2025 yılında yayınlanan
e-kitap Kapak tasarımı Sarah Riedlinger
Katharine Hannah'nın Yazar Fotoğrafi

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir
ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Ticari e-kitap ISBN 979-8-8746-2095-0
Kütüphane e-kitap ISBN 979-8-8746-2094-3
Kurgu / Gerilim / Psikolojik

Blackstone Yayıncılık 31
Mistletoe Rd.
Ashland, OR 97520

www.BlackstonePublishing.com

*Benim kaz sürüsü için.
Yükseklerde uçun ve aptal kalın.*

İÇERİK3

ONU ÖLDÜRDÜ MÜ?

Bölüm 1 Sarah

Morgan Bölüm

2 Bilinmeyen

Bölüm 3 Sarah

Morgan Bölüm

4 Şerif Hudson

Bölüm 5

Bob Miller

Bölüm 6 Sarah

Morgan Bölüm

7

Bob Miller

Bölüm 8 Sarah

Morgan Bölüm

9 Şerif Hudson

Bölüm 10 Bob

Miller Bölüm

11 Şerif

Hudson Bölüm

12 Sarah

Morgan Bölüm

13 Şerif

Hudson Bölüm

14 Bob Miller

Bölüm 15

Sarah Morgan

Bölüm 16 Şerif

Hudson Bölüm

17 Bilinmeyen

Bölüm 18 Bob

Miller

[Bölüm 19](#)
Sarah Morgan
[Bölüm 20 Şerif](#)
Hudson [Bölüm](#)
[21 Morgan](#)
[Bölüm 22 Bob](#)
Miller [Bölüm](#)
[23 Şerif](#)
Hudson [Bölüm](#)
[24 Sarah](#)
Morgan [Bölüm](#)
[25 Şerif](#)
Hudson [Bölüm](#)
[26 Sarah](#)
Morgan [Bölüm](#)
[27 Bob Miller](#)
[Bölüm 28](#)
Sarah Morgan
[Bölüm 29 Şerif](#)
Hudson [Bölüm](#)
[30 Bob Miller](#)
[Bölüm 31 Şerif](#)
Hudson [Bölüm](#)
[32 Morgan](#)
[Bölüm 33](#)
Bilinmeyen
[Bölüm 34 Bob](#)
Miller [Bölüm](#)
[35 Şerif](#)
Hudson [Bölüm](#)
[36 Sarah](#)
Morgan [Bölüm](#)
[37 Bob Miller](#)
[Bölüm 38 Stacy](#)
Howard [Bölüm](#)
[39 Şerif](#)
Hudson

[Bölüm 40](#)

Sarah Morgan

[Bölüm 41 Şerif](#)

Hudson [Bölüm](#)

[42 Bob Miller](#)

[Bölüm 43 Stacy](#)

Howard [Bölüm](#)

[44 Morgan](#)

[Bölüm 45](#)

Sarah Morgan

[Bölüm 46 Bob](#)

Miller [Bölüm](#)

[47 Stacy](#)

Howard [Bölüm](#)

[48 Şerif](#)

Hudson [Bölüm](#)

[49 Şerif](#)

Hudson [Bölüm](#)

[50 Sarah](#)

Morgan [Bölüm](#)

[51 Sarah](#)

Morgan [Bölüm](#)

[52 Şerif](#)

Hudson [Bölüm](#)

[53 Sarah](#)

Morgan

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

ONU ÖLDÜRDÜ MÜ?

BELGESEL TRANSKRİPT KANAL 5
HABER ALINTISI

Prince William County Şerif Ofisi yerel bir kadının öldürölmesini soruşturuyor. Bugün erken saatlerde Manassas Gölü kıyısındaki bir eve çağrılan polisler Kelly Summers'ın cesedini vahşice bıçaklanarak öldürölmiş halde buldu. Kaynaklar, evin sahibi olan roman yazarı Adam Morgan'ın kısa bir süre sonra sorgulanmak üzere getirildiğini söyledi. Prince William County Şerif Ofisi soruşturma devam ettiğı için daha fazla ayrıntı vermeyi reddetti.

MÜLAKATÇI

15 Ekim'de Kelly Summers ve doğmamış çocuğunun öldürölmesinin üzerinden sekiz yıl geçmiş olacak. Cesedi ertesi sabah göl evinizde bulundu, özellikle de

Birincil yatak odası. Adam, Kelly'nin öldürüldüğü gece neler olduğunu anlatabilir misin?

ADAM MORGAN

Hayır. Öldürülmeden önce ne olduğunu söyleyebilirim, sonra ne olduğunu da söyleyebilirim ama ölümü hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

MÜLAKATÇI

O zaman bize daha önce ne olduğunu anlat.

ADAM MORGAN

Kelly işten sonra geldi ve o geldiğinde her zaman yaptığımız şeyi yaptık. Birkaç içki içtik ve birkaç kez seks yaptık.

MÜLAKATÇI

Peki sonra ne oldu?

ADAM MORGAN

Gecenin bir yarısı uyandım. Dışarısı zifiri karanlıktı. Kelly hâlâ uyuyordu ya da en azından ben öyle sanıyordum. DC'ye geri dönmem gerektiğini biliyordum ve onu uyandırmak istemedim, bu yüzden hazırlanırken ışıkları kapalı tuttum ve sonra yola çıktım.

MÜLAKATÇI

Kelly'ye mektup yazmadan önce olmaz. Bu doğru mu?

ADAM MORGAN

Evet, bu doğru. için mutfak tezgâhına bıraktım, asla okuma fırsatı fark etmemiştim.

MÜLAKATÇI

Kelly'ye yazdığın mektupta ne vardı?

ADAM MORGAN

Artık bir önemi yok. O öldü.

MÜLAKATÇI

Ölümünü ne zaman öğrendiniz?

ADAM MORGAN

Ertesi gün. DC Metro ve Prince William County şerif departmanından memurlar DC'deki evime geldiler ve o zaman bile bilmiyordum. Sorgulanmak üzere getirilinceye kadar bana bilgi vermediler.

MÜLAKATÇI

Kelly Summers senin için kimdi?

ADAM MORGAN

En basit ifadeyle, metresim.

MÜLAKATÇI

Bazı insanlar, bir konuda yalan söyleyebiliyorsanız -örneğin ilişkiniz- başka bir konuda da yalan söyleyebileceğinizi düşünmektedir.

ADAM MORGAN

Bu oldukça büyük bir sıçrama. Pek çok insan hile yapar, çok azı cinayet işler.

MÜLAKATÇI

Siz de o birkaç kişiden biri misiniz?

ADAM MORGAN

Olmadığımı zaten söyledim.

MÜLAKATÇI

Jüri, Kelly otuz yedi kez bıçaklanırken yanında rahatça uyuyabilmenizi mantıksız buldu. Ayrıca gecenin bir yarısı evden çıkarken onun parçalanmış cesedini görmezden gelmenizi de pek olası bulmadılar. Buna ne diyorsunuz?

ADAM MORGAN

Hastanede ameliyat olan bir hasta karnının yarıldığını fark eder mi? Hayır, fark etmezler, çünkü anestezi altındadırlar. Kelly ve ben o gece uyuşturulmuştuk. Kim yaptı bilmiyorum ama biri bize ilaç verdi. Ve dediğim gibi,

Kendime geldiğimde dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı;
hiçbir şey göremiyordum.

MÜLAKATÇI

Toksikoloji raporu Kelly'nin vücudunda GHB olduğunu
gösteriyordu, ancak sizinki temiz çıktı.

ADAM MORGAN

Farkındayım.

MÜLAKATÇI

Bunu nasıl açıklıyorsun?

ADAM MORGAN

Bu sorunun cevabını şerifin ofisi vermeli çünkü
beni test etmeden önce tespit süresinin dolmasını
beklediler.

MÜLAKATÇI

Bunun kasıtlı olduğunu mu söylüyorsunuz?

ADAM MORGAN

Belki de. Ya da belki sadece polisin özensiz
çalışmasıydı.

MÜLAKATÇI

Tuzağa düşürüldüğünüze inanıyor musunuz?

ADAM MORGAN

Evet.

MÜLAKATÇI

Kim tarafından?

ADAM MORGAN

Birkaç olasılık var. Kelly'nin kocası Scott olabilir. Kelly'nin içinde bulunan üçüncü bilinmeyen DNA seti kime aitse o olabilir. Bob Miller da var, ilk kocasının kardeşi. Onlardan herhangi biri yapmış olabilir.

MÜLAKATÇI

Ama sen değil?

ADAM MORGAN

Hayır, ben değilim.

MÜLAKATÇI

Karar okunduğunda aklınızdan neler geçtiğini bize anlatabilir misiniz?

ADAM MORGAN

Hayatımın bittiğini biliyordum ve ben ... Buna inanamıyordum. Haberlerde haksız yere mahkum edilen insanları duyarsınız. Ama asla onlardan biri olmayı beklemezsin. Kelly'i ben öldürmedim.

Summers, ve son nefesime kadar bu yalana karşı savaşmaya devam edeceğim.

MÜLAKATÇI

Masumiyet Projesi davanızı üstlenmeyi reddetti.
Sence neden böyle oldu?

ADAM MORGAN

Bilmiyorum. Onlara sormalısın.

MÜLAKATÇI

Peki Adam, B planın ne o zaman?

ADAM MORGAN

B planım yok. Sadece mücadele etmeye, temyize gitmeye ve bir gün mahkumiyetimin bozulacağı umudunu korumaya devam etmeliyim.

MÜLAKATÇI

Hâlâ umudun var mı?

ADAM MORGAN

Benim var. Benden alamayacakları tek şey bu.

MÜLAKATÇI

Eski eşiniz Sarah Morgan tarafından meşhur bir şekilde savunuldunuz. Hala umudu var mı?

ADAM MORGAN

Sarah benim karım, eski karım değil.

MÜLAKATÇI

Benim hatam. Evet, eşiniz Sarah. Son yedi yıldır ölüm hücresindeydiniz ama o sizinle evli kalmaya devam etti. Sizce bunun nedir?

ADAM MORGAN

Çünkü Sarah beni seviyor ve masum olduğumu biliyor.

BİR

SARAH MORGAN

Bob'la evlendiğimde bir gün ondan boşanacağımı biliyordum, çünkü erkekler avukatlar gibidir. Onlara güvenilmez. Bunu biliyordum çünkü ben de bir avukatım, o da öyle. Kocam yirmi kişilik bir konferans masasında karşımda oturuyor, ama bugün bu odada sadece dört kişiyiz: ben, Bob ve avukatlarımız. Son on iki yılımı birlikte geçirdiğim adama bakmamaya çalışıyorum. Ancak karanlık gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, bu yüzden bakışlarını için bakışlarına karşılık veriyorum. Kolalı beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açık ve kravatı boynunda gevşek bir şekilde sallanıyor. Odanın serinliğine rağmen ter damlacıkları saç çizgisine yapışmış.

"Müvekkilim uzlaşmayla ilgileniyor." Brad ceketinin kolunu yukarı iterek som altından bir Rolex Day-Date gösteriyor. Sanki *"Bakın ben ne kadar iyi bir avukatım"* demeye çalışıyor. Kocamın koyu renk saçlarının ve saat beş yönündeki gölgesinin tam tersi, kaygan sarı saçları ve temiz traşlı bir yüzü var. Brad, Bob'un avukatı, uzun süredir arkadaşı ve tam zamanlı sümsük. İsteddiği sonuçları elde etmek için köşeleri kesmesiyle tanınır, ki bu iyi bir şey çünkü ben de öyleyim.

Jess kararlı bir şekilde, "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz," diyor. Başını eğiyor ve sandalyesinde biraz daha dik oturuyor. Jess benim avukatım ve her şeyi kitabına göre yapar. Benim yang'ımın yin'i.

"Sarah, sadece bir kez oldu." Bob çenesini sıkıyor ve sanki kötü bir rüyadan uyanmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını sertçe ovuşturuyor. Ama bu artık bizim hayatımız, bizim gerçekliğimiz ve bizi buraya getiren de o. "Söz veriyorum," diye ekliyor. "Sadece bir kez oldu."

Hep böyle demezler mi? Sadece bir kez oldu. Bir kazaydı, bir muhakeme hatasıydı, tamamen karakter dışı bir şeydi, bir daha asla yapmayacakları bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir anlamı yoktu. Evet, hepsi böyle der, ama sadece yakalandıklarında. Yaptıkları şey için üzgün değillerdir. Ne yaptıklarını bildiğin için üzgündürler. Bob da farklı değil. O da diğerleri gibi.

Brad ona bilmiş bir bakış atıyor ve başını hafifçe sallayarak konuşmayı kesmesini işaret ediyor. Bob için avukat değil de müvekkil olmanın zor olduğunu söyleyebilirim ama kabul ediyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken derin bir iç çekiyor.

Brad ellerini yüzünün önünde birleştirerek, "Müvekkilimin yaptığı büyük hatanın tüm sorumluluğunu kabul ettiğini ve uzlaşma yolunda ilerlemek için altı danışmanlık seansına katılmayı kabul ettiğini tekrarlamak isterim," diyor. Kısmen açık olan panjurların arasından sızan güneş ışığı Rolex'inden yansıyarak bileğini her eğişinde duvarda kaleydoskop şeklinde bir ışık dansı yapıyor.

"Müvekkiliniz sadakatsizliğinden önce danışmanlık seanslarına katılmalıydı." Jess dudaklarını büzer ve yavaşça bir kâğıt parçasını masaya doğru kaydırır. "Bunlar Bayan Morgan'ın talepleri."

Bob kollarını kavuşturur ve öne doğru eğilerek avukatından önce kâğıdı kapar. Sayfayı tararken gözlerini kısıyor ve alnını büzüyor. Okuduklarından hoşlanmadığını söyleyebilirim, ki zaten amaç da bu.

Bob, "Kesinlikle hayır," diye alay ederek kâğıdı fırlatır. Brad kâğıdı havada süzülürken yakalıyor ve masanın üzerinde düzeltiyor.

Jess, "Bunun adil bir teklif olduğuna inanıyoruz," diyor.

Brad başını kaldırır ve ona bakar. "Müvekkilim kızının velayetinden vazgeçmiyor. Morgan Vakfı yönetim kurulundaki koltuğundan ya da hayır kurumundaki hissesinden de vazgeçmiyor."

"Bizden vazgeçmiyorum... nokta," diye yalvarıyor Bob. Onunla yarı yolda buluşacağımı umarak elini bana doğru uzatıyor ama ben elini uzatmıyorum. Bunun yerine ellerimi masadan kaldırıp kucağımda birleştiriyorum.

"Sarah, lütfen," diye ekliyor.

Cevap vermemek için dilimi ısırıyorum çünkü sessizliğin onu yapabileceğim herhangi bir espriden daha fazla incittiğini biliyorum. Ve onun beni incittiği kadar ben de onu incitmek istiyorum.

Jess, "Müvekkilimin evliliği uzlaştırmak gibi bir niyeti yok," diye açıklıyor.

Brad Bob'a doğru eğilir ve fısıltıyla konuşur. Bob'un yüzü her kelimedede daha da üzgünleşir. Cildi kızarıyor ve dişlerini gıcırdatırken keskin çene çizgisi daha da belirginleşiyor.

Küçük sohbetlerini bitirdiklerinde Brad boğazını temizler ve sandalyesinde doğrulur. "Herhangi bir ilerleme kaydetmiyor gibi görüldüğümüze göre, sanırım daha sonraki bir tarihte yeniden toplanmalıyız."

"Bu toplantıların amacı evliliğimizi onarmak değil, olmayacak da Brad. Kaydetmemiz gereken tek ilerleme malların paylaşımı ve Summer'ın velayeti konusunda bir anlaşmaya varmak. Bayan Morgan'ın temiz, hızlı ve özel bir boşanma talep ettiğini yinelemek isterim. Bu işin uzamasını ya da mahkemede tartışılmasını istemiyoruz ama mecbur kalırsak yaparız," diyor Jess, ağzı sert bir çizgiye dönüşerek.

Ve böylece yerimden kalkıp eteğimi düzelttim ve blazer ceketimin düğmelerini yeniden ilikledim.

"Anlaşıldı," diyor Brad, gösterişli ve cafcamlı turuncu Hermès marka evrak çantasını toplarken. "Asistanıma başka bir toplantı ayarlaması için ulaşmasını söyleyeceğim."

Bob ayağa kalkıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Benden bir karış daha uzun, geniş omuzları ve sıkı bir fiziği var. Tuz ve biber görünümü gerçekten işe yarıyor

Alnına hafifçe kazınmış stres kırışıklıkları da aynı şekilde. Öyle davranmasa da bilge ve seçkin görünüyor.

Kapıya doğru ilerlerken Jess, "Seni sonra ararım Sarah," diyor.

Duraksıyorum ve odadan çıkmadan önce ona teşekkür ediyorum.

Bob arkamdan yaklaşarak, "Sarah, bekle," diye sesleniyor.

Onu tamamen görmezden gelerek yürümeye devam ediyorum ama sonra aniden bir el omzuma dokunuyor ve beni olduğum yerde durduruyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Lütfen," diye ekliyor.

Ağır bir iç çekiyorum ve kocamla yüzleşmek için dönüyorum. Karşımda durduğunu bile zar zor görebiliyorum çünkü o zaten geçmişimin bir parçası. Sadece henüz bunun farkında değil ve bunu nasıl daha açık hale getirebileceğimi bilmiyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

Sesimde hiçbir duygu yok çünkü kocamın sadakatsizliğini öğrendiğim anda ona karşı hissettiğim her şey yok oldu.

Bob gergin bir fısıltıyla, "Lütfen bunu yapma," diyor.

Gözleri çılgınca benimkileri arıyor, sanki bizi tekrar yerimize kilitlemeye çalışıyorlar. Ama artık dünyada bize yer yok çünkü güvenmediğim biriyle evli kalamam. Benim için güven cam gibidir. Bir kez kırdığınızda bir daha yerine koyamazsınız ve denesenez bile bu süreçte kendinizi kesmiş olursunuz. O yüzden at gitsin.

"Sana yapacağım en kötü şey seni boşamak olduğu için şanslısın." Sözlerim yumuşak, neredeyse yatıştırıcı.

"Bu bir tehdit mi?" diye sorar, yüzü inanmaz bir hal alır.

"Tehdit etmediğimi biliyorsun, Bob."

Kaşlarını çatıyor ve göğsünü şişirmeye başlıyor, bana meydan okuyor ama ben yeterince gördüm. Topuklarımın üzerinde asansöre doğru yürürken başımı sallıyorum. Adımı birkaç kez sayıklıyor, aramıza mesafe koydukça sesi daha da kısılıyor - ya da belki de inandırıcılığını yitiriyor. *Güzel. Umarım öyledir.*

Bob gerçekten sabrımı sınıyor. Tek istediğim hızlı ve sessiz bir boşanmaydı - onun ilişkisi gibi sanırım. Ama hayır, her adımda benimle savaşıyor çünkü bunun üstesinden gelebileceğimiz bir şey olduğunu düşünüyor. Öyle değil ve içten içe Bob da bunu biliyor. Medeni kalmaya çalıştım; gerçekten çalıştım - yakın boşanmamızdan hala mutlu bir şekilde habersiz olan kızımızın iyiliği için. Ona söylemeyi erteledim, iş bitene ve ham duygular azalana kadar beklemek istedim, böylece odak noktası o ve sadece o olabilirdi. Kızımızın duygularını ve refahını önemseyen tek kişi benmişim gibi görünüyor.

Asansörde, Aşağı düğmesine basıyorum ve görünmesini bekliyorum. Bob'un varlığını hâlâ hissedebiliyorum ama arkama bakmıyorum. Keşke her şey farklı olsaydı. Farklı olmaları gerekiyordu. Ebeveynliğin sizi daha iyi bir insan olmaya yöneltmesi ya da en azından daha iyi bir insan olduğunuzu *düşündürmesi* gerekirdi. Annelik beni değiştirdi, tıpkı bildiğim gibi. Ama görünüşe göre baba olmak Bob'a hiçbir şey yapmamış. Sadece beni aldatmadı. Ailemizi de aldattı. Yeteneği olmayan bir şeymiş gibi davrandı.

Asansör çalışıyor ve açılıyor. İçeri giriyorum, Lobi düğmesine basıyorum ve çenemi kaldırıp Bob'a bakıyorum. Koridorun sonunda duruyor, gözleri sanki bir hesaplaşmanın ortasındaymışız gibi benimkilere sabitlenmiş. Yüzünde kızgınlık ve keder karışımı bir ifade var ama başka bir şeyin, daha önce gördüğüm bir şeyin parıltısı da var. Ne olduğunu çıkaramıyorum. Kapılar kapanana kadar ikimiz de göz temasını kesmiyoruz.

Asansör inmeye başlarken uğulduyor, aramıza daha da mesafe koyuyor. On yıldan fazladır birlikteyiz ama evleneli bir yıldan biraz fazla oldu. Bob, ilk kocam Adam'la birlikteyken olduğum kadın olmadığım için şanslı. Adam'dan çocuk sahibi olsaydım, belki hâlâ yanımda olurdu. Çünkü dediğim gibi, anne olmak beni değiştirdi ve insanların değişemeyeceğini söylediklerini biliyorum. Yine de yapabilirler. Özünde, biz

Ancak bu, bazı parçalarımızın zaman içinde yumuşamayacağı veya sertleşmeyeceği anlamına gelmez.

İKİ

BİLİNMIYOR

Oda o kadar karanlık ki, burada gölgeler bile yok. Vücudum aniden sarsılıp gözlerim açıldığında aklıma gelen ilk düşünce bu. Alışmalarını ve tanıdık bir şeyler bulmalarını umarak birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum ama ışık olmadan hiçbir şey yok. Elimi yüzümün önünde, burnumdan birkaç santim uzakta tutuyorum, ama zar zor görünüyor bile, zihnimin zar zor tanıdığı gri bir hayal. Hava yoğun ve nemli, küf ve ıslak çorap kokuyor. Kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve ellerimi yanlarıma bastırıyorum, yaylı yatağın hafif esnekliğini hissediyorum. Bobinler tekrar yerlerine yükselmeden önce basınç altında batıyor.

Başım zonkluyor ve sert bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor. Midem bulanıyor, her an kusacakmışım gibi hissediyorum. Parmaklarımı şakaklarıma sürterek anıların geri gelmesini istiyorum. Ama gitmeyecekler. Gittiler.

-Belki şimdilik, belki de sonsuza dek. *Dün gece ne oldu? Çok mu içtim? Elime yine LSD ya da E mi geçti?*

"Alo?" Ağırlığımı değiştirip titreyerek ayağa kalkarken boşluğa doğru sesleniyorum.

Ayaklarımın tabanı ince şilteden ayrılıp soğuk, sert bir yüzeye yerleşiyor. İleriye doğru temkinli bir adım atıyorum ve işte o zaman duyuyorum; beton üzerinde sürüklenen metalin sesi. Karanlığın içinde daha da ilerlemeye çalışıyorum ama bacağım aniden geri çekiliyor. Bileğime keskin bir acı saplanıyor, metal kelepçe derime batıyor.

"Ne oluyor lan?" Aşağı uzandım ve soğuk kelepçeyi hissettim. Ayak bileğime kelepçelendiğini ve beni olduğum yere kilitletiğini fark edince ani bir panik atak geçiriyorum. Nabzım hızla atıyor ve nefeslerim hızlı ve sert çıkıyor. Gözeneklerimden sızan tere rağmen titriyorum. "Hayır, hayır, hayır... YARDIM EDİN! Biri yardım etsin! Lütfen!" Gözyaşlarım hızla akıyor ve boğazım düğümlenene ve ciğerlerimdeki tüm hava tükenene kadar çığlık atıyorum.

Yatağın üzerine yığılıp zincire yapışıyorum ve çekebildiğim kadar sert çekiyorum, bu sırada ellerimdeki deriyi parçalıyorum. "Hadi, seni bok parçası, bırak beni!" Zayıf bir halka olduğunu ya da bağlı olduğu şeyden kurtulacağını umarak çığlık atıyorum.

Sürünerek ilerliyorum, zinciri kaynağına kadar takip ediyorum - beton zemine yapıştırılmış kalın bir metal direk. Ayağa kalkıp ellerimi direğin tepesine doğru kadar uzatıyorum. Tavana kadar uzanan bir destek kirişi olmalı çünkü tepesine ulaşamıyorum. Dikkatimi zincire veriyorum ve zincirin uzunluğu boyunca ilerliyorum. Yörüngedeki bir uydu gibi bağlıyım, herhangi bir yöne hareket etmek için sadece altı fit kadar gevşekliğim var.

Ellerim önümde, etrafımı keşfetmeye başlıyorum. Bir duvar beliriyor ve avucumu duvara dayayıp, ayak bileğimdeki zincir gerilene kadar kaba betonu takip ediyorum.

"Kahretsin!" Kaval kemiğim sert bir şeye çarpınca homurdanıyorum. Parmaklarımın ucu değene kadar eğildim, pürüzsüz dairesel bir kenar hissettim. Bu bir kova, nalburdan alabileceğiniz ağır hizmet tipi plastik bir kova. Aramaya devam ediyorum. Ellerim pürüzlü, grenli bir yüzeyin üzerinde kayıyor, sanırım ahşap. Bir şey avucumu sıyırdı, ben de . Acıyla irkiliyorum, yarayı ağzıma götürüyorum ve acı azalana kadar emiyorum. Kan lekesi ağzımda metalik bir tat bırakıyor.

Yatağa dönüyorum ve dizlerimi göğsüme çekip ağlıyorum, ağlarken ileri geri sallanıyorum. Elim bir battaniyeye, hayır, bir uyku tulumuna değiyor. Onu kapıp vücuduma sarıyorum ve beni uyandıgım karanlık cehennemden koruyor.

Üç

SARAH MORGAN

Topuklarım fayans zeminde tıkırdıyor, eski binanın her yerinde yankılanıyor ve ben çıktıktan sonra bile devam ediyor. Çantamdan bir güneş gözlüğü çıkarıp takıyorum ve gözlerimi yükselen güneşten koruyorum. Ofisim Old Town Manassas'a sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde. Hayatımda pek çok şey değişti, sadece ben değil. Artık Washington'daki Williamson & Morgan'ın ortaklarından biri değilim. Bu benim seçimim, başkasının değil. Önümde bir adamın isminin olmasından yorulmuştum ve aynı şekilde çok fazla serveti olan ahlaksız kişileri savunmaktan da yorulmuştum. Eğer imkanınız varsa gerçekten de her şey yanınıza kar kalabilir. Ben bunun kanıtıyım, eski müvekkillerim de öyle.

Yine de avukatlığı bırakmadım. Sadece kimin için çalıştığımı bıraktım. Şu anda tüm çalışmalarım karşılıksız; bunu tercih ediyorum çünkü daha zorlu bir iş. Morgan Vakfı adında bir hayır kurumunun kurucusu ve yöneticisiyim. *Hayır kurumu* ve *Morgan* kelimelerini aynı cümlede kullanmak kulağa garip geliyor olmalı, bir tür oksimoron ama öyle olmamalı. Hayır kurumlarında çalışmanın pek çok avantajı var: vergi avantajları, kamuoyunda parlak bir imaj, siyasi etki ve çok daha fazlası. Hepsi de iyi niyet kılıfına bürünmüş tatlı bir kurdeleye sarılmış. Peki ya Morgan ismi? Eminim bu konuda sorularınız vardır. Neden saklıyorsunuz? Neden hayır kurumuma onun adını verdim? İşin garibi, Morgan benim kızlık soyadım. Adam'inkini hiç almadım, o da

önemsedi. Annesi umursuyordu ama o değil. Adam ilk kitap anlaşmasını yaptığında takma isim olarak Morgan'ı kullanmaya karar verdi -*Rumple* aynı sofistike havaya sahip değildi. Annesi çok kızmıştı ama daha da çok nefret ettiği şey Adam'ın soyadını yasal olarak değiştirerek bunu resmileştirmesiydi. İşte bu yüzden adı Morgan Vakfı: çünkü *Morgan* benim ve hep öyle kaldı.

Bob hala Williamson & Morgan'da çalışıyor, ancak bu yılın başlarında ortak olarak seçildiği için artık Williamson, Miller & Associates. Benim pozisyonuma gelebilmesi için benim şirketten ayrılmam gerekti ve o zaman bile uzun bir süre Williamson & Associates'te çalıştı. Görünüşe göre başlangıçta hiç uyumlu değildik çünkü ben ondan daha iyiydim.

Birkaç blok ötedeki tuğla binaya vardığımda, asansörle en üst kata çıkıyorum. Bir bekleme alanına ve vakfın resepsiyon görevlisi Natalie'nin oturduğu hilal şeklindeki büyük bir masaya açılıyor. Masanın arkasında, avluyu ofisin geri kalanından ayıran cam bir bölme duvar bulunuyor. Vakfın adı buzlu cama kazınmış, harfler büyük ve kalın yazılmış.

"Günaydın Sarah," diyor Natalie gülümseyerek sandalyesinden kalkarken. Genç ve azimli, yapabilirim tavrına ve memnun etme hevesine sahip - onun pozisyonundaki biri için ideal özellikler. Kumral saçlarını geriye doğru topuz yapmış ve tamamen siyah şık bir kıyafet giymiş.

"Saat dokuzda konferans salonunda olmanızı ayarladım," diye hızla ekliyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve Cartier marka saatime bakarak zamanı not ediyorum. Saat dokuzu yirmi geçiyor. Natalie geç kaldığımı söylemeyecek ama geç kaldım ve bu hiç de benim tarzım değil. En değerli kaynağımız olduğu için zamana her şeyden çok saygı duyarım. Para gelir ve gider, ama zaman sadece gider. Pek çok insan bunun farkında değil. Birine zamanınızı verdiğinizde, aslında ona kendinizden bir parça vermiş olursunuz ve bu yüzden dikkatli olmalısınız.

"Alejandro Perez, ellinci reformcumuz," diyor Natalie, bir klasörün içine sıkıştırılmış bir yığın kâğıdı karıştırıp bana uzatmadan önce.

Sayfaları tarayıp içeriğe aşına olmaya çalışıyorum.

"Sarah, çok meşgul olduğunu biliyorum." Durakladı ve bana sempatik bir bakış attı. "Yani, eğer istersen, ben ..."

"Hayır, ben hallederim," diyerek sözünü kesiyorum.

"Tamam. Oh, ve kahven." Masasından büyük bir fincan alıp bana uzatıyor.

Ona teşekkür ediyorum ve cam bölmenin köşesinden dönerek Morgan Vakfı'nın içine doğru ilerliyorum. Yüksek tavanları, çıplak kirişleri ve büyük kemerli pencereleriyle havadar bir yer. Minimalizm dokunuşuyla modern rustikle buluşuyor. Hiç kabin yok çünkü onları hiç sevmedim. Kim bir kutunun içinde çalışmak ister ki? Bu içine gömüldüğümüz bir şey, hayatımızı geçirmemiz gereken bir şey değil.

Kat planı açık konsept - iki köşe ofis ve aralarında yer alan büyük bir konferans odası dışında. Büyük olan ofis benim, diğeri ise Anne'e ait. Evet, Anne'i yanımda tuttum. O harika bir varlık çünkü kendisine söyleneni yapıyor ve soru sormuyor. Ayrıca, bugünlerde güvenilebileceğiniz birini bulmak zor. Herkesin bir amacı, istediği bir şey ve bunu elde etmek için vazgeçmeye hazır olduğu bir şey var. Ama Anne öyle biri değil. Buradaki rolü Williamson & Morgan'da olduğundan çok daha büyük. Artık benim asistanım değil. Ofis müdürü ve müteveli heyetinde görev yapıyor.

Birkaç çalışan varlığını fark edip işlerine ara veriyor, beni gülümseyerek ve selam vererek karşılıyor. Her kısa bir süre sohbet ediyorum. Burada çalışmaktan gurur duyuyorlar çünkü biz bir fark yaratıyoruz. Yirmi kişilik bir ekibim var, bunların yarısı avukat ve yardımcı avukatlardan oluşuyor. Diğer yarısı ise Morgan Vakfı'nın reform tarafını destekliyor ki bizi asıl öne çıkaran da bu ve bu kadar çok bağışçımız olmasının nedeni de bu. Bağışçılarımız sadece reform programı için seçilenlerin geleceklerine yatırım yapmakla kalmıyor, kendi geleceklerine de yatırım yapıyorlar - çünkü ıslah ettiğimiz her suçlu, sistemimize yük olan ve toplumumuza zarar veren suçlunun eksilmesi anlamına geliyor.

Şu ana kadar mükemmel bir sicilimiz var ve umarım Alejandro bu seriyi devam ettirir. Opak camdan, pencereye bakan bir konferans koltuğunda otururken sadece başının arkasını görebiliyorum.

Dosyayı tekrar açıp "Elli Numaralı Vaka "nın vesikalık fotoğrafına bakıyorum. Güçlü bir çeneye ve keskin, köşeli yüz hatlarına sahip olmasına rağmen yüzünde hiçbir ifade yok. Gözleri bir bahçeden koparılmış taze adaçayı renginde, simsiyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyor. Boynunu, gömleğinin açıklığının altından devam eden bir dövme tuvali süslüyor. Ne kadar aşağıya indiklerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Alejandro başka bir hayatta model olabilirdi. Belki de vakfımın yardımıyla hâlâ olabilir. Dosyasının geri kalanına göz atıyorum, sabıka kaydını, iş geçmişini ve yazılı bir kompozisyonla birlikte programa yaptığı başvuruyu gözden geçiriyorum.

"Hey, toplantı nasıl gitti?" diye bir ses.

Dosyadan başımı kaldırdığımda Anne'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Parlak saçları sallanıyor ve A kesim lacivert elbisesi her adımda sallanıyor.

"Sonuncusu kadar iyi geçti," diyorum kısık bir sesle.

Özel hayatım çalışanlarımla konuşmaktan hoşlandığım bir konu değil ama Anne bir çalışandan daha fazlası. O bir arkadaş, bu yüzden bana neler olduğunu biliyor. Sanırım Natalie de biliyor, ancak bu bilgiyi ona kesinlikle sır vermediğim için onun burnunu sokmasından öğrendim.

Anne dehşet içinde başını sallıyor ve beni eski şirketimdeki karbon kopyası ofisime kadar takip ediyor. Köşede bir koşu bandı, yan tarafta pelüş bir oturma alanı ve bütün bir duvarı kaplayan büyük boy, aşırı dolu bir kitaplık var. Eşyalarımı yere bırakıp panjurları açıyorum. Manzara Baldwin Parkı ve Manassas Müzesi, büyük bir otopark tarafından yarısı kapatılmış. Bu beni yıllar önce rahatsız ederdi ama artık etmiyor. Bir manzara, siz onu takdir etmeyi bırakana kadar sadece bir manzaradır ve sonunda hepimiz bunu yaparız.

"Ee, ne oldu?" Anne soruyor. "Bob hâlâ sürünüyor mu?"

Son panjur setinin ipini hızla çekerek pencere çerçevesine sağlıyorum.

"Evet ve hâlâ uzlaşabileceğimizi düşünüyor," diyorum Anne'e dönerek. "Hiçbir ilerleme kaydedemiyoruz çünkü bu boşanma işlemlerine danışmanlık seanslarıymış gibi davranıyor."

Gözlerini deviriyor. "Onun nesi var?"

"Öncelikle, o bir erkek."

"Doğru." Anne başını eğerek bana eğlenen bir bakış attı. "Neden erkekler?"

Gözlerimi kısarak bitirmesini bekliyorum.

"İşte bu . Bütün soru bu. Neden erkekler?" Kıkırdıyor.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Bakışlarım *masamın* üzerinde duran Alejandro'nun dosyasını yakalıyor - nerede olmam ve ne yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Vaka 50'ye gitmeliyim." "Bunu ben halledebilirim."

"Hayır," diyorum dosyayı geri alırken. "Biliyorsun, uygulamalı olmayı seviyorum. Kurucu olarak, her bir vakaya ne kadar yatırım yaptığımızı göstermem önemli."

"Onu gördün mü?" Anne bir adım geri çekiliyor, başını kapımdan dışarı eğiyor ve ona doğru bakıyormuş gibi yapıyor. Başını tekrar içeri çekiyor ve "Yatırım yapıyorum" diyor.

"Anne," diye uyarıyorum, yarı şaka yarı ciddi.

"Ne? Şaka yapıyorum ... çoğunlukla. Ama bunu söylediğimi Jamie'ye söyleme," diyor gülerek ve partnerine atıfta bulunuyor.

Ofisimden çıkıp konferans salonuna giderken, "Sırrınız benimle güvende," diyorum.

"Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin." Anne benden ayrılıp kendi ofisine doğru ilerlerken göz kırpmıyor.

Case Fifty'nin beklediği odanın dışında duraklıyorum. Elim bir an için kapı kolunda duruyor ve içeri girmeden önce derin bir iç çekiyorum. Alejandro bir anda ayağa kalktı ve ellerini önünde birleştirdi.

"Beklettiğim için özür dilerim," diyerek kapıyı arkamdan .

"Sorun değil. Beklemeye alışkınım." Yumuşakça gülümsüyor.

Ben karşılık vermedim. Onun yerine elimi sıkmak için uzatıyorum. Onunkinin sert ve katı olmasını bekliyordum ama benimkine uyuyor. Belli ki bana saygı göstermeye çalışıyor.

"Ben Sarah Morgan, Morgan Vakfı'nın kurucusu ve icra direktörüyüm."

"Alejandro Perez, mahkûm numarası ..." Cümlenin ortasında kendini durduruyor ve yanakları kızarıyor. "Özür dilerim, alışkanlık işte.

Tanıştığımıza oldum." Onu rahatlatmak için kibarca gülümsüyorum. "Bu alışkanlığı tekmelemek ve bir daha asla kendinizden bir numara olarak bahsetmek zorunda kalmamanızı sağlamak için buradayız," diyorum. masanın etrafını sarın ve bir sandalye çekin.

Başını sallıyor ve ben oturana kadar oturmadığını fark ediyorum. Bakışlarıyla buluşmadan önce dava dosyasının yanı sıra bir yığın broşür ve büyük bir zarf koyuyorum. Pencereden yansıyan ışık gözlerini yakalıyor ve onları sabıka fotoğrafındakinden daha da parlak gösteriyor.

"Öncelikle, reform programımıza seçildiğin için seni tebrik etmek istiyorum Alejandro."

"Teşekkür ederim. Bu fırsat için gerçekten minnettarım ve lütfen bana Alex deyin. Bana Alejandro diyenler sadece polis ve annem."

"Bunu aklımda tutacağım, Alejandro."

Yüzünü nötr bir pozisyona getirmeden önce başını eğip bir an için gözlerini kısıyor. Sınırlar önemlidir, özellikle de bu gibi durumlarda sınırlara saygı duymayan insanlarla çalışıyorsanız. Kanun da bir sınırdır ve Alejandro hayatında pek çok sınırı zorlamıştır.

"Şimdi, programın nasıl çalıştığını gözden geçirelim. İhtiyacınız olan her şey burada," diyorum ve kalın zarfı masaya doğru kaydırıyorum. "Devam edin.

ve aç."

Alejandro tokayı açıyor ve elini içeri sokarak bir dizi anahtar çıkarıyor.

"Posta kutunuz, daireniz ve aracınız önümüzdeki altı ay boyunca vakıf tarafından karşılanacak. Daire, çamaşır makinesi ve kurutma makinesinin yanı sıra stoklanmış bir buzdolabı ve başlamanız için gerekli tüm temel ihtiyaçlarınızla birlikte tamamen mobilyalı olarak geliyor."

Eli tekrar zarfın içinde kayboluyor ve bir banka kartı çıkarıyor.

"Herhangi bir ek harcamaya yardımcı olmak için bin dolar yüklendi. İş bulana kadar sizi idare edecektir."

Alejandro başını sallar ve broşür yığını karıştırır.

"Bunlar size sunulan tüm kaynakların yanı sıra programda kalmanız için gerekenlere ilişkin bilgiler. Aktif olarak iş aramalısınız. Dosyanızda uyuşturucu kullanmadığınız yazıyor, ancak her üç haftada bir uyuşturucu testine gireceksiniz. Bir testi bile geçemezseniz programdan atılırsınız. Basit bir trafik ihlalinin ötesinde herhangi bir yasal soruna karışırsanız, programdan atılırsınız. Ayrıca her hafta bir terapi seansına katılmanız gerekiyor. İlk seansınız sizin için çoktan planlandı ve ajandanıza not edildi."

Ajandayı manila zarfın içinden çıkarır ve masanın üzerine koyarak inceler.

"Şimdiye kadar sormak istediğiniz bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Gözleri anahtarların, ajandanın, broşürlerin ve banka kartının üzerinde geziniyor ama ifadesi değişmiyor, sanki bundan ne anlam çıkaracağından emin değilmiş gibi.

Alejandro masadaki her şeyi işaret ederek, "Bu çok fazla," diyor. "Bunları nasıl karşılayabiliyorsun? Ve ben senin ellinci davan mıyım?" Az önce içine düştüğü iyi şansa inanamıyormuş gibi başını geriye çekiyor.

"Çok fazla değil. Bu dünyada yardım etmek isteyen pek çok insan var."

"Kimin dairesinde kalıyorum ve kimin arabasını kullanıyorum?"

"Morgan Vakfı'nın kullanılmış araçlardan oluşan bir filosu ve çok sayıda mülkü var, yani tek bir kişiye ait değil. Programımız altı ay sürdüğü için reformcularımızı dönüşümlü olarak alıp veriyoruz," diye açıklıyorum.

"Reformcular ..." Gülümsüyor. "Bana *Transformers*'ı hatırlatıyor."

"Evet, o zaten markalıydı." Ağzım bir sırıtışa dönüşmeye başlıyor ama hemen söndürüyorum. Boğazımı temizlerken bakışlarım göğsüne ve pazularına kayıyor. Giydiği dar beyaz tişört hayal gücüne çok az şey bırakıyor ve hapisanede geçirdiği zamanı spor yaparak geçirdiği çok açık.

"Altı ay dolduktan sonra ne olacak?" diye soruyor.

"Finansal olarak kendinizden sorumlu olacaksınız, ancak Morgan Vakfı'nın kaynakları ihtiyacınız olduğu sürece size sunulmaya devam edecek."

Alejandro başını yana eğiyor. "Kötü bir insanı böyle mi düzeltirsiniz?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ve kendimi onunla tekrar göz göze gelirken buluyorum, sadece bir anlığına - ama o anda sanki birbirimizin ruhunu görebiliyormuşuz gibi geliyor. Onun benimkinde ne gördüğünü merak ediyorum.

"Hayır. Kötü şeyler yapmış bir kişiye iyi şeyler yapması için ikinci bir şans vermenin yolu bu."

Cep telefonum masanın üzerinde titriyor. Arayanın kimliğinin karşısında *Bilinmeyen* yazıyor, ki bu benim işimde nadir rastlanan bir durum değil. Gelen aramaların büyük bir kısmı hapisanelerden, nezarethanelerden, polis memurlarından ve kullan-at telefonlardan geliyor -Hepsi de aynı davetkar arayan kimliğini paylaşır.

"Buna bakmam lazım," diyorum, telefonumu elime alıp sandalyemi ondan biraz uzaklaştırıyorum. Ekrandan *Kabul Et*'e basıyorum ve kulağıma dayıyorum. "Sarah Morgan konuşuyor."

Ağır bir nefes ahizeyi titretiyor ve sanki diğer uçtaki kişi benimle birlikte odadaymış gibi nefes verişini neredeyse hissedebiliyorum. Omzumun üzerinden Case Fifty'ye baktığımda gözlerini benden ayırmadığını fark ediyorum.

Arkamı dönüp telefona "Alo" diyorum.

"Sarah." Boğuk bir ses geliyor, hemen tanıdığım bir ses. Bir zamanlar sahip olduğu otoriteyi kaybetmiş. Hayat insana bunu yapabiliyor. Çoğumuz yıllar ve on yıllar içinde yavaş yavaş yıkılırsınız ama bazıları için bu bir anda olur. O ikinci gruba giriyor.

"Yardıma ihtiyacım var,"

diyor. "Ne konuda?"

Gürültülü bir şekilde nefes veriyor. "Tam olarak bilmiyorum ama içimden bir ses senin hukuki hizmetlerine ihtiyacım olacağını söylüyor."

"Neredesin?"

"Prince William County Şerif Ofisi'ndeyim, onların gözetimindeyim."

"Yoldayım," diyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Eşyalarımı toplamaya başlarken küçük bir iç geçirdim, sadece Alejandro'ya hitap etmek için durakladım.

"Kısa kestiğim için üzgünüm ama gitmem gerekiyor. İş arkadaşlarımdan biri bitirecek," diye açıklıyorum ayağa kalkarken.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"Hayır, ama olacak."

DÖRT

ŞERİF HUDSON

Mahkûm çağrı istasyonunun önünde, kulağına sıkıca bastırıldığı telefonuyla dikildiğini görünce başımı sallıyorum. Kendini dik tutmak için kül bloklu duvara yaslanıyor. Yardımcılarımdan biri yan tarafta, kollarını kavuşturmuş, mahkûmun konuşmasını bitirmesini bekliyor. Salı sabahı erkenden getirildi. Bugün Çarşamba ve sonunda alemden uyandı.

Ellerim yumruk oluyor ama hızlı ve derin bir nefes alıp parmaklarımı esnetiyorum, parmaklarımı büküp düzeltirken eklemlerim çatırıyor. Bugünlerde duygularımı daha iyi kontrol edebildiğim için şanslı. Ayrıca, zaten canı yanıyor, o yüzden ne kadar kızgın olursam olayım daha fazla zarar vermeme gerek yok - sadece ona değil, kendime de. Ona bu kadar çok şans vermeseydim, bu asla olmazdı. Yardımcım benimle göz teması kuruyor ve göğsünü şişirerek biraz daha uzun duruyor.

"Buradan aldım," diyerek onu görevinden azat ediyorum.

"Evet, Şerif." Başını sallar ve tam mahkûm telefonu kapatırken odadan çıkar, başı öne eğiktir.

Elimi Ryan'ın omzuna koyup hafifçe bastırıyorum. "Hadi gidelim, dostum."

Eski şerif Ryan Stevens derin bir nefes veriyor ve omzunun üzerinden bana kısa bir bakış atıyor. Saçları dağınık ve dağınık, her tarafa dağılıyor.

Yönleri. Rosacea yanaklarını renklendiriyor ve kan çanağına dönmüş gözlerinde sarı bir belirti var. Bakışlarını indirip ayaklarına bakıyor.

Eskiden buralarda komutları o verirdi. Ama artık öyle değil. İşler değişiyor ve görünüşe göre insanlar da değişiyor - yani daha kötüsü. Ryan bir süredir düşüşteydi. Yaklaşık bir yıl önce kontrolden çıkmaya başladı ve halkın şeriflerinin sarhoş olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. İlk başta ona acıdılar ama bu da uzun sürmedi. Yaklaşık beş ay önce bir dilekçe, bir protesto ve nihayet bir geri çağırma oldu. O gitti ve kısa bir süre sonra ben yeni şerif olarak seçildim.

Yürümesini işaret ediyorum, Ryan da koridorda ilerlerken ayaklarını güçlkle kaldırıyor. Nefes nefese kalması ve ayakkabılarının epoksi zemin üzerinde sürtünmesi dışında sessiz.

Nezarethaneye ulaştığımızda, "Ne kadar süredir dışarıdaydım?" diye soruyor. Bu bizim şarkımız ve dansımız ama ne yazık ki artık müzik yok.

"Neredeyse otuz saat." Hücresinin kapısının kilidini açıyorum; menteşeleri gıcırdayarak açılıyor. Ryan alnını ovuşturarak ayaklarını sürüyerek içeri giriyor.

"Tanrım," diyor metal ranzayı kaplayan iki inç kalınlığındaki şiltenin üzerine çökerken. Dirseklerini bacaklarına dayayarak öne doğru eğiliyor.

Duruşumu genişletiyorum. "Seni kısa süre içinde işlem için getirecekler."

Ryan dudaklarını büküyor ve kağıtları birbirine çarpıyor. "Ne demek 'işlemek'?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Arkamı kolladığımı sanıyordum," diyor, başı bir ileri bir geri sallanıyor.

"Bu sefer değil, Ryan."

"Bu sefer neden olmasın?" Gözleri kararsız, sanki bu altıya dokuzluk hücrenin öngörülebilir bir gelecek için evi olabileceğini fark ediyormuş gibi her yere bakıyor.

"Çünkü kamyonunuzla birine çarptınız."

Çenesi gevşer ve konuşmak için birkaç vuruş yapar. "I . . . Ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben biliyorum. *Yine* zil zurna sarhoş oldun, direksiyon başına geçtin ve sabah koşusuna çıkan bir kadına çarptın." Sözlerim niyet ettiğimden daha yüksek sesle ve daha sert çıktı.

"O mi?" Sesi çatlıyor, korkusunu belli ediyor. "Hayır, Ryan. O öldü."

Kelimeler havada asılı, kafasının üzerinde dönüp dururken hareketsiz oturuyor. Yaptıklarının ciddiyetinin farkına varmasını, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anlamasını bekliyorum. Yaptığını hatırlasa da hatırlamasa da birini öldürdüğü için utanç, suçluluk ve çaresizlikle dolu olmalı.

Sonunda, kelimeler beynine doğru yol alırken gözleri açılıyor. "Hayır, bu doğru olamaz," diye kekeliyor.

"Öyle," diyorum başımı sallayarak.

Ryan yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve içinden bir çığlık yükseliyor.

"Özür dilerim," diye
hıçkırır. "Evet, ben
de."

Eğer Ryan'a şüpheyile yaklaştırmaya devam etmeseydim ve alkollü araç kullanmaktan her yakalandığında onu uyarılarla serbest bırakmasaydım, masum bir kadın hala hayatta olacaktı. Ben de en az onun kadar suçluyum.

Tıkla. Tıkla. Tıkla. Klik. Bu
sesi daha önce de
duymuştum. *Klik. Klik. Klik.*
Klik. Klik. Klik. Klik.

Bir kadının topuklu ayakkabıları. Açıkçası, pek çok kadın bu tıklama sesini çıkaran topuklu ayakkabı giyiyor. Ama bu farklı. Bu yavaş ve metodik. Bu bir amaç için yürüyen bir kadın. Olması gereken bir yer varmış gibi hareket ediyor ama o yeri işgal edene kadar o yerin bir önemi yok.

Döndüğümde, bir yardımcısının eşliğinde koridordan aşağı inen figürün giderek büyüdüğünü görüyorum. Çenesi yüksekte. Her zaman öyledir. Uzun sarı saçları uçlarından hafifçe kıvrılıyor, her adımda zıplıyor. Vücuduna göre mükemmel bir şekilde dikilmiş, tek bir kırışıklığı bile olmayan kıyafetler giyiyor.

Sarah Morgan.

"Sarah'yı mı aradın?" İnanamayarak sordum.

Ryan bana bakıyor ama tek kelime etmiyor. Gözyaşları durdu ve kendine acıması hızla çaresizliğe dönüşüyor.

Sarah Morgan ile aynı odada kalmayalı uzun zaman oldu. Onu geçerken gördüm ama hiç konuşmadık. Bir hayır kurumu kurduğunu biliyorum, çünkü gazetedeki tanıtım yazılarını okudum. Sadece ona güvenmiyorum. Hiç güvenmedim ve bu yüzden mesafemi korudum. Ryan da aynısını yaparsa akıllıca davranmış olur.

"Şerif Yardımcısı Hudson," diye sesleniyor Sarah omzumun üzerinden. Döndüğümde onu kapı aralığında dikilmiş, yemyeşil gözleriyle beni değerlendirirken buluyorum.

"Artık *Şerif*," diye düzeltiyorum.

Eminim bunu zaten biliyordu ve bu da onun güç oyunlarından sadece biri. Bakışlarımla buluşmadan önce göğsüme iştirilmiş rozeti inceliyor. "Öyle görünüyor. Tebrikler."

Ben de sadece başımı sallıyorum çünkü Sarah'yla konuşmak sorgu sırasında polisle konuşmaya benziyor; ne kadar az konuşursanız o kadar iyi.

"Ama şerif olarak," diye ekliyor, "müvekkilimle avukatı olmadan konuşmanın onun anayasal haklarını ihlal etmek olduğunu bilmelisiniz." Kırmızı boyalı dudakları sert bir çizgi oluşturuyor.

Göğsüm sıkışıyor ve yakamın altındaki deri terlemeye başlıyor. Bir ter damlası sırtımdan aşağı süzülüyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Doğru ya. Ben de tam gidiyordum," diyorum kenara çekilip kapıya yönelirken.

BEŞ

BOB MILLER

"Summer'ın tam velayetini alma şansım nedir?" Cevabı zaten biliyorum ama bazen bunu başka birinden duymanız gerekir, mesela avukatım Brad'den.

Birbirimizi hukuk fakültesinden beri tanıyoruz; ikimiz de ilerlemek için elimizden geleni yaptık. Muhtemelen bu yüzden hâlâ arkadaşız, yaptığımız korkunç şeyler bizi birbirimize bağlıyor.

Brad, Manassas şehir merkezindeki bir kafede karşımda oturuyor. Bir parça kuru tost ısıyor ve fazla beyaz olan kaplamaları ortaya çıkıyor. Kırıntılar kucağına dökülüyor ve onları hızla yere fırçalıyor. Yemeğime neredeyse hiç dokunulmadı; hâlâ yemek yiyemeyecek kadar öfkeliyim. Sarah'nın tam velayet talep edecek kadar küstah olduğuna inanamıyorum, özellikle de geçmişimiz göz önüne alındığında. Bu onun açısından duygusal bir hareket, onun gibi biri için tamamen norm dışı.

Brad konuşmadan önce çiğnemeyi bitiriyor. "Neredeyse sıfır," diyor peçeteyle dudaklarını sıvazlayarak. "Sarah'nın Summer için tehlikeli olduğunu kanıtlayamazsanız tabii." Duraklıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sarah hiç Summer'a şiddet uyguladı mı?"

Soru beynimin içinde dönüp duruyor, eski anıları canlandırıyor - daha bir tanesini. önünde, yaşandığı gün kadar canlı bir şekilde canlanıyor,

Sanırım bunun nedeni de bu olayın tüm hayatımın akışını değiştirmiş olması.

Brad ve kafe gözden kayboluyor ve ben orada, Sarah Morgan'ın ofisinin önünde duruyorum, gecenin geç bir saatinde, on yıldan fazla bir süre önce. Herkes akşam için gitmişti - Anne bile, ki bu nadir görülen bir durumdu çünkü ikisi birbirlerine çok bağlıydılar. Çok hevesli görünmek istemediğim için parmak eklemlerim kapıya hafifçe vurdu. Aklımda bir plan vardı ve elimde tuttuğum manila zarf her şeyi harekete geçirecekti.

"İçeri gel," diye seslendi Sarah ofis kapısının diğer tarafından.

İçeri girmekte tereddüt etmedim ve varlığım hemen bir hayal kırıklığı bakışıyla karşılandı. Gerçi şaşırtıcı değildi, çünkü birbirimizden zerre kadar hoşlanmıyorduk.

Bakışları masasının üzerinde dağınık duran kâğıtlara kaydı ve bana tüm dikkatini vermeyeceğinin sinyalini verdi. "Ne var Bob?"

"Senin için bir şeyim var," dedim, odayı geçtim ve zarfı Sarah'nın dava dosyalarının üzerine koydum, ona aslında tüm dikkatini hak ettiğimi gösterme yolumdu.

Durakladı ve şüpheyle baktı. İkimiz de aynı kurumsal merdiveni tırmanmaya çalıştığımız için o noktada yeminli düşmanlardık. O benden öndeydi, o yılın başlarında ortak olarak atanmıştı. Daha kıdemli iki ortak olduğu için bu terfinin ikimize de gitmemesi gerekiyordu ama gizemli bir şekilde biri görevi kötüye kullandığı için kovuldu, diğeri de haber vermeden istifa etti. İşlerini kaybetmelerinde onun bir parmağı olduğunu düşünmüşümdür hep. Otuz üç yaşında ortak mı? Ha! Bu sadece rekabeti ortadan kaldırırsanız mümkün olur ve o benim rakibimdi, bu yüzden ondan kurtulmam gerekiyordu.

"Bu ne?" diye sordu, ilgisiz davranmaya çalışarak.

"Sadece aç."

Tereddüt etti ama sonra merakı Sarah'nın önüne geçti ve uzun kırmızı tırnakları metal kopçanın altından kayarak çatalları hafifçe geriye doğru bükte.

Kapağı açarak elini zarfın içine soktu ve bir yığın fotoğrafı çıkardı. Yüzünü izledim, inceledim, her birini çevirirken değişmesini bekledim. Titreyen bir dudak. Gözünün köşesinde oluşan bir yaş. Çatık bir kaş. Ama hiçbir şey değişmedi. Soğukkanlıydı ve sanki kocasının başka bir kadınla çekilmiş samimi fotoğraflarını değil de bir davayı inceliyor gibiydi.

"Bunları nereden buldun?" diye sordu, hâlâ onları karıştırıyordu. "Şöyle diyelim. Kocanızın çalıştığı kadını yakından takip ediyorum. bir ilişkim var."

Bu onun dikkatini çekti ve gözlerini hafifçe kısararak bakışlarımı karşıladı. "Neden?"

"Çünkü kardeşimi öldürdü."

Sarah kaşlarını kaldırdı ve fotoğrafları bana geri verdi. "Eğer bu doğruysa, neden hapiste değil?"

"Çünkü herkes suçlarının bedelini ödemiyor." Başımı eğdim. "Bir avukat olarak bunu herkesten çok sizin bilmeniz gerekir."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, dirseklerini kolçaklara yerleştirdi ve ellerini yüzünün önünde birleştirdi. Bir an sessiz kaldı. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü tepkisi hiç de beklediğim gibi değildi. Teselli edilemez ve yıkıcı olacağını, dünyayı yakıp yıkmaya hazır olacağını düşünmüştüm. Ama hayır, Sarah değildi.

"Bunu bana neden söyledin?" diye sordu.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Özür dilerim." Ona başsağlığı dilemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti çünkü bunu kastetmemiştim. Bunu sempatik bir bakışla mühürledim ve inanmasını umdum.

"Hayır." Gözlerini kıstı. "Bunu bana neden söylediğini biliyorum Bob."

"Ne?"

"Çıldıracağımı, izne ayrılacağımı, karmakarışık bir boşanmaya karışacağımı, kaybedeceğimi düşündünüz. Sonra ne olacak? Birden ortaya çıkıp

ortaklık."

"Sarah, hayır. Bu hiç doğru değil," diye yalan söyledim. Beni çok iyi tanıyordu, her zaman bir adım öndeydi, kendi iyiliği için fazla zekiydi.

"Öyle ve tam da bu yüzden bu bilgiyi benimle paylaştığını düşünüyorsun." Sarah sandalyesinde öne doğru eğildi ve yoğun yeşil gözleriyle beni kendine çekti. Elimde olmadan ben de ona baktım.

"Ama bunu benimle neden paylaştığını biliyorum."

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Benim istediğimi istiyorsun, Bob."

"Peki ne düşünüyorsun?"

"İntikam." Dudaklarının kenarları dikleşti, en uğursuz gülümsemeyi oluşturdu ve beni anında büyüdü altına aldı. Bundan sonra aramızdaki her şeyin farklı olacağını biliyordum. Olmaması mümkün değildi.

"Bob?" Brad söylüyor. Yüzümün önünde bir el sallıyor, geçmişin eriyip gitmesini ve çevremdekilerin geri gelmesini sağlıyor. "Sarah hiç Summer'a şiddet uyguladı mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Summer'la olmaz. Yine de bu kısmı yüksek sesle söylemiyorum, çünkü şimdilik bu sadece Sarah ve benim aramda.

Bir fincan ılık kahveyi yudumluyorum ve bir parça soğuk domuz pastırması seçerek yemeğimi karıştırıyorum.

"Peki ya ihmal vakaları? Summer'ı okuldan almayı hiç unuttu mu? Bunun gibi bir şey?"

Boşanma evrakları bana tebliğ edildiğinden beri içimi kaplayan suçluluk ve korkudan kurtulmaya çalışarak derin bir iç çektim. Dürüst olmak gerekirse, Sarah'nın bunu öğrenmesi halinde alnımın ortasına bir kurşun sıkacağını düşünüyordum; bu yüzden sadakatsizliğime verdiği yanıtın ölümcül olmaması beni şok etti. İşte buna tutunuyorum. Bu yüzden birbirimize geri dönmenin yolunu bulabileceğimizi düşünüyorum. Eğer beni sevmeseydi, beni öldürürdü.

"Hayır, Sarah harika bir anne," diyorum. "O zaman neden tam velayet istiyorsun, Bob?"

". Ailemi tekrar bir araya getirmek istiyorum."

Brad kaşlarını çatır. "Sanırım bunu aştık. Onunla ve avukatıyla üç kez görüştük ve hiç geri adım atmıyor. Ve siz bu işi uzattıkça onun talep listesinin uzadığını fark ettiniz mi? Devam ederseniz, sonunda her şeyi isteyecek."

"Sadece kızgın."

"Ama öyle değil. Kayıtsız, bu da bana her şeyin bittiğini söylüyor. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, yoluna o kadar çabuk devam edebilirsin."

Kararsız gözlerle ona bakıyorum. "Bunu düzeltebilirim." "Ya yapamazsan?"

"O zaman hayatım buna bağlıymış gibi savaşıcağım."

Brad gülümsüyor. Komik olmaya sanıyor ama değilim. Hayatım buna bağlıymış gibi savaşmak zorundayım çünkü Sarah için öyle olduğunu biliyorum.

3IX

SARAH MORGAN

Bacaklarımı bileklerimden çaprazlayarak, "Bana neler olduğunu anlat," diyorum.

Ryan Stevens zel bir ziyaret odasında masanın karşısında oturuyor ve göz teması kuramıyor.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," diyor, sanki bir şişenin dibinde kaybettiği cevapları arıyormuş gibi kucağına bakarak.

"BAC seviyeniz yüzde 0,28 olduğu için bunu duyduğuma şaşırmadım. Alkol zehirlenmesinden lmediğin için şanslısın."

"Keşke lseydim." Omuz silkiyor.

Gözlerimi ona diktim. "Bunu eski dostlarının yanında söyleme. Onlar artık senin arkadaşın değil. Onlar kanun ve sen de bir sulusun. Ve eğer kendine zarar verme tehdidinde bulunduğunu duyarlarsa, intihar gözetimine alınırsın ki bu da kefaletle serbest kalma şansını yok eder."

"Böyle bir ihtimal var mı?"

Raporu gözden geçirip ıkarabildiğim kadarını çıkarıyorum. "Henüz tam olarak inceleyecek zamanım olmadı ama anladığım kadarıyla bu bir olasılık. Sadece kolay olmayacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor dirseklerini masaya dayayıp başını elleriyle destekleyerek. "Peki, planın nedir?"

Dosyayı kapatıp çantama atıyorum ve kendime düşünmek için bir an veriyorum. Muhtemelen birkaç nedenden dolayı ona yardım etmemeliyim. Bu bir

Vakıf için iyi bir görünüm, özellikle de eski şerif olduğunu ve büyük olasılıkla ağırlaştırılmış kasıtsız adam öldürme ile suçlanacağını düşünürsek. Ancak Stevens ve benim bir geçmişimiz var, o farkında olmasa bile bizi birbirimize bağlayan bir bağ. Ne yazık ki ona yardım etmek benim çıkarıma.

"Devlet sizi kendi hayatını hiçe sayan ve toplum için tehlike arz eden yozlaşmış bir ayyaş olarak resmedecek. Ben ise sizi bunun tam tersi, yolunu biraz kaybetmiş ama ikinci bir şansı hak eden kahraman bir şerif olarak göstermeye çalışacağım."

"Bunu satın alacak kimse var mı?" diye alay ediyor.

"Belki. Belki de değil. Ama bana bıraktığınız kısım bu," diyorum başımı sallayarak. "Kurbanın otopsisinde herhangi bir şekilde engelli olduğunu düşündürecek herhangi bir anormallik çıkarsa, ona kısmi bir kusur atayabiliriz. Ancak, ölü kadını suçlamaya çalıştığımız anda jüri büyük olasılıkla davayı reddedecektir. Ancak ekibim tanıkları arayacak, bölgedeki güvenlik kamerası görüntülerini inceleyecek, kaza anındaki yol koşullarını kontrol edecek ve polis raporunu inceleyip sık dokuyacaktır. Tutuklanmanız sırasında kanıtların ve hatta davanın düşmesine neden olabilecek herhangi bir hata yapılmışsa, bunları bulacağız."

"Sanki kurtulmamın tek yolu şansımın yaver gitmesi gibi görünüyor," diyor.

Başımı eğip önümdeki acınası manzaraya bakıyorum. "Bu adil bir değerlendirme."

"Şimdi ne yapacağım?"

"Ben işe giderken sen burada otur. Polis geçmişiniz ve bunun ilk ciddi suçunuz olduğu göz önüne alındığında, kefaletle serbest kalma şansınız yüksek. O yüzden, başlayacağım-"

Telefonum metal masaya çarparak titriyor ve yavaşça kendi etrafında dans ediyor. Ekranda *Jess*'in ışığı yanıyor.

"Avukatım arıyor. Bunu almam gerekiyor" diyorum, eşyalarımı toplayıp ayağa kalkıyorum. Kapıya yöneliyorum ve birkaç kez vurarak gardiyana gitmeye hazır olduğumu işaret ediyorum.

"Avukatınız var mı?" Stevens soruyor. "Ne için?"

Ona tekrar baktım. Kaşları şaşkınlıkla birbirine yapışmış. "Boşanma."

Kabul Et'e tıklıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Sarah Morgan." "Bekle," diye sesleniyor Ryan.

"Bir saniye, Jess." Endişeli bakışlarıyla karşılaşmadan önce aramayı sessize alıyorum. "Bana doğruyu söyle. Bundan kurtulma şansım nedir?"

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor.

Başımı yana eğip gözlerimi kısıyorum. "Eski kocamın davasını hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Senin ihtimalin onunkinden daha kötü."

3EVEN

BOB MILLER

Evim artık evim gibi hissettirmiyor ve muhtemelen bunun nedeni, sol elimde sıkıttığım kırmızı gül demeti gibi hediyelerle geldiğimde bile burada hoş karşılanmamam. Mutfak masasının başındaki koltuk da oturma odasındaki koltuk da artık davetkâr değil. Başımı dehşetle sallıyorum, Sarah'nın benim olduğum tüm fotoğrafları indirdiğini ve yerlerine Summer'ın ya da Sarah ve Summer'ın birlikte olduğu fotoğrafları koyduğunu fark ediyorum. Göle bakan büyük cumbalı pencereye doğru yürürken ayak seslerim benimle alay edercesine yankılanıyor. Bu manzara eskiden bana huzur verirdi, ama şimdi bana ne verdiğini bilmiyorum. Bugün rüzgâr olmadığı için su, parmağımı daldırırsam paramparça olacak kadar kırılgan bir cam tabakası gibi görünüyor. Bulutlar karanlık ve ağır, neredeyse dağılmaya hazır. Aynı şeyi kendim için de söyleyebilirim. Önce evliliğim. Sonra bu bulutlar. Ve sonra da ben.

Her an evde olabilirler ve eminim karım beni burada bulmaktan memnun olmayacaktır ama kızım olacaktır. Sarah ve ben Summer'ın iyiliği için, en azından her şey yoluna girene kadar görünüşe önem vermeyi kabul ettik. Sarah için bu boşanmak ve yollarımızı ayırmak anlamına geliyor, bana söylediği bu. Benim içinse evliliğimiz için savaşmak demek.

Avucumun içinde keskin bir acı yayılıyor. Dikenli sapları çok sıkı tuttuğumu fark ederek irkiliyorum ve çiçekleri diğer elime geçiriyorum. Yaradan bir damla parlak kırmızı kan sızıyor. Onu avucuma getiriyorum.

Kanama durana kadar emiyorum. Bu Sarah'ya getirdiğim on dördüncü gül buketi. Her seferinde aynı şeyi yapıyor ama günün birinde saplarını kesip su dolu bir vazoya yerleştireceği umudunu taşıyorum.

Ön kapı açılıyor ve Summer beni fark etmeden evin içinden geçip koridordan yatak odasına doğru koşmaya başlıyor. Bir dakika sonra, karım elinde bir poşetle çıkageldi.

Hızla hareket edip çantayı almaya çalışıyorum, ama reddediyor, sapları sıkıca kavırıyor ve geri çekiliyor. "Yardıma ihtiyacım yok, Bob."

Sarah'nın en sevdiği çatışma tarzı tam bir saldırdır, ancak ikinci favorisi inatçılıktır ki ben bunu son derece sinir bozucu buluyorum. Ona yardım etmeme izin verirse, boyun eğdiğini ve öfkesinin yatıştığını düşünüyor. Bu yüzden benden hiçbir şey kabul etmiyor; ne bir hediye, ne bir yardım eli, ne bir iltifat, ne bir öneri, hiçbir şey.

Gülümsemeye zorlarken ve çiçekleri ona uzatırken kendime *onu nezaketle öldürmem* gerektiğini hatırlatıyorum. "Bunlar senin için."

Sarah gözlerini devirir ve isteksizce onları alır. Belki de o gün bugündür, vazo taktıracakları gün. Yiyecekleri ve çantasını tezgâhın üzerine bırakıp adanın etrafında dolaşiyor. Lavaboya doğru gittiğini ve sonunda , sulanacaklarını ve yeniden evlendirileceklerini düşünüyorum. Ama hayır, tam çöp kutusunun önünde duruyor ve stiletto'sunun ucunu çöp kutusunun koluna bastırıyor. Kapak açılır ve buketi çöp kutusuna fırlatır, bir gösteri yapmak için çiçekleri parçalar.

Alışveriş paketlerini açarken hayal kırıklığı içinde iç çekmekten kendimi alamıyorum. Çoğunlukla bu akşamki aile yemeği olacağını tahmin ettiğim, nefret ettiğimi bildiği spagetti ve köfte için malzemeler var. Ve eminim ki bunu seçmesinin sebebi de tam olarak bu. Sarah bir tencereye su doldurup ocağa koyuyor ve içine bir avuç dolusu tuz serpiyor.

"Konuşabilir miyiz?" Ben soruyorum.

"Avukatlarımız olmadan bunu yapmamalıyız," diyor Sarah ve ocağı yakıyor.

"Bana bunu söyleme. Biz avukatız. Onlar sadece birbirimizi öldürmediğimizden emin olmak için oradalar."

Başını bana doğru çeviriyor ve seçtiğim ifadeye kaşlarını kaldırıyor. Bunun dışında bir tepki vermiyor. Adada, Sarah kasap bloğundan büyük bir mutfak bıçağı çıkarıyor. Tezgâhın üzerindeki küre şeklindeki sarkıt ışıklar bıçağı yakalıyor ve parıldamasını sağlıyor.

Nefes veriyorum, şişmiş göğsümdeki havayı boşaltıyorum ve daha sakin bir tavır sergilemek için omuzlarımı indiriyorum. Maço sert adam rolü Sarah üzerinde hiç işe yaramadı. Olsa olsa onu daha da sinirlendirir ki bu da eğer bu işi yürütmek istiyorsam ihtiyacım olan son şey.

Elinde bir kesme tahtası ve bıçakla Sarah, pasif-agresif bir yöntemle bana yolundan çekilmemi söylüyor. Kenara çekilip ona istediği alanı açıyorum.

"Sadece konuşmak istiyorum," diyorum, karşısındaki tezgâha yaslanarak.

Doğrama tahtasının üzerine bir soğan koyuyor ve bıçağını hazırlıyor. Bıçak, tahtaya çarparak soğanı kolaylıkla kesiyor.

"Açıklamama bile izin vermedin," diye ekliyorum, onu benimle konuşturmaya çalışarak.

Sarah bıçağı ileri geri sallayarak soğanı hızla doğruyor. Bakışlarımla karşılaşılıyor, yüzünde öyle gergin bir ifade var ki taştan yapılmış gibi görünüyor. Bıçak kesme tahtasına vurmaya devam ediyor, her doğramada daha fazla güç uyguladıkça sesi daha da yükseliyor.

"Çünkü açıklanacak bir şey yok." Sesi duygusuz, sanki yıkılan evliliğimizi tartışmak yerine yasal bir belgeden okuyormuş gibi.

"Evet, ."

"Ne gibi, Bob?" Başını öne eğiyor. "Senin 'kaza' demen dışında, bir otel odasında bir kızı becermek için başka ne gibi bir açıklaman var?"

Derin bir iç çekiyorum ve adaya doğru ilerliyorum, böylece tam karşısında durup sertleşmiş gözlerine bakıyorum. "Bu bir hataydı, şimdiye kadar yaptığım en büyük hataydı ve yemin ederim hiçbir anlamı yoktu. Önemli olan tek kişi sensin. Benim için büyük bir geceydi ve sarhoştum. Ne oldu bilmiyorum. Bir an bir konuşma yapıyordum, ve sonra, şey ... Hatırlamıyorum, onu da hatırlamıyorum."

"Hafıza eksikliğinin beni rahatlatması mı gerekiyor?" Soğan, durmak bilmeyen hıçkırıkları yüzünden neredeyse lapa haline geldi ama o yine de devam ediyor. Beni o bıçağın altında hayal ettiğinden eminim - ya da hassas bir parçamı.

"Hayır, hiç de değil. Sadece bunun bir daha asla olmayacağını söylüyorum, *asla*." Tezgâhın üzerine eğilip aramızdaki mesafeyi azaltıyorum ve yakınlığının karşımdaki duygusuz heykelin anlayışlı bir parçasına ulaşmasını umuyorum.

"Bu konuda haklısın Bob, çünkü eski karını aldatamazsın." "Sarah, ." Elimi onunkine uzattım, ama geri çekildi ve bıçak avucumu kesti. Taze kesikten kan sızıyor ve yumruğumu sıkarak "Tanrım, kahretsin" diye bağıryorum.

"Özür dilerim," diyor soğukkanlılıkla. "Bir kazaydı." Sesinde hiç samimiyet yok ve yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşiyor.

Bıçağı kesme tahtasının üzerine bırakıyor ve yanındaki çekmecedен bir el havlusu alıp bana uzatıyor. "Bütün kanı sildiğinden emin ol."

Bir an tereddüt ediyorum, gözlerim ona kilitleniyor. Aşağılanmış bir kadınla şeytanın kendisi arasında hiçbir fark olmadığını söylerler ve ben buna inanıyorum

-Çünkü hangisine baktığımı anlayamıyorum.

Ondan alıyorum ve "Teşekkürler" diye mırıldanıyorum. "Benim için zevkti," diye alay ediyor.

Sarah hiçbir şey olmamış gibi yemek hazırlamaya devam ederken ben tezgahdaki kan damlalarını siliyor ve havluyu sıkıca sarıyorum.

Elini. Dolaptan bir kızartma tavası alıp ocağın üzerine koyuyor ve başka bir ocağı yakıyor. Açık alev tavanın altında dans edip metali yalamadan önce birkaç kez tıklıyor. Onu konuşturmaya devam etmeliyim çünkü konuşursak belki birbirimize geri dönmenin yolunu bulabiliriz.

"Lütfen bu kadar aceleci olma. Ne olduğunu öğrendiğinizde benimle yüzleşmediniz bile. Beni sorgulamadın. Bana bağırmadın. Bu konuda tek bir konuşma bile yapmadık. Sadece sessizce boşanma davası açtın. Hadi ama! Bunu kim yapar?"

"Evet," diyor ve tavaya bir fiske zeytinyağı ve ardından lapa soğanları ekliyor.

"Bizim bir kızımız var. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama Summer'ı düşün."

Sarah baharat dolabını karıştırarak bir dizi baharat topluyor. "İşte ben de tam olarak bunu düşünüyorum ve bu yüzden başka bir yol izlemek yerine boşanma davası açtım."

Eşimin yalnızca iki tür saldırganlığı var: pasif ve tamamen yıkıcı. Sanırım ilkinin seçtiği için kendimi şanslı hissetmeliyim çünkü bana bunu hatırlatmadan duramıyor. Ocağın üzerine monte edilmiş mikrodalgadaki yansıması, tanıdığım kadının çarpıtılmış bir versiyonu. Belki de hep böyle biriydi ama ben buna inanamıyorum.

"O kadar kolay pes etmeyeceğim," diyorum, omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak metanetime gösteriyorum.

Sarah kaynayan soğanların üzerine kekik serpiyor, sonra bana dönüyor. Başını küçümser bir tavırla eğiyor. "Eninde sonunda öğreneceksin." "Anne, baba!" Summer giyinmiş bir halde mutfağa girerken sesleniyor tek parça bir mayo ve bir çift şortla. Uzun sarı saçları ve parlak yeşil gözleriyle ince yapılı ve her geçen gün annesine daha çok benziyor. Umarım Sarah'ya benzeyen tek özelliği dış görünüşüdür.

Dikkatimiz Sarah ve beni birbirimize bağlayan tek şey olan dokuz yaşındaki kızımıza yöneldi. Ve belki de karımın beni tamamen öldürmek yerine bıçakla kesmesinin tek nedeni.

"Lütfen, lütfen, lütfen yüzmeye gidebilir miyim?" diye yalvarıyor.

Su kaynıyor, tıslıyor ve sıcak ocağın üzerinde kaynamaya başlıyor.

"Kahretsin," diye inliyor Sarah. Çabucak , ocağın ısınısını düşürür.

ve yükselen köpüğü dağıtmak için tencerenin üzerine tahta bir kaşık koyuyor.

"Bu kötü bir kelime anne," diye takılıyor Summer. "Bunu yapmaman gerekiyor.

kötü sözler söyle."

"Biliyorum tatlım. Bazen yetişkinler yapmamaları gereken şeyleri *yanlışlıkla* yaparlar," diyor ve bana kısa bir süre ters ters bakıyor. "Yemek birazdan hazır olacak ve baban kendini yaraladı, o yüzden neden masayı hazırlamasına yardım etmiyorsun?"

Summer elime sarılı kanlı havluyu görünce bana üzgün bir bakış atıyor.

"Baba, kanaman var. Ne oldu?"

"Hata yaptım," diyorum, gözlerim karımla kızım arasında gidip geliyor.

Summer yaramı daha iyi görebilmek için uğraşırken Sarah beni umursamıyor ve akşam yemeğini hazırlamakla meşgul oluyor. Havluyu açıyorum ve avuç içimdeki kanlı kesik ortaya çıkıyor, iki ya da birkaç santim uzunluğunda.

"Bu çok kötü baba," diyor merak ve tiksinti karışımı bir ifadeyle. "Sana yara bandı lazım. Hayır, daha çok beş tane. Ben ilk yardım çantasını getireyim." O daha cümlesini bitirmeden Summer koridora doğru koşmaya başlamıştı bile.

"En azından bu evde biri beni hâlâ seviyor," diyorum, karımın beni hâlâ önemseydiğini kabul etmesini umarak, ama etmiyor. Sarah önceden hazırlanmış köfteleri teker teker tavaya koyuyor, ben odada yokmuşum gibi davranıyor.

SEKİZ

SARAH MORGAN

Bir avuç kirli tabak ve çatal-bıçağı içine atarken bulaşıklar metal leğene çarpıyor. Bob temizlememe yardım etmeyi teklif etti ama onu Summer'a göz kulak olması için dışarı gönderdim. Artık etrafımda olmasını istemiyordum ve bu kadar yalvarmayı kaldıramazdım. Lavaboya bulaşık deterjanı fışkırttım ve musluğu açtım. Yaklaşan fırtına şimdilik durdu ama mutfak penceresinden gökyüzünün kömür rengine büründüğünü ve rüzgârın hızlanmaya başladığını görüyorum. Kısa sürede burada olacak çünkü bu kadar büyük bir fırtına nadiren geçer.

Lavabonun suyla dolmasını beklerken oturma odasına geçip haberleri açıyorum. Beni güncel tutmak için hoş bir arka plan gürültüsü. Ryan'ın tutuklanmasının şimdiye kadar sızmış olacağını varsayıyorum. İşlediği suçun ciddiyeti ve eski şerif olduğu düşünülürse, yerel bir kanal bunu ilk haber yapmak için can atıyor olmalı. Ölüm ve skandal her zaman satar ve elli binden az nüfuslu bir kasabada değerleri daha da yüksektir. Lavaboya dönerek önce tabakları elde yıkamaya başladım. Bulaşık makinemiz var ama yeterince iyi iş çıkardığına güvenmiyorum. Çoğu şeyi kendiniz temizlemeniz gerekiyor.

Arka güvertenin kapısı kayarak açılır ve Summer büyük boy bir havluya sarınmış halde içeri dalar, gözden kaybolup koridorda ilerlerken arkasında ıslak ayak izleri bırakır.

"Dikkatli ol, Summer!" Bob sesleniyor. "Ve mayonu duş çubuğunun üzerine astığından emin ol," diyor ve cam kapıyı arkasından kapatıyor.

"Yapacağım, baba!" Summer'ın boğuk sesi evin diğerk ucundan yankılanıyor.

Bob'a bakıyorum, *yüz ifadem "Yüzmeye ne oldu?"* diye soruyor. Benim konuşmama gerek kalmadan, "Rüzgar şiddetlendi ve göl birinin beklediğinden daha soğuktu" diye açıklıyor.

Dikkatimi lavaboya verip üstündeki pencereden dışarı bakıyorum. Gökyüzünde bir şimşek çakıyor ve saniyeler sonra bir gök gürültüsü patlıyor. Yağmur bulutlardan bir anda fişkırıyor ve hiç acımadan yağıyor. Dışarıdaki fırtınaya ikimiz de tepki vermiyoruz çünkü içeride çok daha güçlü bir fırtına zaten var.

"Arka güvertedeki birkaç tahtanın değiştirilmesi gerekiyor." Bob ellerini pantolonunun ceplerine sokar ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır. "Aslında hepsinin değiştirilmesi gerekiyor. Summer'ın yaralanmasını istemiyorum, o yüzden bunun üzerinde çalışacağım."

Belli ki burada daha fazla zaman geçirmek için bir bahane arıyor. "Bob, senin bir matkabın bile yok," diye takılıyorum.

"Tamir etmesi için birini tutacağımı kastetmiştim."

"değil." Yüzümdeki bir tutam saçı savuruyorum. "Ben hallederim o."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırır ve küçük bir adım atarak Mutfak. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum ve yağla kaplanmış bir tavayı sertçe ovuyorum. "Bir kadeh şaraba ne dersin?" diye soruyor.

Bir kadeh şarap istiyorum ama ondan istemiyorum. Ondan hiçbir şey istemiyorum, boşanma evraklarına atacağı imza dışında. "Hayır, ben iyiyim."

Bob yorgun bir iç çekişle yemek alanı ile oturma odası arasında oyalanıyor. Bakışlarıyla buluşmam için bana yalvaran gözlerini hissedebiliyorum. Onlar

neredeyse cildimde bir delik açıyor ama bakmıyorum. Sadece ovmaya devam ediyorum.

Sonunda pes ediyor ve ayakları yere vuruyor, oturma odasındaki halıya ulaştıkça biraz daha sessizleşiyor. Kanepeye uzanırken gözlerim kısa süreliğine ona takılıyor. Kafasının arkası televizyon ekranının bir kısmını kapatıyor ve acaba sırf beni kızdırmak için mi oraya oturdu diye düşünüyorum ama bir şey söylemiyorum. Savaşlarınızı seçmek zorundasınız ve o ve ben zaten savaştayız.

Ekranı sağ omzunun üzerinde Bob'un koca kafası yüzünden tam olarak göremediğim bir grafikte güzel bir haber sunucusu beliriyor. Bir tencereyi durulayıp kurutma rafına koyuyorum ve lavabodan başka bir kirli tabak çıkarıyorum.

"Prince William County'den son dakika haberleri," diye anons ediyor sunucu. "Eski şerif Ryan Stevens alkollü araç kullanma ve araçla adam öldürme şüphesiyle tutuklandı ... ama bu en kötüsü bile değil. Kanal 5'ten Gretchen Waters son gelişmelerle şerifin ofisinden canlı yayında."

Tam da beklediğim gibi. Şerif Hudson'ın bunu mümkün olduğunca gizli tuttuğunu düşünsem de, haber nihayet duyuldu.

Ekran, Prince William County Şerif Ofisi'nin önünde duran parlak kahverengi saçlı ve kalın dudaklı genç bir muhabire kesilir. Muhabir parmağını kulağına bastırarak, başlama işaretini bekliyor. Belli ki hafif bir gecikme var. İşaret geldiğinde elini bırakıyor, mikrofonunu ağzından birkaç santim uzağa yerleştiriyor ve en ciddi muhabir yüz ifadesini takınıyor.

"Uzun süredir görevde olan eski şerif Ryan Stevens'in Salı sabahı erken saatlerde alkollü araç kullanma ve araçla adam öldürme şüphesiyle gözaltına alındığı Prince William County Şerif Ofisi'nin önündeyim. Polis raporuna göre, Stevens kırmızı ışıktaki geçişinde aşırı derecede alkollüydü ve sabah erken saatlerde koşuya çıkan kırk dört yaşındaki yerel kadın Jackie Clarke'a çarparak ölümüne neden oldu. Jackie Clarke'ın arkadaşlarına ve ailesine en derin taziyelerimizi iletiyoruz."

Dikkatimi lavaboya verip bulaşık yıkamaya devam ediyorum, elim ıslak süngeri yavaş ve sabunlu daireler çizerek hareket ettiriyor.

"Yaklaşık bir saat önce, eski şerif Ryan Stevens'in tutuklanmasıyla ilgili isimsiz bir ihbar aldık," diye devam ediyor muhabir. "Kaynağımıza göre, Stevens'in DNA profili, geçen yazın sonlarında meydana gelen ve elli yedi yaşındaki Tim Redding'in hayatını kaybettiği bir vur-kaç kazasından toplanan kanıtlarla eşleşip eşleşmediğini belirlemek için Birleşik DNA İndeks Sistemine girildi. Herhangi bir bağlantı bulunamadı ve bu dava açık kaldı. Ancak olayların tuhaf bir şekilde gelişmesiyle Stevens'in DNA profili on yıldan uzun bir süre önce meydana gelen çifte cinayet vakasıyla bağlantılı kanıtlarla eşleşti."

Yemek tabağı elimden kayıyor ve lavaboda ıslanan tencereye çarparak parçalanıyor.

" aç," diye bağıryorum.

Bob çılgınca uzaktan kumandaya uzanır ve sesi yükseltir. "On iki yıl önce, Kelly Summers ve doğmamış çocuğunun öldürülmesi vahşeti ve kamuoyunda büyük yankı uyandıran dava süreçleriyle bu küçük toplumu sarstı."

Ellerimi bir bulaşık havlusuyla kurulayıp yavaşça televizyona doğru yürürken gözlerim açılıyor - geçmiş çirkin gösteriyor. İşte korktuğum şey buydu. Stevens'ı şu anda öldürebilirdim. Muhtemelen yıllar önce öldürmeliydim. O her zaman kaypak bir gevşek uçu.

"Eski şerif Ryan Stevens Summers cinayeti soruşturmasını yönetti ve kısa sürede kurbanla ilişkisi olan edebiyatçı Adam Morgan'ın üzerinde yoğunlaştı. Kadının cesedi evinde bulundu ve onu canlı gören son kişi de oydu" diye devam ediyor muhabir. "Adam, ünlü bir DC avukatı olan eşi Sarah Morgan tarafından savunuldu, ancak suçlu bulundu ve nihayetinde ölüm cezasına çarptırıldı. Dava, Netflix'in belgesel dizisi *Did He Kill Her?*

Kelly Summers'ın öldürölmesini çevreleyen olayları ve ardından gelen davayı detaylandırıyor.

"Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Adam Morgan zehirli iğne ile idam edildi. Eski şerif Stevens'ın DNA profilinin kurbanın cesedinden toplanan kanıtlarla eşleştiiğinin ortaya çıkması, Adam Morgan'a karşı açılan davanın geçerliliğinin sorgulanmasına neden oldu. Şimdi soru şu: Yanlış adam mı idam edildi? Bu hikaye geliştikçe daha fazlasını öğreneceğiz. Ben Kanal 5 Haber'den Gretchen Waters."

Bob oturduğu yerde yavaşça dönüyor, ağzı açık ve teni kül rengi. Ellerim titremeye başladı. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu... başka bir sorun. Düşünebilmek için kendimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç derin nefes alıyorum.

"Sarah." Bob'un sesi titriyor. "Bunun hakkında konuşmalı mıyız?" Bu hem bir soru hem de bir ifade olarak ortaya çıkıyor.

"Hayır, yapmamalıyız," diyorum çünkü ona güvenilemeyeceğini zaten biliyorum.

DOKUZ

ŞERİF HUDSON

"Bunu medyaya kim sızdırdı?" Astlarımla dolu odaya bağıryorum. Elimde Stevens'ı Summers davasıyla ilişkilendiren DNA analizinin sonuçları var, Kanal 5 Haberlerinin dün gece haber yaptığı davayla aynı. Kağıtları havaya kaldırıp salladığımda birbirlerine çarpıyorlar. Kulübenin içi, çalan telefonlar dışında çok sessiz. Yine de her çağrı cevapsız kalıyor çünkü herkes olduğu yerde donup kalmış, ilk hareketi yapmaktan ve istenmeyen dikkatleri üzerine çekmekten korkuyor. Gözleri dalıp gidiyor ama asla bana gelmiyor. Şef Yardımcısı Olson bile sessizce kenarda duruyor, ellerini birbirine kenetlemiş botlarına bakıyor. Beni sakinleştiren oydu ama şu anda içimi dökmem için bana alan tanıyor. Olson da başımızın büyük belada olduğunu biliyor ama bu belanın ne kadar büyük olduğunu bilmiyor çünkü tüm bunlar olurken o buralarda değildi.

Kelly Summers davasında bir terslik olduğunu hep biliyordum. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Teorilerim vardı. Ama bu onlardan biri değildi. O zamanlar araştırmaya çalıştım ama fazla ilerleyemedim. Çok acemiydim, totem direğinin çok altındaydım. Ve Stevens, Kelly'nin kocası Scott'la olan dostluğumdan dolayı potansiyel bir çıkar çatışması olduğu bahanesiyle beni uzak tuttu. Şimdi bunun saçmalık olduğunu biliyorum.

"Biri artık konuşsa iyi olur!" Bağıríyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Her geçen saniye daralıyormuş gibi hissediyorum. Düşüncelerim yarıştıkça göğsüm daha da daralıyor. İstasyonumun ve hatta belki de kendimin kontrolünü kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

"Biz bir takımız," diyorum, sesim sert ve kararlı. "Biz birleşik bir cepheyiz. Hangi bilgiyi nasıl paylaşacağımızı planlıyoruz. Yapmadığımız şey, bu istasyonun dışına bir şeyler sızdırmak. Neden?"

Pencerelere doğru yürüyorum ve panjurları çekştirerek açmadan önce tüm vardiyamdaki memurlara dönüyorum. Dışarıda altı haber minibüsü park etmiş durumda ve eminim daha fazlası da yolda. Yayın kameraları yerlerini almış ve mikrofonlu muhabirler hazır bekliyor. Meseleleri kendi ellerine almaya karar veren bazı ahmaklar sayesinde bir medya sirkinin önünde değil, tam ortasındayız.

"İşte bu yüzden!"

Parmak eklemlerimin cama çarpma sesini duyan birkaç memur yerinden sıçradı. Bu tür bilgileri bilmek halkın hakkıdır, ancak prosedürlerimizin olmasının bir nedeni var. Bunun bir basın toplantısıyla paylaşılması gerekirdi, gece haberlerinde bir bölüm olarak değil.

Kabloyu değiştiriyorum ve jaluziler pencere pervazına çarparak düşüyor. "Kim sızdırdı? Kim!? Hemen şimdi bilmek istiyorum!" Ekibimin önünde bir ileri bir geri adım atarak içlerinden birinin öne çıkmasını bekliyorum.

"Efendim," diye sesleniyor uysal bir ses arkalarda bir yerden. Çaylaklarımdan biri, ufak tefek bir şey ama güvenilir. Yavaşça masasından kalkıyor, biraz kekeliyor.

" ağzındaki baklayı, Şerif Yardımcısı Lane. Bunun için zamanım ."

Lane boğazını temizler ve odadaki diğer memurlara dikkatle bakar. Yüzündeki ifadeden konuştuğu için pişman olduğu anlaşılıyor. "CODIS sonuçlarını haber bölümü yayınlandıktan sonra aldık, yani sızıntı laboratuvarından gelmiş olmalı."

Teğmen Nagel çenesini kaldırarak öne doğru bir adım atıyor. Herkesin üzerinde yükselen güçlü bir çenesi ve daha da güçlü bir iş ahlakı var. "Lane haklı, Şerif Hudson. Sonuçlar haberlere çıktıktan sonra bize ."

Gözlerimi kısıyorum ve ağzımı iki yana oynatarak elimde tuttuğum laboratuvar raporuna hızlı bakış atıyorum. Teslim saatinde 9:42 yazıyor ve haber bölümü dokuzdan sadece birkaç dakika sonra yayınlanmış. *Haklıydılar*. Sızıntı laboratuvardan gelmiş olmalı, buradan değil. Oradaki biri muhtemelen bizden birini korumak için olayı örtbas edeceğimizi düşündü ve meseleyi kendi ellerine aldılar. Sorumlu kişiyi bulmak için bir memur görevlendirebilirim, ancak optik açıdan bakıldığında, bir cadı avı başlatmak departmanımızı iyi göstermez ve zaten iyi görünmüyoruz.

Dudaklarımı içeri çekip önce Şerif Yardımcısı Lane'e sonra da Teğmen Nagel'e başımla selam veriyorum.

Şerif yardımcısı yerine oturur ve Nagel tekrar grupla aynı hizaya gelir.

Derin bir nefes alıyorum, nefesimi vermeden önce birkaç saniye tutuyorum. Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı dağılıyor, sadece ekibimi kum torbası olarak kullanmaya devam etmemi engelleyecek kadar. Bu büyük hataya onlar sebep olmadı. Kelly Summers öldürüldüğünde çoğu araba kullanacak yaşta bile değildi. Kahretsin, on iki yıldan fazla oldu.

"Pekâlâ," diyorum, sesim bu kez daha sakin. "Summers soruşturmasının bütünüyle yeniden açılabilmesi için bu işin önüne geçmemiz gerekiyor ve herkesin elini taşın altına koyması gerekiyor. Eğer bu olay olduğunda burada çalışmıyorsanız, hızlanın. Eğer çalıştıysanız, hafızanızı tazeleyin. O davadaki her şeyin çıkarılmasını istiyorum, yani *her şeyin*. Tanık ifadeleri, duruşma notları, tanıklıklar, polis raporları, her bir kanıt parçası. Anlaşıldı mı?"

Oda hep bir ağızdan "Evet, Şerif" diyor.

Bir süre öylece duruyorum, sözlerimin ciddiyetinin anlaşılması için gözlerim her bir kişiye kayıyor. "Güzel. Şimdi işe koyulun."

Ekibim hiç vakit kaybetmiyor çünkü kaybedecek vaktimiz yok, hemen her yöne dağılıyoruz. Ofisime yöneliyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

"Ne halt ettin sen Ryan?" Boş odayı sorguluyorum, hayal kırıklığımı vurgulamak için başımı sallıyorum. Stevens şu anda burada olsaydı bile bana saçma sapan bir cevap verirdi.

Laboratuvar raporunu fırlatıp sandalyeme çöküyorum, çatlamış tavan döşemelerine bakıyorum ve tüm bunların nasıl olduğunu merak ediyorum. Stevens son bir yıl içinde korkunç bir şekilde kötüleşti ama hiç iyi miydi? Baş yardımcısının karısıyla nasıl bir ilişki yaşayabildiğini anlayamıyorum. Bir rozet arkadaşına bunu yapmazsın. Scott Summers bu konuda ne düşünür? Eski patronunun ona ihanet ve hatta karısının ölümüyle bir ilgisi olabileceği haberlerini duydu mu? Aslında, o hâlâ hayatta mı? Davadan kısa bir süre sonra polisliği bıraktı ve şehri terk etti. Ondan bir daha haber almadım.

Duvara dayalı dosya dolaplarından birine doğru yürüyüp metal bir çekmeceyi açıyorum ve aradığım dosyaya gelene kadar klasörleri karıştırıyorum. Parmağımı dosyanın üzerindeki soyadı ve adının üzerinde gezdiriyorum. *Zavallı Kelly*. Belki de doğru olanı yaptığımızı, onun için adaleti sağladığımızı düşündüm, ama dürüst olmak gerekirse, tüm soruşturma bana hiç doğru gelmedi. Çok kolaydı. Bir de şu duruşma karmaşası vardı. Hukukun mahkeme tarafını pek bilmem ama Sarah Morgan'ın bir cinayet davasında kocasının savunma avukatı olarak hareket etmesi açıkça bir çıkar çatışmasıydı ve eyalet buna itiraz bile etmedi. Belki de bunun nedeni kanıtların Adam'ın aleyhine yığılmış olması ve davanın açık ve kapalı görünmesiydi ya da belki de Stevens'in bunu zorlamasıydı. Kim bilir? Çok hızlı bir duruşmaydı, şimdiye kadar gördüklerimin en hızlılarından biriydi. Çoğu cinayet davası, mahkeme süreci başlamadan önce yıllarca sürer. Ama Summers davasında öyle olmadı.

Tekrar masama oturuyorum ve dosyayı seriyorum. Dosyanın tamamı değil, sadece önemli ayrıntılar. Tüm davayı kelimesi kelimesine, her kanıt parçasını, her tutanağı, her polis raporunu ve ifadeyi tekrar gözden geçirmemiz gerekeceği gerçeği en hafif tabirle bunaltıcı. Ayrıca, tanıklarla ve şüphelilerle yeniden görüşmek neredeyse imkansız olacak.

Bu olayın ne kadar uzun zaman önce olduğunu düşünürsek. Bu ofis için çok sıkıcı bir iş olacak ve büyük olasılıkla hepsi boşa gidecek.

Başımı kaldırıp duvar boyunca sıralanmış yarım düzine dosya dolabına bakıyorum. Arşiv odasında düzinelerce daha var. Bu olay medyada yayıldığında ve avukatlar kanın kokusunu aldığında, Ryan Stevens'in imzasını taşıyan her bir soruşturma, yüzlercesi, temyize gidebilir - görev süresi boyunca yaptığı diğer saçmalıklara bağlı olarak.

Kapının iki kez çalınması beni sarmal düşüncelerimden kurtarıyor.

"İçeri gel," dedim.

Kapı kısmen açıldı ve yöneticim Marcy kafasını içeri soktu. "Şerif Hudson, lobide sizi bekleyen gazeteciler var.

ve bir açıklama yap. Onlara meşgul olduğunuzu söyledim ama onları daha ne kadar uzak tutabileceğimi bilmiyorum."

Derin bir iç geçirdim ve "Sorun değil Marcy. Onlara bir ifade vereceğim."

Sempatik bir gülümseme gönderiyor. Ayağa kalkıyorum ve onu ofisimden dışarı, çalışma odasına ve istasyonun önüne giden uzun bir koridora kadar takip ediyorum. Ellerim sıkı yumruklar haline geliyor, o kadar gergin ki parmak eklemlerim deriyi yırtıp beyaz karlı dağları ortaya çıkaracakmış gibi geliyor. Olduğum yerde duruyorum. Şu anda başka bir şey yapmadan ifade vermemin imkânı yok. Ellerimi sallayarak Marcy'den ayrılıyorum.

"Şerif, medya dışarıda. Nereye gidiyorsunuz?" Marcy seslendi, yoldan saptığımı fark etti.

"Stevens'la konuşmak için," diyorum ve umarım bu ona yapacağım tek şey olur.

ON

BOB MILLER

"Lanet olsun!" Brad diyor ki.

Büyük boy masasının önündeki sandalyeye oturuyorum. Bu şeyi kendisini daha büyük göstermek için aldığını biliyorum ama tam tersi bir etki yaratıyor çünkü arkasında otururken minicik görünüyor. Ofisini dekore etmek için hiçbir masraftan kaçınmamış. Işıklandırma loş, daha çok sıcak bir parıltı yaratıyor. Diplomaları altın çerçeveler içinde arkasında belirgin bir şekilde asılı, UW-Madison lisans ve Chicago Üniversitesi Hukuk Fakültesi. Küre şeklinde bir bar arabası elinin altında. Açık duran bar arabasının üzerinde pahalı viskiler ve bir dizi kristal bardak bulunuyor. Tavandan tabana uzanan kitap rafları bütün bir duvarı kaplıyor, altın varak harflerle parıldayan deri ciltli sırtlar, bir insanın ihtiyaç duyabileceği tüm hukuki metinlerle kaplı.

Brad telefon ekranından başını kaldırır. "Bu iş karışacak ve büyük bir anlaşmayla sonuçlanabilir. Bana bu yüzden mi söylüyorsun? Olası bir haksız ölüm davasını tahsil etmek için boşanmayı geciktirmeye mi çalışıyorsun?"

Ona kuşkulu bir bakış attım ve sandalyemde öne doğru eğildim.

"Hayır, Brad. Boşanmak istemediğimi biliyorsun, yani mesele para değil. Ama bu" -Ryan Stevens'in Kelly Summers davasıyla bağlantısını anlatan haberin telefonunda belirmesini işaret ediyorum- "bir sorun."

Elime sarılı bandajı fark ediyor ve şüpheyle bakıyor. "Orada ne oldu?"

"Bir kazaydı. Kendimi kestim," diye yalan söyleyerek kolumun yanıma düşmesine izin veriyorum. Neden yalan söylediğimi ya da neden hâlâ Sarah'yı koruduğumu bile bilmiyorum. Haber çıktıktan sonra beni neredeyse kapı dışarı etmişti. Korkmuş görünüyordu, hayır, dehşete düşmüştü. Beyni, sınırlarına kadar zorlanan bir makinenin dişlileri gibi fazla mesai yapıyordu. Ona bir takım olarak daha güçlü olacağımızı söylemeye çalıştım. Ama Sarah bunu duymak istemedi. Düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu ve gitmemi söyledi, ben de gittim.

"Tamam." Brad diyor ki. "Ama Kelly Summers davası nasıl bir sorun olabilir?"

Ona ne kadarını açıklayabileceğime karar vermeye çalışarak birkaç kez göz kırpyorum. Bu oyunu nasıl oynayacağımdan emin değilim çünkü Sarah'nın ne yapacağını ya da bir şey yapıp yapmayacağını bilmiyorum. Akıllanacak ve her zaman söylediğimiz gibi benimle birleşik bir cephe mi olacak? Yoksa herkes kendi başının çaresine mi bakacak? Birlikte durdurulamaz oluruz, ama ayrı ne oluruz bilmiyorum.

"Sadece tüm bunların zamanlaması bir sorun. Sarah ve ben boşanıyoruz ve sonra bu sızıntı oluyor. Ayrıca, bir noktada şüpheliydim."

"Ama belli ki aklanmışsınız" diyor.

"Evet, kurbanı beceren bir şerif tarafından yürütülen o soruşturmada. Kelly ile de bir geçmişimiz vardı ve eminim bu konu tekrar gündeme gelecektir." Kaşlarımı ovuşturdum.

"İkinizin 'geçmişi var' da ne demek?" Brad bu yeni bilgi karşısında kafası karışmış bir halde başını sallar.

Brad'in hayatımın o döneminden haberi yok. Tüm bunlar olduğunda başka bir eyalette yaşıyordu ve irtibatı kaybetmiştik. Yaklaşık beş yıl önce DC bölgesine taşındığında yeniden bağlantı kurduk ama ona bunlardan hiç bahsetmedim. Neden bahsedeyim ki? Geçmişte kalmıştı ve orada kalması gerekiyordu.

"Gerçek adı Kelly Summers değildi." Ağzımdan çıktığında yaratacağı etkiyi bildiğim için duraksıyorum. "Jenna Way'di."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir git buradan!" "Ben ciddiylim."

"Jenna Way mi? Kardeşini öldüren kaltak mı?" Brad sandalyesinde geriye yaslanarak başını sallar. "Karma hakkında konuş."

Karmanın onun ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını bilsem de başımı sallıyorum. Evren her zaman bir şeylerin ters gitmesini sağlamaz.

"Kelly -ya da Jenna- ile olan geçmişiniz en iyi ihtimalle ikinci dereceden. Bu sizi suçlamak için yeterli değil, özellikle de sizi onun cinayetine bağlayan başka bir kanıt yoksa."

"Biliyorum ve o öldürüldüğünde dokuz yüz mil ötede, Wisconsin'deydim, bu yüzden beni bu olayla ilişkilendirmeleri zor olur çünkü aynı anda iki yerde birden olamam."

Kaşlarını kaldırıyor ve işaret parmağını çenesine vuruyor. "Tabii onu öldürmesi için birini tutmadıysan?"

Gözlerimi sıkıyorum ve oturduğum yerden kalkıyorum. "Benim için mi çalışıyorsun Brad, yoksa bana karşı bir dava mı açmaya çalışıyorsun?"

Ben yemyeşil İran halısının üzerinde adımlarken o öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayıyor.

"Seninle çalışmaya çalışıyorum Bob. Benden boşanmanızda sizi temsil etmemi istediniz ama bunca zamandır ayak sürüyorsunuz. İşimi yapmama izin vermiyorsun ve şimdi de ayrılığınla hiçbir ilgisi olmayan bir davayı gündeme getiriyorsun. Söyle bakalım, *ne* istiyorsun?" Brad'in arkadaş canlısı tavrı kaybolmuş, yerini bilinen sert, saçmalamayan kişiliğine bırakmıştır.

Ağır bir iç çekiyorum ve düşünerek volta atmaya devam ediyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Kalbimde, Sarah için savaşmak istiyorum. Onu geri kazanmak istiyorum. Ama içimden bir ses, ortalığın üzere olduğunu ve eğer sağlıklı düşünmeye başlamazsam sıçrayacağını söylüyor. Kendimi kaybettiğimi biliyorum.

Odaklan. Tünel görüşüm var. Sarah ve ben on yılı aşkın süredir birlikteyiz ve bu, başka seçeneğim olmadığını bilmediğim sürece vazgeçebileceğim bir şey değil. Gözlerim onun üzerinde, bu yüzden kötü bir şey yapmadığını biliyorum, en azından şimdilik. Elimi kesip açması dışında. Başparmağımı yumuşak pamuğa sürterek beyaz bandaja bakıyorum. Gerçi bu daha çok bir aşk dokunuşu gibiydi, çünkü onun bir bıçakla neler yapabileceğini biliyorum.

"Bob," diye tersliyor Brad, sabrının tükendiğini göstererek. "Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Bunu için biraz daha zamana ihtiyacım var." "İyi ama boşanırken ne istediğine de karar vermelisin." Ona ters ters bakıyorum.

"Sarah'yı seninle kalmaya ikna edemezsen diye," diye ekliyor. "Ve son görüşmemizde Summer'ın tam velayetini istediğini söyledi. Bu açıkça bir savaş olacak, bu yüzden bunun gerçekleşmemesini sağlamak istiyorsanız cephaneye ihtiyacınız olacak."

"Ciddi değildi," diyorum.

"Bana oldukça ciddi göründü. Sarah blöf yapan biri mi?"

Brad'e bakıyorum, düşünüyorum, sevgili karımı düşünüyorum - sarı saçları, yeşil gözleri, yontulmuş elmacık kemikleri ve ince yapısıyla bir meleklerle karıştırılabilir. Ama bu sadece onu tanıyorsanız geçerli.

Başımı salladım. "Hayır, blöf yapacak biri değil." "O zaman cephaneye ihtiyacın olacak."

"Bende zaten var."

Bu bilgidenden memnun bir şekilde bana gülümsüyor.

En başından beri Sarah'ya karşı bir sigorta poliçem olması gerektiğini biliyordum; ilk kocası Adam'a yaptıklarını bana asla yapamayacağını garanti edecek bir şey. Şu anda buna sahip olduğum için mutluyum ama yine de kullanmak zorunda kalmamayı umuyorum. Kullanırsam geri dönüşü yok.

ON BİR

ŞERİF HUDSON

Kelly konusunda Stevens'la yüzleşirken gözlerinin içine bakmalıyım. Onun cinayete karışıp karışmadığını hemen anlayçünkü o hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadı. Ayrıca Summers soruşturmasından ya da yönettiği diğer soruşturmalardan sakladığı başka bir şey olmadığından da emin olmalıyım. Şu anda ihtiyacım olan son şey daha fazla sürpriz.

Rozetimi okuyucunun önünde sallıyorum ve kapıyı çekip açarak giriş bölümüne giriyorum. Burası sessiz, kontrol masasının arkasında oturan Memur Clark dışında kimse yok.

"Günaydın, Şerif Hudson." Clark bacağı sakat olan iri yarı bir adam, bu yüzden masa başı görevinde.

"Stevens nasıl?"

Saatine bakıyor. "Yirmi dakika önce uyuyordu, yani gayet iyi durumda olduğunu söyleyebilirim."

"Onu görmek istiyorum."

Memur Clark yavaşça ayağa kalkarken, "Elbette Şerif," diyor. Kemerinden anahtarları çıkararak birkaç adım atar ve nezarethanelerin bulunduğu arka tarafa açılan çelik kapının kilidini açar.

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde infaz koruma memuruna uzatıyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Başını salladı ve anahtarları bana bıraktı.

"Stevens medya sızıntısı hakkında bir şey biliyor mu?"

Memur Clark başını sallar. "Sanmıyorum. Yani, haberlerin patlak vermesinden bu yana ne bir ziyaretçisi oldu ne de bir telefon görüşmesi yaptı."

"Güzel," diyorum, onu hazırlıksız yakalamanın daha iyi olduğunu biliyorum, böylece hikayeler uydurmaya başlama şansı olmayacak.

Taktik botlarım beton zemine çarparak koridorun duvarlarında yankılanıyor. Ryan'ın kendi güvenliği için diğer mahkûmlardan ayrı, özel bir hücrede tutuluyor, çünkü suçlular polislere ya da eski polislere pek iyi davranmazlar. Yaptıklarından sonra onu diğerlerinin yanına koymayı düşünüyorum ama bu benim değil Stevens'in yapacağı bir şey gibi görünüyor.

Yan yana iki hücrenin bulunduğu özel tutma alanına açılan son güvenlik kapısına ulaşıyorum. Çoğu giriş ek güvenlik gerektirmediğinden bunlar nadiren kullanılıyor. Rozetimi okutuyorum. Okuyucu bip sesi çıkarıyor ve kapı vızıldıyor. Kolu tutup çekerek açıyorum.

"Stevens, sen gerçekten-" diye söze başlıyorum ama bakışlarım ona takılınca aniden duruyorum. Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve midem sanki bir roller coaster'daymışım da ilk düşüşün zirvesindeymişim gibi alçalıyor.

"Sıhhiye. Bir doktora ihtiyacımız var!" Avazım çıktığı kadar bağırarak Stevens'in hücresine doğru fırlıyorum. Ses tellerim sınırlarına kadar zorlanırken boğazım yanıyor, boynumdaki kaslar onları tutan eti yırtmak isteyecek kadar geriliyor. Anahtarlar elimden kayıyor ve yankılanan bir *çınlamayla* yere düşüyor. Hızla onları toplayıp hücresinin kapısını açacak olanı bulmaya çalışıyorum.

"Stevens!" Bağırıyorum.

Birkaç tuş deniyorum ama hiçbiri başarılı olmuyor.

Kalın çelik kapılardan kimsenin beni duyamayacağını fark ederek telsizimdeki çağrı düğmesine basıyorum. "Özel hücrelerde hemen sağlık görevlilerine ihtiyacım var!" Başka bir tuşu denerken söylüyorum.

Kilit tıkırdıyor ve kapıyı açıp Ryan'a doğru koşuyorum. Ağır metal kalın bir gong gibi duvara çarpıyor. Vücudu gevşek, öne doğru yığılmış, cansız. Boynuna bir kemer dolanmış, gerilmiş, diğer ucu üst ranzaya bağlanmış. Gözleri tamamen açık, kan damarları gerginlik ve oksijen eksikliği altında patladığı için beyazlar tamamen kırmızıyla yer değiştirmiş. Umarım çok geç kalmamışımdır.

"Dayan dostum," diyorum, deriyi gevşetmek için mücadele ediyorum. Bir elimle Ryan "ı kaldırmaya, diğer elimle de düğümü çözmeye çalışıyorum. Gözlerimde yağlar birikiyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve ne yaptığımı görmemi zorlaştırıyor. Derideki boşlukları tırmalıyorum, bu sırada tırnaklarım bükülüyor ve kırılıyor.

Sonunda parmaklarımı düğümün içine sokup çekerek çözebiliyorum, derme çatma ilmik çözülüyor. Kemer tokası yere düşüyor ve Ryan'ın gövdesiyle başı öne doğru yığılıyor. Ağırlık beni hazırlıksız yakalıyor ve onunla birlikte beni de yere çekiyor. Onu sırt üstü yatırıyorum ve kemeri boynundan çıkarıyorum. Altındaki deri siyah ve maviydi, patlamış kan damarlarından dolayı kırmızı lekeler vardı. Boynunda derinin etini kestiği yerde küçük bir kan çizgisi var. Nabız arıyorum ama bir şey yok. Burnunu kontrol ediyorum, elimi burun deliklerine bir santimden daha yakın tutuyorum, sıcak hava hissedeceğimi umuyorum ama hissetmiyorum.

"Bu şekilde ölmeyeceksin Ryan," diyorum, başını geriye yatırıp hava yolunu açmak için çenesini kaldırıyorum. Ellerimi göğüs kafesinin alt yarısına, üst üste koyuyorum ve 110 BPM'de göğüs kompresyonlarına başlayarak sertçe bastırıyorum. Uzakta, yerdeki botların sesini duyabiliyorum ya da en azından öyle duyduğumu umuyorum.

"Hadi dostum!" Daha sert ve daha hızlı bastırarak söylüyorum. Göğsünün içinde bir şey çatlıyor ama devam ediyorum çünkü kalp masajı sırasında sık sık kaburga kırıldığını biliyorum. Sanki Tanrı Adem'le yaptığı ilk anlaşmaya geri dönüyor, yeniden hayat yaratmak için bir kaburga kemiğini çıkarıyor. Ryan'a hava vermek için duraklıyorum, sonra tekrar kalp masajına başlıyorum.

"Lanet olsun!" diyor bir ses panik içinde. Memur Clark'ın kapıda durduğunu görmek için kısaca başımı kaldırıyorum. Yüzündeki tüm kan çekilmişti ve far ışığına tutulmuş bir geyik gibi görünüyordu.

"Onu kontrol ettiğini söylemiştin!" Bağıriyorum, tükürüğüm odaya geniş bir sis halinde yayılıyor.

"Uyuyordum. Uyuyordu."

"Kemerinin onda kalmasına kim izin

verdi!?" Clark kekeler. "I . . .

Bilmiyorum."

İki sağlık görevlisi memurun yanından geçip diz çöktüler. Sorular yağdırmaya başladılar. *Ne zamandır baygın? Ne zamandır kalp masajı yapıyorum? Onu bulduğumda nefes alıyor muydu?* Onlara elimden geldiğince cevap veriyorum ama cevaplarımın doğru olup olmadığını bilmiyorum. Kelimelerin ağızımdan çıktığını bile duyamıyorum. Bir sağlık görevlisi Ryan'ın ağzına ve burnuna oksijen maskesi takarken, diğeri kalp masajıyla ilgileniyor. Oturur pozisyona geçerek, sırtım hücrenin parmaklıklarına değene kadar ilerliyorum.

Bakışlarım güvenlik kapısının yanında duran Memur Clark'a gidiyor. Kendini olabildiğince küçük göstermeye çalışıyor. Gerileyen saç çizgisinin kenarında ter birikiyor ve gözleri her yöne dalıyor. Benimle kısa bir süre göz göze gelmek gibi bir hata yapıyor.

Elimi kaldırıp parmağımla onu işaret ediyorum. "Umarım yaşıyordur."

ON İKİ

SARAH MORGAN

Range Rover'ımı Morgan Vakfı ofisinin otoparkına çektiğimde hoş olmayan ama beklenen bir manzarayla karşılaşıyorum. Yarım düzine muhabir kendi haber minibüslerine yaslanmış durumda. Kameramanlar hazır olda beni bekliyor, ilk ses kaydını almak için sabırsızlanıyorlar. Muhtemelen bu sabah bazı işlerimi halletmek ve Summer'ı okula bırakmak için çıktığımda garaj yolumun sonunda bekleyenlerle aynı kişiler. Eminim ben gözden kaybolur kaybolmaz eşyalarını toplayıp benden önce buraya gelmek için yarışmışlardır.

Neyse ki ismimle işaretlenmemiş, numaralandırılmış olan yerime park ediyorum. Kimse geldiğimi fark etmeden önce kendimi toparlamam için bana bir an veriyor. Bugün evde kalmayı düşündüm ama vakfın bana ihtiyacı var ve benim de yapacak işlerim var. Dikiz aynasından kendime bakış atarak makyajımı kontrol ediyorum ve yansımamda bugün olmam gereken kadını buluyorum. *İşte o kadın.* Neredeyse aynı görünüyor ama o yeşil gözlerin ardında daha fazla derinlik var. Rujumu yeniden sürüyorum ve ona gülümsüyorum.

Topuklu ayakkabılarım kaldırıma vurur vurmaz duyuyorum.

"İşte orada!" ve ardından muhabirlerin bana ilk ulaşmaya çalışırken attıkları aceleci adımlar.

Arabamın kapısını arkamdan kapatıyorum, çantamı omzuma atıyorum ve yürümeye başlıyorum.

"Bayan Morgan."

"Sarah!"

Birbirlerine bağırarak sorularını duymamı imkânsız hale getiriyorlar - zaten cevap vermem de mümkün değil. Kameralar tıkırdıyor, flaşlar patlıyor ve mikrofonlar yüzüme doğru itiliyor. İçlerinden biri ağzıma vuruyor ve ben de onu savuşturuyorum.

Derin bir ses her şeyi kesiyor. "Hey!" diye bağırır. "Geri çekil ve onu biraz rahat bırak."

Alejandro kalabalığın içinden beliriyor, sinir bozucu muhabir sürüsünü iterek ilerliyor. Bana ulaştığında dönüyor ve kollarını iki yana açarak benimle onlar arasında bir tür barikat oluşturuyor. Gözlerim sırtında geziniyor, geniş omuzlarını, kısa ve düzgün kesilmiş saçlarını ve kalın boynunu tamamen içine alıyor. Rengârenk dövmelerden oluşan bir kolaj, uzun kollu Henley'inin altından devam ederek boynunu boydan boya kaplıyor. Alejandro ellerini gazetecilere doğru sallayarak geri çekilmelerini istiyor. Bir korumanın fiziği ve endamı ile bir suçlunun sert görünümüne sahip olduğu için dediğini yapıyorlar.

Benden güvenli bir mesafede yeni yerlerini aldıklarında medya sessizliğe gömülüyor. Alejandro memnun bir şekilde omzunun üzerinden bakıyor ve başını sallıyor. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum ve ona iyi olduğumu işaret eden bu jeste karşılık veriyorum. Sonra yanıma geçip kalabalığı tam olarak görmemi sağlıyor.

Sonunda bir muhabir konuşuyor ve "Bayan Morgan, bir açıklama yapacak mısınız?" diyor.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum, bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama bu şeyin ne olması gerektiğinden emin değilim. Ne duymak istediklerini biliyorum. Bunu yüzlerinde görebiliyorum. Öfkelenmeli, yıkılmalı, harap olmalıydım. Şerif Stevens'ın Kelly Summers davasıyla olan bağlantısını öğrendikten sonra -ki bunu sadece onlar biliyordu, ben değil- dünyayı yakıp yıkmak istemeliydim.

Benim altımda. İstedikleri sansasyonel şey bu, ben de onlara bunu vereceğim. Başlamadan önce boğazımı temizliyorum ve derinlerde bir yerden bir hüznü çağırıyorum. Duygu satar ve satmak istedikleri şey de öfke.

"Günaydın. Benim adım Sarah Morgan ve on iki yıl önce, Kelly Summers ve doğmamış çocuğunu öldürmekle suçlanan kocam Adam'ı mahkemede savundum. Karısı olarak, onun masum olduğunu biliyordum. Onun cinayet işleyemeyeceğini biliyordum ama jüriyi bu konuda ikna edemedim ve şimdi bunun nedenini biliyorum. Summers davasındaki en büyük bilinmeyenlerden biri, kurbanın içinde bulunan üçüncü DNA setinin kimliği idi. Prince William County Şerif Ofisi gerçeği ortaya çıkarmak için ellerinden geleni yaptıklarına dair bana güvence verdi." Kalabalığı dramatik bir şekilde taradım ve her kelimemi dikkatle dinlemelerini izledim. "Bu düpedüz bir yalandı çünkü kendi kurallarına göre oynuyorlardı. Kocam adil bir şekilde yargılanmadı, ki bu Birleşik Devletler Anayasası'na göre onun hakkıydı, ben ve eski şerif Stevens da bunu koruyacağımıza yemin ettik. Sadece birimiz bu yemini tuttu." Bir an için duraksıyorum çünkü bu güzel bir haber ve umarım medya da bunu kullanır.

"Morgan Vakfı'nı adalete inandığım için kurdum ama aynı zamanda reforma ve ikinci şansa da inanıyorum. Adam'ımın başlangıçta hiç şansı olmadığını öğrenmek yıkıcılığın ötesinde bir şey." En büyük haber kanalına ait kameranın objektifine bakıyorum. "Ve düşünmeden edemediğim, dün gece boyunca beni uyutmayan ve belki de sonsuza dek uyanık tutacak olan şey, yıllar önce o mahkeme salonunda gerçeğin ortaya çıkmasına izin verilseydi Adam'ın kaderinin ne olabileceğidir." Beni gözyaşlarına boğacağını bildiğim düşünceler geliyor aklıma - güzel kızım bir tabutun içinde yatıyor, ben onun başında durmuş, kısa kesilmiş bir hayata bakıyorum. Onu kaybetmek korktuğum tek şey. Gözlerim anında doluyor.

"Özür dilerim," diyorum, duygularım kontrolüm dışındaymış gibi davranarak. Boğazımı temizliyorum ve devam ediyorum. "Kocam, adalet adına Virginia Eyaleti'nin elleriyle benden alındı. Ama siz söyleyin, Adam'ı serbest bırakabilecek kanıtlar gömüldüğünde bu nasıl adalet oluyor? Soruşturmayı yürüten kişi kurbanla gayrimeşru bir ilişki yaşarken bu nasıl adalet oluyor? Bu hiç de adalet değildir; bu yolsuzluktur; *bu ... cinayettir.*" Her bir muhabirle göz teması kurarken *cinayet* kelimesine biraz daha ateş katıyorum ve sözlerimi sadece duymakla kalmayıp hissetmelerini de sağlıyorum. Bu anı hatırlamalarını ve haber yapmaya gittiklerinde bu anı yanlarında taşımalarını istiyorum.

"Eğer hukuk sistemimiz adaleti sağlayamıyorsa ... o zaman ben sağlayacağım. Teşekkür ederim ve şu anda herhangi bir soru almayacağım."

Açıklamamı bitirdiğimde bir anlık şaşkın bir sessizlik oluyor ve Alejandro hemen beni kalabalığın arasından geçirerek ofis binasına doğru götürüyor. Birkaç saniye sonra üzerlerindeki sis bulutu dağılıyor ve tekrar toplanmaya başlıyorlar, arkamızdan geliyorlar, sorular öfkeyle patlıyor. Medya kendine asla yardım edemez. Her zaman daha fazlasını isterler. Onlara bir santim verirsiniz, tüm hayatınızı alırlar. Başka bir şey söylememe niyetiyle yürümeye devam ediyorum. Ama bir soru beni olduğum yerde durduruyor ve arkamdan gelen bir muhabir ani duruşum nedeniyle bana çarpıyor.

"Geri çekilin!" Alejandro bağırarak onlarla aramızda daha fazla mesafe yaratıyor. Bana doğru eğildi ve "İyi misin?" diye fısıldadı.

Onunla göz göze geliyorum ve yavaşça dönüp gazetecilerin pususuna son bir kez daha bakmadan önce başımı sallıyorum.

"Tekrar edebilir misiniz?" Soruyu soran kadına söyledim.

Tüm gözler ona çevriliyor ve o da boğazını temizliyor. "Eleanor Rumple'ın bu sabah medyaya verdiği demece tepkiniz ne oldu? Adam'ın annesi ... kayınvalideniz ya da eski . . ."

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "Eleanor'un kim olduğunu biliyorum ama ne yazık ki ifadesini dinleme fırsatım olmadı, bu yüzden yorum yapamam."

"Eleanor, Prince William County Şerif Ofisi aleyhine suçu kanıtlayan delilleri gizlediği gerekçesiyle dava açmayı planladığını ve başarılı olması halinde bunu haksız ölüm davası ile takip edeceğini belirtti. Onu destekliyor musunuz?" Muhabir mikrofonu bana doğru uzattı.

Cevabımı düşünüyorum ama Eleanor'u desteklediğimi söylemeye dilim varmıyor. Onun yerine, "Adaleti destekliyorum." diyorum.

Aynı muhabir hemen ekliyor: "Sizi Adam'ın davasını kötü idare etmekle de suçladığı gerçeği hakkında ne hissediyorsunuz?"

Bu aptal soruya nasıl cevap verebilirim ki? *Harika hissediyorum. Kayınvalidemin bunca yıldan sonra benimle uğraşmaya devam etmesini seviyorum.*

Daha fazla yorum yapmayı reddetmeliyim ama o yaşlı, aşağılık kadının sırtarak beni izlediğini biliyorum ve eğer yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi silebilirim, sileceğim.

"Dürüst olacağım, Eleanor'un bunu yüksek sesle söylemesi bir yana, böyle düşünmesi bile beni üzüyor ama ona hak vermek zorundayım. Tek oğlunu kaybetmeden önce kocasını kaybetti, yani uzun zamandır yalnızdı. Eleanor altın yıllarının çoğunu yas tutarak geçirdi ve yaşı göz önüne alındığında çok fazla zamanı kalmamış olabilir ama onunla empati kurabiliyorum."

Kıkırdamamak için dilimi ısıırıyorum çünkü yaşımdan bahsetmenin onu her şeyden çok kızdıracağını biliyorum. "Eleanor'un oğlunun davasıyla ilgili hafızasının çok iyi olmadığını da belirtmek isterim ve yakın zamanda yeni DNA kanıtlarının bulunmasıyla, bunun yaşlı bir kadın için ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlayabiliyorum." Eminim şimdi çılgına dönmüştür. Belki şansım yaver gider de kalbi durur ve düşüp ölür. Ama Eleanor'un zaten hiç kalbi yoktu ki.

"Kayınvalidemin yasal çalışmalarımla ilgili olarak yanlış bir şekilde iddia ettiği şeylere rağmen, kocam Adam'ı savunmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı açıkça belirtmek isterim. Ancak, ilgili kanıtlar kasıtlı olarak davadan saklandığında, bu güç benden alındı ve şimdi gerçek nihayet ortaya çıktığına göre, onu geri *alacağım*. Teşekkür ederim."

Ayrılmak için dönüyorum ve Alejandro benimle birlikte yürürken medya bir kez daha birbirlerine bağırarak arkamdan geliyor. Ama bu sefer sorularına daha fazla cevap vermeyeceğim. Onlara yeterince cevap verdim.

Ofis binasına ulaşıyoruz ve Alejandro lobi kapısını açık tutuyor, böylece önce ben geçebiliyorum. Arkasından kapıyı kapatıyor ve diğer tarafta bağıran gazetecileri bırakıyor. Boş lobide ilerliyorum, topuklarım fayans zeminde tıkırdıyor. Binanın güvenlik görevlisi Roger resepsiyonda değil ve her vardiyada en az bir düzine sigara içtiği için sigara molasında olduğunu varsayıyorum.

Alejandro bana doğru yürüyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Burada ne işin var?" O bir şey söyleyemeden ben sordum.

"Arabayla geçerken haber minibüslerini gördüm ve merakıma yenik düşerek durup neler olduğuna bakmaya karar verdim. Sonra seni gördüm ve onlarla başa çıkmak için biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu.

"Peki, teşekkürler. Orada yaptıkların için minnettarım." Sıkıca gülümsedim.

"Tabii ki." Omuz silkiyor. "En azından bunu yapabilirim, özellikle de kimsenin sahip olmadığı bir şeyi bana verdiğini düşünürsek."

"Peki neymiş o?"

"İkinci bir şans."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve sanki birbirimizi inceliyor, sınırlara karar veriyor, onları oldukları yerde mi tutacağımıza yoksa belki biraz zorlayacağımıza mı karar veriyoruz. Muhabirler hâlâ dışarıda duruyor, boğuk sorular soruyorlar.

"Herkesin yapabileceği en az şey bu," diyorum.

Gölümsüyor ve sonra yüzü ciddileşiyor. "Biliyorsun, olan biten her şeyi bilmiyorum. O ölüm perisi muhabirlerden ana hatlarını öğrendim." Alejandro kapıyı işaret ediyor. "Ama konuşmak istersen ben buradayım." "Teşekkürler, ama ben iyiyim," diyorum çünkü bu onunla ya da herhangi biriyle konuşmak istediğim bir konu değil. Bunların hepsi evde kalmalıydı. ait olduğu yere.

"Daire nasıl?" O daha fazla konuşmadan konuyu değiştirmek için soruyorum.

"Bu harika. Bu kadar güzel olmasını beklemiyordum."

"Bu, neyi başarabileceğinizi yansıtmak içindir. Bazen olmak istediğimiz kişi olmadan önce kendimizi o kişi olarak görmemiz gerekir."

"Bu iyi bir düşünce," diyor Alejandro. "Kıyafetler de üzerime tam oturdu." Kıyafetini işaret ediyor.

Gözlerim beyaz tenis ayakkabılarından mavi kot pantolona ve ikinci bir deri gibi üzerime oturan waffle örgülü, uzun kollu bluzaya kayıyor.

"Öyle."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve küçük bir gülümseme yayıyor. "Pekala, seni yalnız bırakayım. Daha fazla zamanınızı almak istemiyorum ve zaten doldurmam gereken birkaç iş başvurusu daha var." Dudaklarını içeri doğru kıvrıyor.

"Nasıl gidiyor?"

"Gerçekten iyi ... yani, ağır bir suçtan hüküm giydiğimi öğrenene kadar." Omuz silkiyor. "Aslında bir süredir iş arıyordum ama vakfınızın kariyer kaynaklarının yardımıyla daha uzun süre aramayacağımı umuyorum."

"Ben de öyle umuyorum. Suçlu statüsündeki kişilerin istihdam edilmesinin önündeki engelleri kaldırmak vakfın ana odak noktalarından biri." Gözlerinin içine bakıyorum, ikimiz için de faydalı olacak bir fikir üzerinde düşünüyorum. "Sen

Biliyor musun, senin için bir şeyim olabilir. Eğer ilgilenirsen. Geçici bir iş ama sana yapacak bir iş ve fazladan para kazandırır."

"Öyleyim," diyor tereddüt etmeden. "Bu noktada her şeyi kabul edebilirim." "Her şeyi mi?" Kaşlarını kaldırıyorum.

"Yasal olan her şeyi kastediyorum."

Çantamdan bir kâğıt ve kalem çıkarıp bir adres karalarken yanaklarına bir kızılık çöktüğünü fark ediyorum.

Lobinin zeminini hızla geçen topuk sesleri dikkatimi çekiyor ve omzumun üzerinden baktığımda Anne'in bana doğru koştuğunu görüyorum. Kâğıdı defterden koparıp katladıktan sonra kalemi ve defteri çantama geri koyuyorum.

"Sarah! Tanrı'ya şükür, buradasın!" Anne beni bulduğu için hızını yavaşlatarak haykırıyor. "Çok özür dilerim. Çalışanlardan biri az önce ön tarafa park etmiş haber minibüslerini fark etti. Yemin ederim biz geldiğimizde burada değillerdi. Etrafını mı sardılar? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim ve evet, onlar yaptı. Ama neyse ki Alejandro o sırada oradaydı ve beni oradan çıkardı."

Anne elini uzatırken sırtarak ona bakıyor. "Çok şanslısın. Seni tekrar görmek güzel."

"Ben de," diyor elini sıkarken.

"Orada neler oluyor?" Roger lobiye ayaklarını sürüyerek bağırıyor. Sırt ağrısı ve nikotin sorunu olan yaşlı bir adam. Buna rağmen, çivi gibi sağlamdır.

"Medya yüzünden, Roger," diyor Anne.

"Sahte haber mi demek istiyorsun?" Kendi kendine kıkırdıyor. Sigara dumanının pis kokusu ondan önce bize ulaşıyor. "Ne istiyorlar?"

"Ne istedikleri önemli değil, çünkü hep daha fazlasını istiyorlar," diyorum.

"Bu gerçek değil." O bir *humph* sesi çıkarıyor.

"Buncha kan emiciler."

"Binanın dışında kaldıklarından emin olabilir misin?" Anne gözlerini sıkıyor.

"Bu hiç sorun olmayacak." Sırıttıyor ve kalçasına takılı tabancayı okşuyor. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. "Roger, onları vuramazsın."

Diğer eli şok tabancasına giderken yüzüne eğlenen bir ifade yerleşiyor. "Kim ateş etmekten bahsetti ki?"

Ben katlanmış kâğıdı Alejandro'ya uzatırken Anne Roger'ı azarlıyor. "Cumartesi sabahı saat yedide," diyorum sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Benden alıyor ve fişi cebine koyarken başını sallıyor. Profesyonel bir bakış açısıyla, ona bunu teklif etmemeliydim, ama ona borçlu olduğumu hissediyorum. Ayrıca, onda ilgi çekici bir şey var ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

Dikkatimi güvenlik görevlisine yöneltiyorum. "Roger, Alejandro'ya arka girişe kadar eşlik eder misin?"

"Elbette, patron. Zaten bir sigara daha içebilirim." Alejandro'ya bakar ve eliyle onu işaret eder. "Gidelim, Muscles."

Alejandro bana *teşekkür ediyor* ve Roger'la birlikte arka tarafa geçip köşede kaybolmadan önce el sallıyor. Bakışlarım, gazetecilerin hâlâ içeriye daha iyi görebilmek pencereden bakarak dolaştığı lobi kapısına yöneliyor. Tüm bu olay sonuçlanana kadar mikroskop altında olacağım ve bu ihtiyacım olan son şey. Tüm gözler üzerimde, yıkılmış bir dul. Şu anda istediğim bu değil, ama bu rolü oynayabilirim ve iyi de oynayabilirim. Çünkü bunu daha önce de yaptım. Sanki hayranların doyamadığı bir rolü yeniden canlandıran bir aktris gibiyim.

Anne bir elini omzuma koyarak beni irkiltiyor ve bakışlarıyla buluşmak için başımı çeviriyorum. "Haber bölümünü gördüm. Buna inanamıyorum. Bu Adam'ın masum olduğu anlamına mı geliyor?" diyor usulca, kaşlarını çatarak.

"Benim için her zaman öyleydi."

"Biliyorum, ama yasal olarak, yani ... Şimdi ne olacak?"

Konuşmadan önce sıcak hava flyorum. "Emin değilim. Bu tür şeyler için bir yol haritası yok ama sanırım şerifin ofisi Kelly Summers soruşturmasını yeniden açmak zorunda kalacak, çünkü ilk soruşturmada bariz bir yolsuzluk söz konusuydu."

Anne, bir sonraki soruyu düşünüyormuş gibi çenesini içeri kıvrıyor. "Sizce Kelly'yi şerif Stevens mı öldürdü?"

"Bilmiyorum."

Omzumu sıkıyor ve sonra kolunu tekrar yanına indiriyor. "Boşanmayla ilgili zaten çok şey yaşıyorsun ve şimdi de Hayal bile edemiyorum. Zamanlama ılgınca."

Anne bu konuda haklı. Yaklaşan boşanmayla birlikte işler karışabilir, hatta karışabilir. Bob'la beni birbirimize bağlayan tek şey gerçek ve Summer ama bu, karmaşık bir balıkçı düğümünden ziyade kolayca çözülebilecek bir yay gibi geliyor. Bunun ortaya çıkacağını bilseydim, ayrılma sürecine başlamadan önce her şey bitene kadar beklerdim. Ama artık çok geç. O zili geri alamam. Ayrıca, gerçekten istemiyorum. Anne'in düşüncesini başımı sallayarak onaylıyorum.

"Gidelim mi?" Bizi Morgan Vakfı ofislerine götürecek olan asansörü işaret ediyorum. Anne bana sıkı bir gülümseme veriyor ve asansöre doğru ilerliyoruz.

Asansörü beklerken *zamanlama* kelimesi beynimde dönüp duruyor. Kapılar açılıyor, Anne ve ben içeri girip üçüncü katın düğmesine basıyoruz. *Zamanlama* biraz fazla mkemmел. Dün gece haberlerden sonra Bob bana onunla kalmam için yalvardı, birleşik bir cephe olalım, böylece bunu birlikte atlatabiliriz. Ama şimdi düşünmeden edemiyorum: Medyaya sızdırılmasıyla bir ilgisi var mıydı? Benim gibi onun da her yerde, hem yüksek hem de alçak yerlerde arkadaşları var. O kadar aptal ya da çaresiz olabilir mi? Bunun onu terk etmemi engelmi düşünüyor? Hayır, paranoyaklaşıyorum. Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum.

"şerifin ofisi soruşturmayı yeniden aarsa, bu mahkemeler için ne anlama gelir?" Anne soruyor. Kapılar kapanır ve asansör

Yüksel.

"Henüz bir şey yok, ama eğer bu konuda harekete geçeceklerse, bir adım önde olmaya çalışmalıyız."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

Derin bir nefes alıyorum. Doğru cevabı, halkın gözünde en iyi görünecek cevabı biliyorum. Ama bu beni savunmasız bırakabilir ve bu da olmak isteyeceğim son şey. Yine de hiçbir şey yapmamak üzerimde şüphe uyandırabilir. Asansörün kapıları açıldı ve ilk Anne çıktı. Kıpırdamadan durdum, düşündüm. İstemesem de ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Adam'ın davasının yeniden açılması için mahkemeye başvurmamız gerekiyor," diyorum. Anne geri döndü, yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Bu iş için hemen birkaç ortak bulmanı istiyorum. Ayrıca, DC'deki dostlarımızla temasa geç. Bu işi bir an önce mahkeme sistemine taşımak için ne gibi torpil ya da iyilikler yapabileceğimize bak."

"Ben ilgileniyorum," diyor. Kapılar kapanmaya başlar ve kadın onları durdurmak için elini uzatır.

Telefonum çalıyor ve hemen çantamdan alıp ekranda *Bilinmeyen* kelimesini görüyorum.

"Geliyor musun?" Anne soruyor.

"Hayır," dedim. "Halletmem gereken bazı işler var ve buna cevap vermeliyim."

"Tamam. Gelişmelerle ilgili olarak sizinle irtibat halinde olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Ama endişelenme. Tüm Morgan Vakfı ekibi arkanda, Sarah."

"Teşekkürler, Anne." Yumuşakça gülümsedim. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Elini çekerek kapıların kapanmasına izin verdi.

Asansörde *1R*'ye basıyorum, böylece gazetecilerden kaçmak için arka taraftan çıkabiliyorum. Telefonum çalmaya devam ediyor ve kulağıma götürmeden önce *Accept* tuşuna basıyorum. "Sarah Morgan konuşuyor."

"Sarah, bu Şerif Hudson."

Sesini duyduğuma şaşırmadım. Er ya da geç iletişime geçeceğini düşünmüştüm. Bunun bir ziyaret değil de bir telefon olması bana ne kadar utanmış ve mahcup hissettiğini gösteriyor. Geri adım atmalı ve departmanın bu zor döneminde affedilmek ya da en azından biraz anlayış görmek için yalvarmalı.

"Sanırım Kelly Summers davası için arıyorsunuz."

"Hayır," diyor. "Bu şu anda açık bir soruşturma, dolayısıyla bu konuda herhangi bir ayrıntı paylaşamam."

Görünüşe göre o departmandan biri nihayet açık soruşturmaların nasıl işlediğini biliyor. Stevens'ın şerif olduğu zamanları daha çok seviyordum. Hiçbir şeyi kitabına göre yapmaz, davanın ayrıntılarını benimle paylaşır ve suç mahallerinde dolaşmama izin verirdi - gerçi bunların hepsi sadece kendi kışını kurtarmak içindi. Bu sefer bu tür içeriden bilgi alamayacağım ama buna ihtiyacım olacağını da sanmıyorum.

"Peki, bu neyle ilgili Şerif?"

"Müvekkiliniz Ryan Stevens'ın bir saat kadar önce intihara teşebbüs ettiğini bildirmek için aramıştım. Şu anda UVA'da durumu kritik."

Asansörün kapıları açılıyor ve ben loş bir arka girişe çıkıyorum.

"Bunu duyduğuma üzıldüm Şerif. Stevens artık benim müvekkilim değil ama aradığınız için teşekkür ederim," diyerek telefonu kapattım.

ON ÜÇ

ŞERİF HUDSON

"Basın sizi bekliyor," diyor Marcy, tam telefonumu bıraktığım sırada kafasını ofisime sokarak.

"Tamam" diyerek onu onaylıyorum.

Sarah'nın Ryan'ın intihar girişimine verdiği tepki beni hiç şaşırtmadı. Medyaya sızan haberlerden sonra onu müşterisi olmaktan çıkaracağını düşünmüştüm. Hatta haberi duyduğuna sevinmiş bile olabilir. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, Stevens'in görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Donmuş gözleri. Boynundaki kemer gergin. Cildi patlamış kan damarları ve morarmış renklerin bir karışımı. Derin nefes alıyorum, onu dışarı atmaya çalışıyorum, ama hâlâ orada, gözlerimin önünde, kapalı olsun ya da olmasın, sadece benim görmem için. Doktorlar Ryan'ın kurtulacağını düşünüyor. Ona tam zamanında ulaştığımı söylediler. Bir dakika sonra ölmüş olacaktı. , eminim onun hayatını kurtardığım için bana, benimkini mahvettiği için ona kızdığım kadar kızacaktır.

Masamın üzerindeki kâğıt parçasına bakıyorum, medyaya verdiğim demece. Tam bir açıklama yazmadım, sadece bir düzine kelime, neyi söyleyip neyi dair hatırlatmalar. Çok prova edilmiş gibi görünmesini istemiyorum. Eğer bunu yaparsam kamuoyu ve medyanın ofisimizin yolsuzluktan uzun süredir haberdar olduğunu düşüneceğini tahmin ediyorum. Ama Ryan'ın sebep olduğu boktan fırtına daha yeni başladı. Suçlamalar, davalar, fesihler başıma yağacak,

Bütçe kesintileri, işten çıkarmalar, basında yer alan karalama haberleri, tenis topu büyüklüğünde bir dolunun bu binadaki herkesi ve her şeyi ezmeye çalışması gibi. Şimdilik ve önümüzdeki yıllar için tahminim bu. Ama ben Ryan'dan daha iyi bir şerifim, o yüzden ne pahasına olursa olsun bunu atlatacağım. Elimde bildiriyle masamdan kalkıp karakolun önüne doğru ilerliyorum.

Marcy lobide beni bekliyor, sanki *"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."* der gibi gergin bir gülümsemeyle.

Ben de Marcy, sanırım. Başımı dik tutup omuzlarımı geriye atarak şerifin ofisinden çıkıyorum. Muhabirler ve kameramanlar beton basamakların dibine dizilmişler. Yarım düzine polis memuru ifademi vereceğim kürsünün yan taraflarına yerleştirilmiş. Medyanın ötesinde, halkın kontrolden çıkması ihtimaline karşı daha fazla polisin nöbet tuttuğu barikatlar var. Yaklaşık kırk kadar insan toplanmış, birçoğunun elinde pankartlar var. Kalabalığı tarıyorum, her bir işareti hızlıca okuyarak genel duygularını anlamaya çalışıyorum.

Adam masum!!

ACAB

Stevens'ı elektrikli sandalyeye

gönderin! Tüm polisleri öldürün!

Şerif Hudson'ı geri çağırın!

Adımlarımı yavaş atıyorum ve ben daha kürsüye ulaşmadan muhabirler sorularını yöneltmeye başlamış, kalabalık da çılgınca bağırıp çağırmaya başlamış. Ağızları hareket ediyor ama ne dediklerini anlayamıyorum. Eminim söyledikleri her neyse, ellerinde tuttukları pankartlar kadar iğrençtir. Birkaç yardımcım bana bakıyor, benimle ve bu ofisle dayanışma içinde olduklarını gösteriyorlar. Bugün güneş, olmaması gerektiği halde üzerimizde parlıyor. Kısa bir süre gökyüzüne bakıyorum, kendime tüm bunların büyük plan içinde çok küçük olduğunu hatırlatıyorum ve sonra dikkatimi kalabalığa geri veriyorum. Zihnim işlek bir otoyolda saatte yüz mil hızla ilerliyor ve kalbimin atışını vücudumun her yerinde hissedebiliyorum. Düşüncelerimi yavaşlatmalıyım.

Bu yüzden sağlam, derin bir nefes alıyorum ve şu anda kendime odaklanıyorum. Gördüğüm üç şey: Kanal 5 Haber'den Gretchen Waters meslektaşlarının birkaç metre önünde dikiliyor. Önümde bu kadar kaos varken iki şeyi daha seçmek zor. Yaşlı bir kadının kucağında küçük bir köpek. Beyzbol şapkası takan bir adam, gözlerini korumak için indirmiş. Kalın sarı sakalı yüzünün görebildiğim kısmını örtüyor. Uyum sağlamaya çalışıyor gibi görünüyor ama eski bir asker ya da eski bir kolluk kuvveti gibi görünmesine neden olan duruşu sayesinde göze çarpıyor. Sade kıyafetler giymiş ve etrafındaki neredeyse herkesten daha uzun. Bu adamı tanıyorum, ama en azından şu anda onu teşhis edemiyorum.

"Şerif," diye fısıldıyor Teğmen Nagel yanımdan ve beni çılgın düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Derin bir nefes daha alıyorum ve kalabalığa bakmadan önce başımı sallayarak onu onaylıyorum.

"Günaydın, ben Prince William County'den Şerif Hudson," diye başlıyorum. İnsanlar birbirlerini susturuyor ve bir sessizlik çöküyor. "Eski şerif Ryan Stevens ile ilgili bazı haberlerle başlamak istiyorum ..." Onlara neler olduğunu anlatmayı bitirdiğimde, kalabalıktan birkaç kişi kışkırtıcı yorumlar yapıyor. Bunlar acımasızlığın da ötesinde ve her biri karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettiriyor.

Güzel.

Hadi şu işi bitirelim.

Stevens her şeyde berbat, intiharda bile.

Ölmeyi hak ediyor.

Ryan'ı bir insan olarak görmüyorlar. Onu bir üniforma olarak görüyorlar, tıpkı korumak ve hizmet etmek için yemin eden bizler gibi. Ama Ryan'ın aksine, ben yeminimi tuttum. Sertçe yutkunuyorum ve açıklamaya devam ediyorum, hepsinin gerçekte ne için burada olduğuna geçiyorum. Bu gemiyi düzeltmek için ne yaptığımızı bilmek istiyorlar.

"Çoğunuzun bildiği üzere, Ryan Stevens'in kısa süre önce tutuklanması sonucunda Kelly Summers cinayeti soruşturmasıyla ilgili yeni bilgiler ortaya çıktı." Kalabalık yeniden sessizleşmeye başladı.

"Her birinizi temin etmek isterim ki eski şerif de dahil olmak üzere hiç kimse kanunların üstünde değildir. Bu nedenle kırk dört yaşındaki Jackie Clarke'ın hayatını kaybettiği alkollü araç kazası nedeniyle derhal tutuklanmıştır. Departmanım, geçen yaz meydana gelen ve Tim Redding'in ölümüyle sonuçlanan vur-kaç kazasıyla Ryan Stevens arasında bir bağlantı olup olmadığını görmek için CODIS'e Ryan Stevens'in DNA'sını girerek protokolü takip etti. Herhangi bir bağlantı bulunamadı, ancak tüm Prince William County Şerif Ofisi adına Ryan Stevens ile Kelly Summers vakası arasında bir bağlantı olduğunu öğrendiğimizde hepiniz kadar şok olduğumuzu ve yıkıldığımızı söylüyorum. Bu toplumun ne kadar üzgün olduğunu biliyorum. İnanın bana, duygularınızı paylaşıyorum." Ağzım sert bir çizgi oluşturuyor ve toplanan kalabalığı taramak için duraklıyorum.

"Şerif olarak bu toplumu korumaya ve hizmet etmeye yemin ettim ve sadece beş ay önce göreve geldiğimden bu yana yaptığım gibi yapmaya devam edeceğim şey de tam olarak budur. Bu yeni bilgiler, Summers cinayeti soruşturmasının geçerliliğini ve ele alınışını inkar edilemez bir şekilde sorgulanır hale getirmektedir. Hepiniz gibi ben de adalet istiyorum ve kim olursa olsun bu cinayetten sorumlu olan kişinin suçunun bedelini ödediğinden yüzde yüz emin olmak istiyorum. Bu sabah itibarıyla Kelly Summers cinayeti soruşturmasının yeniden açılmasını emrettim." Bu açıklamadan sonra fısıltılı konuşmalar başlar.

"Bu artık açık ve aktif bir soruşturma, bu nedenle soru almayacağım. Teşekkür ederim." Bir kez bile bakmadığım kâğıt parçasını katlayıp cebime atıyorum.

Medya soru yağmuruna tutulur, muhabirler aynı anda çığlık atar. Kalabalık da kargaşa içinde, ancak duyguları artık bölünmüş durumda. Bazıları tezahürat yapıyor. Diğerleri hâlâ nefret dolu sözler sarf ediyor. En azından bir avuç dolusu

bizim tarafımızda. Cinayetin üzerinden bu kadar zaman geçtiği düşünülürse bu zaten zor bir soruşturma olacak, bu yüzden halkın desteğini almak hayati önem taşıyor. Önümdeki manzaraya sırtımı dönüp şerifin ofisine giden merdivenleri tırmanmaya başlıyorum, bu işten kaçıyormuş gibi görünmemek için her birini yavaş yavaş çıkıyorum.

Merdivenlerin tepesinde Marcy kapıyı açık tutuyor. "Harika iş, Şerif." "Teşekkürler," diyorum lobiye girerken. "İhtiyacınız olursa ofisimde olacağım.

Ben."

Onunla yollarımızı ayırırken küçük bir gülümseme gönderdi. Köşeyi dönerken, burada ikinci, evde ise birinci amirim olan Başmüfettiş Pam Olson'a çarpıyorum. Ufak tefek ama bir o kadar da sert, bu yüzden çarpıştığımızda geriye doğru savrulmuyor. Taşıdığı kâğıt ve klasörler yere düşüyor, ben de hemen eğilip onları yerden alıyorum.

"Üzgünüm Marcus," diyor. "Yani, Şerif Hudson."

Bana iş dışında Marcus, burada Şerif ya da sadece Hudson diyor ama bazen karıştırıyor, bunu da sevimli buluyorum. Şerif olmadan çok önce, iki yılı aşkın süredir çıkıyorduk. Şu anda yetki bende olsa da, Pam'e istediğim kadar torpil yapmayacağım çünkü o olmasaydı şu anda olduğum yerde olamazdım.

Ayağa kalkıp dosyaları Olson'a geri veriyorum. "Acelen ne?"

"Seni bulmaya geldim," diyor ve dosyaları yeniden istifliyor.

"Kıçımдан ısırmak için geri dönecek başka bir kapalı soruşturma mı var?" Alaycı bir şekilde söyledim ama ciddiylim.

"Olumsuz, ama az önce Deena Walsh adında bir kadınla görüştüm. Oda arkadaşı Stacy Howard hakkında kayıp ihbarında bulunmak için gelmiş. Yaklaşık üç gündür ne görülmüş ne de haber alınmış."

"Tamam, o zaman Bayan Howard için bir arama emri çıkartın ve bir yardımcısını görevlendirin," diyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum çünkü uğraştığımız boktan şov göz önüne alındığında bunu neden dikkatime sunduğundan emin değilim.

"Hudson," diyor sertçe. "Bunu duymak isteyeceksin."

İçimi çekip yüzümü ona dönüyorum ve gözlerindeki ciddiyeti fark ediyorum. "Bu iyi olsa iyi olur, Olson."

"Deena, Pazartesi akşamı saat beş sularında Stacy'den bir mesaj aldığını ve Deena işten çıktığında, yani saat ondan hemen sonra evde olmayacağını, çünkü görüştüğü bir adamla buluşmayı planladığını söylediğini anlattı."

"Tamam, ve . . . ?"

"Stacy'nin buluşacağını söylediği adam Bob Miller."

ON DÖRT

BOB MILLER

Prince William County Şerif Ofisi'nde bir sorgu odasında oturmak Kelly Summers soruşturmasının yeniden açılması nedeniyle beklediğim bir şeydi ama bu kadar erken değil. Sanırım i'lerinin noktalarını koyup t'lerinin üstünü çiziyorlar. Sadece ilk noktayı koyacakları kişinin ben olacağımı düşünmemiştim. Bu odaya son gelişimden bu yana birkaç güncelleme oldu. Işıklar biraz daha parlak. Sandalyeler yeni, biraz daha rahatsız. Belki de onları değiştirmenin amacı buydu.

Birkaç saat önce Başmüfettiş Olson'dan bir telefon aldım ve sorgulama için gelip gelemeyeceğimi sordu. Evet dedim çünkü hayır dersem bir şey saklıyormuşum gibi görünecekti. Müvekkillerime asla kabul etmelerini tavsiye etmem ama ben bir avukatım ve ne yaptığımı biliyorum. Hudson'ın bu topluma kanıtlaması gereken çok şey var, en azından medyaya yaptığı açıklamadan anladığım bu ve eminim ki bu yeniden soruşturmayı bir an önce tamamlamak istiyorlar, böylece her şeyi geride bırakabilecekler. Bu konuda aynı fikirdeyiz ve ben de onlara değil kendime yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Kapı açılır ve Şerif Hudson ile bir kadın yardımcısı içeri girer. Kadın ondan çok daha ufak tefek. Saçları topuz yapılmış ve ağzı sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi sert bir çizgi oluşturuyor. Bir tür iyi polis-kötü polis rutini yaşıyor olmalılar.

"Bizimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkürler Bay Miller," diyor Hudson, masanın üzerine bir dosya bırakarak. "Bu meslektaşım Başmüfettiş Olson." Kaşlarını çatmış olan kadını işaret ediyor. Beni arayan oydu.

"Hiç sorun değil Şerif Hudson, sizinle tanıştığım da memnun oldum Başmüfettiş Olson." Karşımdaki koltuklarına oturduklarında ikisine de başımla selam veriyorum.

Ne Hudson ne de Olson konuşmayınca ekliyorum: "Sanırım bu Kelly Summers davasıyla ilgili."

İkisi gözlerini hafifçe kısarak birbirlerine bakıyor ve dikkatlerini bana geri veriyorlar. İfadelerinden çoktan birden fazla hata yaptığımı anlayabiliyorum. Burada olmamalıydım. Çünkü artık bunun Kelly Summers'la ilgili olmadığını biliyorum.

"Hayır." Şerif Hudson kaşlarını çatı. "Seni bunun için neden çağıralım ki?"

Kahretsin.

Gömleğimin yakası aniden boynumu çok sıkıyor. Sırtımdan aşağı bir ter damlası süzülüyor ve bu his karşısında kıpırdamamaya çalışarak geriliyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Bileğimde hissedebiliyorum, bu soğuk metal masaya . Dönmem ve bunu hızlıca yapmam gerekiyor. Kendimi tam avukat moduna geçmeye hazırlayarak boğazımı ve zihnimi temizliyorum.

"Açıklamanızı haberlerde gördüm, Şerif Hudson," diyorum sakince. "Soruşturma yeniden açıldığında, kurbanı tanıdığım için yeniden sorgulanacağımı düşünmüştüm. Mazeretimin doğrulandığını ve cinayetle herhangi bir ilgim olmadığının ortaya çıktığını belirtmek isterim, ancak dedikleri gibi işinizi sağlama almanız gerektiğini anlıyorum, bu yüzden çağırıldığımı düşündüm."

"Hayır." Hudson hafifçe başını sallıyor. "Orada bir şeye ihtiyacımız yok, ancak bazı sorularımız olması durumunda gelecek için bilmek iyi olur." O

Klasörü çevirerek açıyor, üstündeki fotoğrafı çıkarıyor ve masanın üzerinde kaydırıyor. "Bu kadını tanıyor musunuz?"

Fotoğrafta yirmili yaşlarının ortasında, uzun kızıl saçları, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla çekici bir kadın görülüyor. Tanıdık geliyor, çok tanıdık. Ama onu tanıyamıyorum. Beynim onu hayal meyal ve dalgalar halinde buluyor, anıların arka planında bir bulanıklık ama somut bir şey yok. Ve somut bir şey yok demek . . .

"Hatırladığım kadarıyla hayır," diyorum fotoğrafı onlara doğru iterek. "Hatırlayamıyor musunuz?" Şef Yardımcısı Olson soruyor.

"Hayır, yapamam."

Cevabım üzerine sanki beni yargılıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Duyduğumuza göre," diyor Olson, "siz ikiniz arkadaşmışsınız. Hatta arkadaştan da yakın diyebiliriz. Neden bir kez daha bakmıyorsunuz?" Fotoğrafı bana geri uzatıyor.

Gözlerimi kısıyorum, gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. Sonra bakışlarımı indirip her ayrıntıyı tekrar inceliyorum. Burnunun kenarına serpiştirilmiş bir tutam çil. Cildi, spreyl bronzlaştırıcı olduğunu tahmin ettiğim bir maddeyle bronzlaşmış. Göğsünün ortasında, köprücük kemiğinin hemen altında duran, üzerinde *S* harfi olan gümüş bir kolye. Bunu daha önce görmüştüm. Beynimin derinliklerinde bir yerlerde saklı bir anı yeniden canlanıyor. O kolye... yanağıma değen soğuk kolye ucu. Bana hızlı ve sert bir şekilde binerken uzun, yumuşak saçları yüzümün etrafında dalgalanıyor. Hızlıca göz kırpıyorum.

Kahretsin. Bir hata daha. Yattığım kadın bu ve az önce onu tanımadığımı söyledim. Nasıl geri döneceğim? O ve ben birlikteyken zil zurna sarhoş olduğumu . . birlikte olduğumuzu ve onu hatırlamadığımı söyle. *Bir dakika.* Neden bana onu soruyorlar? Soğukkanlılığımı korumaya, tarafsız bir ifade vermeye çalışıyorum. Ama yüzümdeki her kas seğiriyor. Acaba fark ediyorlar mı? Gözlerim aralarında gidip geliyor. Kadın şerif yardımcısı sanki çürümüş bir çöp yığınının bakıyormuş gibi tiksinti dolu bir ifade takınıyor.

prestijli bir avukat olduğumdan daha fazla. Fotoğraftaki kadının başına bir şey geldi ve belli ki benim bununla bir ilgim olduğunu düşünüyorlar.

"Yani, bu kadını tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?" Hudson çenesini kaldırır. "Yoksa bize söyleyecek bir şeyin mi var?"

Avukat tutmanın zamanı gelmiş olabilir. Avukatların bile avukata ihtiyacı vardır. Ama beni tam olarak neyle suçladıklarını ya da neye karıştığımı düşündüklerini bilmek zorundayım.

"Kolyesini tanıdım," diye karar verdim sonunda. Gerçek bu. Hafızamı canlandıran şey buydu ve bu cevapla teknik olarak geri adım atmıyor ya da hikayemi değiştirmiyorum.

"Nereden?" Olson soruyor.

O gecenin anısı yeniden canlandığında sertçe yutkunuyorum. Sıcak, terli teni benimkine bastırıyordu. İçine girdiğimde inlemeleri ve çığlıkları. Başımın üzerinde sallanan gümüş kolye yüzüme hafifçe vuruyordu. Boşalmaya yaklaştığımda ağzıma girerken dilimin soğuk metale dokunuşu. Şu anda metalik tangının tadını alabiliyorum. Bu kadınla yaşadığım tek gecelik ilişkiyi ifşa etmek zorundayım çünkü öyle ya da böyle öğrenecekler. Görünüşe bakılırsa, zaten biliyorlar ve sadece onlara gerçeği söyleyip söylemeyeceğimi görmek için bekliyorlar.

"Birkaç hafta önce bu kadınla tek gecelik bir ilişki yaşadım. Bunun dışında onu tanımıyorum. Sadece bir kez oldu ve sarhoştum. Zar zor hatırlıyorum, onu da hatırlamıyorum. Ama . . . O kolyeyi hatırlıyorum." Sesim sanki bir dizi gerçeği ifade ediyormuşum gibi duygusuz. Doğruyu söylediğimi ifade etmek için Hudson'la doğrudan göz teması kuruyorum. Yetkili kişi o, dolayısıyla ulaşmam gereken kişi de o. Diğer zaten beni küçümsüyor.

Olson sandalyesinde öne doğru eğilir. "Adı Stacy Howard," diyor sert bir ses tonuyla.

Önce ona sonra Hudson'a bakıyorum. Cevap vermenin bir anlamı yok. Adının ne olduğu önemli değil. Benim için önemli olan tek şey neden

Buradayım, bu sorgu odasında oturuyorum.

"Onunla en son ne zaman görüştünüz?" Hudson soruyor. "Üç hafta önce."

Başını eğiyor. "Bundan emin misin?" "Eminim."

"İlginç," diyor Olson. "Çünkü biz aksini duymuştuk." Klasörden bir kağıt parçası çıkarıyor ve önüne koyuyor. Bir mesajlaşmanın ekran görüntüsü.

STACY HOWARD

Hey, D! Sana bahsettiğim adamla buluşacağım, o yüzden işten döndüğünde burada olmayacağım. Gece geç ya da sabah erken olabilir. 😊

DEENA WALSH

Avukat mı?

STACY HOWARD

Şimdilik bu kadar. 😊

DEENA WALSH

Psikopat olma ihtimaline karşı bana onun adını hatırlat. 😊

STACY HOWARD

Bob Miller

DEENA WALSH

Bob mu? Altmış yaşında mı?

STACY HOWARD

Hayır, orta yaşlarda.

"Bu, Stacy ve oda arkadaşı Deena arasında Pazartesi gecesi geçen bir mesajlaşma." Olson parmağıyla mesajlardan birine dokunuyor. "Bu ismi tanıyor Bob?"

İşaret ettiği isim .

"Bu saçmalık," diye alay ederek kâğıdı şerif yardımcısına doğru itiyorum.
"Bu Stacy denen kadınla haftalardır hiç iletişim kurmadım."

"Bu metinlere göre değil."

"Bütün bunlar da demek oluyor?" Hayal kırıklığının ötesine geçerek soruyorum.

Hudson sandalyesinde öne doğru eğilir. "Stacy'nin oda arkadaşı Deena kayıp ihbarında bulunmuş. Üç gündür kimse Stacy'yi ne görmüş ne de ondan haber almış. Pazartesi gecesi nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Kafasını eğdi. *Hay sikeyim!* Burnumdan nefes veriyorum ve birkaç gün öncesini düşünüyorum. Elim karıncalanıyor ve etrafına sarılmış bandaja bakıyorum.

Yaralanma hakkında soru sormamalarına şaşırdım. Bu hatun neden ona oda arkadaşınla ? Bu doğru değil. Onu tanımıyorum bile. "İşten sonra kızımı arkadaşının evinden aldım." "Saat kaçtı?" diye araya girdi.

"Yedi civarı."

Başını sallıyor.

"Manassas Gölü'ndeki evimizde onunla ve eşimle akşam yemeği yedim."

"Ne zaman?" Hudson tekrar araya girer.

"Yedi buçuk gibi. Sonra DC'ye döndüm ve yattım." "Neden DC'ye gittin? Neden karınızla birlikte evinizde kalmadınız?

ve çocuk?" Olson gözlerini kısıyor, açıkça beni yargılıyor.

"Şehirde bir evim var, çünkü orada çalışıyorum. Erken saatlerde toplantılarım olduğunda ya da mahkemeye çıkmam gerektiğinde gidip gelmemi kolaylaştırıyor," diye açıklıyorum.

"Başkente geri döndüğünüzü doğrulayabilecek biri var mı?" "Evet, karım ve kızım."

"Yani siz ayrıldıktan sonra. Başkentteki evinize gittiğinizi ve bütün gece orada kaldığınızı sizden başka biri doğrulayabilir mi?" diye açıklık getiriyor.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, yalnızdım." "Karınızdan bahsetmişken, Sarah ilişkinizi biliyor mu?"

Hudson

sorar.

Dilimi dişlerimin önünde gezdiriyorum ve deli gibi gülmek için ısııyorum. *Sarah. O şeytani, işbirlikçi, intikamcı.* Bunun her yerinde onun imzası var. Gözlerim önce Hudson'a, sonra Olson'a kayıyor ve tekrar geri dönüyor. Bunu nasıl göremezler? İlk kocası Adam'ın bir ilişkisi vardı ve metresi öldürülmüş olarak bulundu. Benim tek gecelik ilişkim (çünkü onu metres olarak kabul etmiyorum) şimdi kayıp. Benimle kafa buluyor, öyle olmalı.

"Bu sizi ilgilendirmez ama evet, Sarah yaptığım hatanın farkında." Duvardaki yazıyı göreceklerini umarak başımı eğiyorum.

"Sarah çok kızmış olmalı," diyor Hudson.

İşte oldu. Sanırım anlıyor. Bu berbat yapbozun parçalarını bir araya getiriyor ve Sarah söz konusu olduğunda tesadüf diye bir şey olmadığını fark ediyor.

"Boşanma davası açtı."

"Aferin ona," diyor Olson hafif bir sırıtışla.

Buna bir son vermeliyim. Bağlanmaması gereken noktaları birleştiriyorlar. Onlara yeterince zamanımı verdim, muhtemelen çok fazla, çünkü eğer bunun arkasında Sarah *varsa*, o zaman fazla zamanım kalmayabilir. Boşanmaya karşı çıkmayayım diye beni korkutmaya çalışıyor da olabilir, çok daha kötü bir planı da olabilir. Onunla asla bilemem.

"Gitmekte özgür müyüm?" diye sordum.

Hudson sandalyesinde arkasına yaslanır. "Evet, gitmekte özgürsün."

Ayağa kalktım ve hemen kapıya yöneldim. Sanki başımın üzerinde bir saat varmış gibi hissediyorum, ama zamanı tutmuyor, geri sayıyor.

"Hey, Bob," diye sesleniyor Hudson tam elim kolu kavradığı sırada. Duraksayıp ona bakıyorum.

"Şehirden ayrılmayın."

Şerife eğlenen bir bakış attım ve başımı salladım. "Bunu uygulamak için yasal bir yetkiniz olmadığını biliyor olmalısınız."

Sırıtır. "Farkındayım. Ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bildiğini de biliyorum."

Yüzümde kan birikmeye başladı, ben de sinirlerim tepeme oradan ayrıldım.

Ve evet, bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu onların bir numaralı şüphelisi olduğum anlamına geliyor.

ON BEŞ

SARAH MORGAN

Siyah tek parça bir mayo giymiş olan kızım başlangıç bloğuna tırmanıyor ve tribünlere bakıyor. En üstte oturan beni görünce gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum ve ellerimi çırpıyorum. Dünyada benim için önemli olan tek şey o. Summer gözlüklerini yeniden ayarlıyor ve kendini hazırlayarak havuza odaklanıyor. Diğer ebeveynler ön tarafta oturmuş, birbirleriyle kaynaşıyorlar. Bazen ben de onlara katılıyorum ama çoğu zaman yalnız oturuyorum.

Düdük çalıyor ve çocuklar suya dalıyor, Summer başı çekiyor. O takımın en iyisi ve onunla daha fazla gurur duyamazdım. En iyisi olduğu için gurur duymuyorum. En zayıf yüzücü o olsaydı da aynı şekilde hissederdim. Gurur duyuyorum çünkü her şeyini ortaya koyuyor. Çok çalışıyor. Antrenman yapıyor. Pes etmiyor. Çaba benim hayran olduğum şey çünkü onsuz sonuç alamazsınız.

Ayakkabılar ağır bir şekilde tribünlere çarpıyor, onları sallıyor. Kasıtlı gibi görünüyor, sanki biri varlıklarından haberdar olmamı istiyor. Soluma bakıyorum ve Bob'un konik gözleri ve patlayacak kadar sıkılmış dudaklarıyla bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Şu anda onunla uğraşacak havada değilim, bu yüzden başımı sallıyorum ve dikkatimi Summer'a veriyorum.

Bob yanıma oturuyor çünkü sınırları anlamıyor.

"Nerede lan o?" diye feryat ediyor.

"Tanrım, Bob." Ona kuşkuyla bir bakış attım ve birkaç santim uzaklaştım.
"Summer dördüncü şeritte."

"Bahsettiğim kişinin o olmadığını biliyorsun," diyor çenesini sıkarak.
"Stacy Howard'dan bahsediyorum."

"Kim?"

"Yattığım kadın." Sözleri sanki utanç ve suçlulukla kaplanmış gibi gergin bir fısıltıyla çıkıyor.

"Hanımını takip etmenin benim işim olduğunu bilmiyordum."

"O benim metresim değil." Bob dişlerini o kadar sert sıkıyor ki neredeyse duyabiliyorum. "Benim hatam... senin ." Gözlerimi devirip kızıma çeviriyorum, havuzun bir ucunda takla atmasını ve ayaklarını kullanarak kendini duvardan itmesini izliyorum. Suyun içinde zarafetle süzülüyor ve Hız.

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Stacy, birlikte olduğum kadın ... kayıp."

"Bu talihsiz bir durum. Tekrar takılmak mı istiyordun?"

"Hayır!" diye bağırıyor neredeyse.

Onun bu çıkışı ön tarafta oturan bir velinin dikkatini çekiyor. Dönüp bize baktı. Bob ve ben el sallayarak onu selamlıyoruz. O da rahatça gülümsüyor ve tekrar öne bakıyor.

Bob gergin bir sesle, "Bugün Prince William County Şerif Ofisi'ne çağırıldım ve onun kaybolmasıyla ilgili beni sorguladılar," diyor.

Tepki vermemi, endişelenmemi, onun yanında olmamı istiyor, ama ben bunların hiçbirini yapmayacağım - çünkü başının nasıl bir belada olduğu umurumda değil.

"Peki bunun benimle ne ilgisi var?" Ben soruyorum.

"Her şeyin seninle ilgisi var, Sarah. Bunu ikimiz de biliyoruz, o yüzden bana onunla ne yaptığını söyle."

Cevap vermeyince kolumu tutup sıkıyor. "Nerede o?" "Bırak beni," diyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışarak. Bırakmayı reddediyor
Ben de dirseğimi geri ittim. Çenesiyle birleşince, bir çatırtı çıkarıyor

Ses. Bob yüzünü buruşturdu ve kolumu bıraktı.

"Bana bir daha asla dokunma," diye uyarıyorum, kendimi yeniden ayarlayıp kimsenin görmediğinden emin olmak için altımızdaki tribünleri tarıyorum.

Acıyı dindirmek için bir elini çenesine sürtüyor. "Beni kandıramazsın. Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum Sarah ve neler yapabileceğinin de farkındayım."

"Hayır, değilsin Bob. Eğer olsaydın. . . Sanırım bana karşı biraz daha nazik olurdun."

Oflayıp pufluyor ve başını sallıyor. "Peki, planın ne o zaman? Onun kayboluşunu benim üzerime mi yıkacaksın? O çoktan öldü ve ben de cinayetle suçlanmayı mı bekliyorum? Yoksa ben boşanana kadar benimle dalga mı geçiyorsun? Hangisi, Sarah?"

"Bunların hiçbirisi değil. Şimdi, beni suçlamaya devam etmeden önce kendine bir sor, bu kız hakkında ne biliyorsun?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Herhangi bir şey biliyor musun?"

Bir an sessiz kalıyor, düşünüyor, gözleri dalıyor. Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmediği çok açık.

"O bir fahişe mi?"

Hemen cevap veriyor, hayır diyor.

"Peki ya bir uyuşturucu bağımlısı? Suçlu? Çılgın parti kızı? Başka biriyle görüşüyor mu?"

Bob tek kelime etmez. Yüzünde boş bir ifadeyle öylece oturuyor.

"Aynen öyle. Kiminle yattığın hakkında hiçbir fikrin yok. Onun neye bulaşmış olabileceğini ya da olmayabileceğini bilmiyorsun. Peki ne zamandır kayıp?"

Önce kucağına sonra da bana bakıyor. "Yaklaşık üç gün." "Bu hiç de uzun bir süre değil. Bir alemde olabilir. Evden ayrılmış olabilir.

Kasaba. Ve iş arkadaşınızın bana söylediğine göre, o da genç ve gençler aptalca şeyler yaparlar."

"Stacy kaybolduğu gece oda arkadaşına benimle buluşacağını söylemiş," diyor Bob küçük bir iç çekişle.

"İkinizin hâlâ görüştüğünüzü bilmiyordum."

"Biz değiliz. Haftalardır onunla görüşmüyorum, bu yüzden oda arkadaşına neden böyle bir şey söylediğini bilmiyorum."

"Belki de onu kızdırmışsındır. Şimdi de seninle uğraşan o. Kadınlar becerilmekten ve unutulmaktan hoşlanmazlar, Bob. Yoksa bunu bilmiyor muydun?"

Başını ellerinin arasına gömüp daha da derin bir iç geçiriyor. Summer'ın yarışı birinci bitirdiğini görmek için tam zamanında dikkatimi havuza veriyorum. Hemen ayağa kalkıp onun için tezahürat yapıyorum. Çevresel görüşümde Bob'un kafasını bile kaldırmadığını, yarışın bittiğini ve kızının birinci olduğunu fark etmediğini fark ediyorum. Summer gözlüklerini çıkarıyor, kulaktan kulağa sırtıyor ve bana heyecanla el sallıyor, kafası suyun hemen üzerinde yüzüyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Kızına gülümse Bob," diyorum.

Yavaşça başını kaldırıp ayağa kalkıyor, kolunu hüznle Summer'a doğru sallıyor, yapay gülümsemesinin zorlamasıyla dudağı titriyor.

31XTEEN

ŞERİF HUDSON

Pam ve ben, çoğunlukla polislerin gittiği küçük bir barda karşılıklı oturuyoruz -ki bu iyi bir şey çünkü Ryan'ın bizi bulaştırdığı karmaşayı düzeltmeye çalışırken insanlardan uzak durmamız gerekiyor. Mekan loş ve normalden daha sessiz. İkimiz dışında, polis teşkilatından birkaç yaşlı adam bara gömülmüş, *Shark Tank*'in bir bölümünde gösterilen bir şirketin değerlendirmeleri üzerine tartışıyorlar. Bu kasabanın onlar hakkında ne düşündüğü umurlarında değil çünkü yakında üniformalarını çıkarabilecek, emekli maaşlarını alabilecek ve son kırk küsur yıldır uğruna çalıştıkları huzurlu hayatlarını yaşayabilecekler.

Pam çenesini içeri çekiyor ve ellerini önündeki masada duran bira Giğesinin etrafında kenetliyor. "Ryan hakkında ne hissediyorsun?"

Onunla henüz bu konu hakkında konuşmadık çünkü ne zaman sorsa konuyu değiştirdim. Stevens'in boynunda bir kemerle öne doğru yığılmış görüntüsü tekrar gözlerimin önünden geçiyor. Çok daha kötülerini gördüm ama genellikle buna hazırlıklı olurum. Bir suç mahalline çağrıldığımda, ne olduğu ve neyle karşılaşacağım konusunda önceden bilgi sahibi olduğum için kendimi bir şekilde hazırlayabiliyorum. Ama Stevens'da neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sizi şok eden anlar, sonsuza dek sizinle yaşayan anlardır.

"Marcus?" Pam parmaklarını yüzümden birkaç santim uzakta şıklatıyor.

Birkaç kez göz kırpyorum ve o tekrar odaklanıyor. Beni hep geri getiriyor.

"İyi olacağına sevindim," diyorum bardağımdaki kahverengi sıvıya bakarak.

"Bu benim soruma cevap değil."

Başımı kaldırıyorum ve ona hafifçe gülümsüyorum, bu sefer konuşarak kurtulmama izin vermeyeceğini biliyorum. Pam hayatıma girmeden önce her şeyi içime atıyor, bastırıyor ve biriktiriyordum. İşin getirdiği travmayla başa çıkmanın iyi bir yolu olduğunu düşündüm ama bu bana zarar verdi. On üç yıldır polis teşkilatındayım ve en kötünün de kötüsüne tanık oldum. Kötülüğün her türünü, korkunç suç mahallerini, çürümenin her aşamasındaki cesetleri gördüm. bile tüm bunları yanınızda taşıyorsunuz. Bununla başa çıkmanın en iyi yolu konuşmaktır ya da en azından Pam öyle diyor.

Ona bakıyorum. "Tam olarak ne hissettiğimi bilmiyorum, ama öğrendiğimde sana haber vereceğim."

Bir an için bakışlarımı tutuyor ve sonra başını sallıyor, cevabımı kabul ediyor çünkü dürüst olan bu ve bunu biliyor. Pam birasından bir yudum alıyor ve masaya geri koyuyor.

"Pekala, Bob Miller ile yaptığımız görüşme hakkında ne hissediyorsun?"

"Bence bir şeyler saklıyor ve bu sadece Stacy Howard'ın kaybolmasıyla ilgili değil." Highball bardağından viski yudumluyorum.

Hiçbir zaman bira adamı olmadım. Sert şeyleri severim çünkü içerken yakar. Hayatta bazı şeylerden keyif alınır, bazılarında ise alınmaz. Her zaman alkolün ikinci kategoriye girdiğini düşünmüşümdür. Gerçek gibi, ne kadar acıtırsa acıtsın bana doğruyu söyle.

"Ben de aynı şeyi hissettim," diyor Pam. "Neden onu Summers davası hakkında konuşmak için getirdiğimizi düşünsün ki?"

Ellerimi meşgul ederek bardağı çeviriyorum. "İtiraf etmeliyim ki, bir noktada şüpheli olduğu için bunun için iyi bir açıklaması vardı, ama gerçekten

neden şüpheli olduğunu küçümsedi." "Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kısıyor.

Pam istasyonda çalışmaya beş yıl önce başlamış, dolayısıyla Summers davası hakkında ilk elden bilgi sahibi değil. Ondan önce Florida'da yaşıyordu ama sanki hep buradaymış gibi hissediyor. Belki de en başından beri buraya çok iyi uyum sağladığı içindir. Pam'e Summers soruşturması hakkında bilgi verme fırsatım olmadı ve onun da o devasa dava dosyasını inceleme fırsatı bulamadığını biliyorum.

"Kelly, Bob'un kardeşi Greg ile evliydi. O zamanlar Jenna adını kullanıyordu. İkisi Wisconsin'de yaşıyordu. Greg öldürüldü ve Jenna bu cinayetle suçlandı, ancak dava sırasında önemli kanıtlar kaybolunca aleyhindeki dava düştü. Bundan sonra Jenna adını Kelly olarak değiştirdi ve yeni bir hayata başlamak için Virginia'ya taşındı."

Pam'in ağzı hafifçe aralanır. "Bu oldukça iyi bir sebep."

"Öyle ve biz -yani Stevens- o zamanlar bunu araştırmıştık, ama Bob'un da bahsettiği gibi, sağlam bir mazereti vardı. Kelly'nin öldürüldüğü sırada eyalet dışındaydı."

"Tabii bunu yapması için birini tutmadıysa," diyor ve içkisini kaldırıp hızlıca bir yudum alıyor. "Departman onun mali durumunu hiç araştırdı mı?"

Çenemi içeri çekip başımı sallıyorum. "Hayır, Stevens'in Adam'la ilgili tünel görüşü vardı. Şüpheli olabilecek diğer herkes neredeyse anında aklandı, aslında gerekirken. O zamanlar kendi başıma biraz araştırma yapmaya çalıştım, ama bu Ryan'ın soruşturmasıydı, bu yüzden sadece bir sürü bürokrasi ile karşılaştım."

"Bob'un yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, belki." Koltuğumda öne doğru eğildim. "Uzun zamandır Sarah olduğunu düşünüyordum."

Pam bana elini sallayarak eğlenen bir bakış attı. "Neden? Her zaman eşin olduğu için mi?"

"Hayır," diyorum küçük ama ciddi bir sırtışıla. "Sebebi vardı. Ne de olsa kurban kocasıyla yatıyordu. Ama Ryan fırsatı eledi."

"Nasıl?"

"Sarah cinayet sırasında asistanı Anne ile başkentte bir şeyler içmek için dışarıdaydı."

"Ve bu bir bar fişi, güvenlik veya trafik kamerası ya da barmen veya garson gibi diğer tanıklarla doğrulandı mı?"

"Hayır," diyorum bardağıma bakarak. Polis çalışmalarımızın bu kadar özensiz olmasından utanıyorum. Herkes bir protokolümüz olduğu için buna her zaman uyduğumuzu sanıyor. Evet, bir yemin ettik ve bir üniforma giyiyoruz ama o üniformanın altında herkes gibi biz de insanız. Kusurluyuz. Bazen kazara, bazen de kasıtlı olarak hatalar yaparız. Ryan'ın yaptığı şeyin kasıtlı olduğu açık. Adam'ı kolay lokma olarak görüyordu ve Kelly ile olan ilişkisini kimsenin öğrenmemesi için bu soruşturmanın bir an önce kapanmasını istiyordu. Adam'ın tutuklandıktan sonra hapisten nasıl kaçabildiğini bile sorguluyorum. Bana hiç mantıklı gelmedi ama belki de Ryan ona tuzak kurdu, kaçması için fırsat verdi. Bu Adam'ı daha da suçlu gösterecekti ve öyle de oldu çünkü masum insanlar kaçmaz.

"Peki ya cinayet silahındaki parmak izleri?" diye soruyor.

"Hiç bulunamadı."

Pam başını eğerek, "Bu çok uygun," dedi. "Gerçekten de Sarah'nın Adam'a metresini öldürmesi için tuzak kurmuş olabileceğini düşünüyor musun?"

"Mahkemede onu temsil etti. Tam bir oyun olurdu. Ama Kelly otuz yedi kez bıçaklandı, bu yüzden bir kadının başka bir kadına bunu yapabileceğine inanmakta zorlanıyorum."

"Doğru nedenlerle yaptıklarını düşündükleri takdirde herkesin her şeyi yapabileceğini öğrendim. Ryan'a bakın. Kanıtları sakladı ve tahrif etti, soruşturmadan çekilmedi ve kurbanla olan ilişkisini açıklamadı. Bunu doğru sebepler için yaptığını düşünmüş olmalı.

doğru nedenlerle." Pam birasının kalanını yudumlar ve boş şişeyi masaya bırakır.

"Kendini korumak gibi mi?"

"Bunlar onun için doğru nedenler olurdu."

"Ryan'ı şu anda öldürebilirim."

Elini masanın üzerinden uzatıp yumruğumun üzerine koyuyor ve dokunuşuyla yumruğumu anında rahatlatıyor. "Hayır, yapamazsın Marcus. Senin nedenlerin ahlaki olduğu için doğru, senin için en iyisi olduğu için değil."

"Umarım bu doğrudur,"

diye iç geçirdim. "Öyle

olduğunu biliyorum."

Pam'in elini dudaklarıma götürüp üstünden öpüyorum. Bana, benim kendime duyduğumdan çok daha fazla güveniyor ve bunu nereden bulduğunu bilmiyorum.

"Bildiğim tek şey," diyorum yüzümde kararlı bir ifadeyle, "sen ve ben bu işi çözeceğiz ve bu sefer doğru yapacağız."

3EVENTEEN

BİLİNMIYOR

Beton zemine çarpan bir şey beni sarsarak uyandırdı. Daha da yüksek bir sesle yanımda gümbürdüyor, duvara çarpmadan önce birkaç kez sekiyor, yuvarlanıyor ve yerine yerleşiyor. Bir kapı çarpıyor. Sanki benden bir metre kadar yukarıda ve biraz uzakta, bir dizi merdivenin tepesindeki bir bodrum kapısı gibi ses çıkarıyor.

"Alo?" Karanlık odaya temkinli bir şekilde sesleniyorum. "Orada biri mi var?"

Gürültülü, ağır ayak sesleri tavana vuruyor. Sesleri iş botlarına benziyor, bir adamın inşaat alanında giydiği türden.

Bana atılan nesneleri arıyorum, yine yiyecek ve su olmasını umuyorum. Onları daha önce iki kez almıştım. Birini burada ilk uyandıktan kısa bir süre sonra buldum. Diğeri ise bir süre sonra atıldı. Sanırım her gün bana veriliyorlar ama ışık olmadığı için zamanlamadan emin değilim. Duvara çarpan nesneyi buldum. Plastik bir şişe. Kapağını açıp emin olmak için önce kokluyorum. Hiçbir şey gibi kokmuyor, bu yüzden su olduğunu biliyorum. Boğazım kurudu ve saniyeler içinde hepsini içtim. Hemen hepsini içtiğime pişman oluyorum çünkü hala susamış durumdayım ve daha fazlasını ne zaman bulacağımdan emin değilim.

Etrafı karıştırarak diğer nesneyi buldum. Yaklaşık sekiz santim uzunluğunda, yumuşak ve yumuşacık, dışı plastik ambalajla kaplı. Bu bir sandviç, ama ne tür? Plastiği sıyrıyorum ve kokusu beni ele geçiriyor,

benim için bir resim çiziyor. Ekmek, hardal, soğan, domates, marul ve sanırım jambon. Sonuncusu biftecti, pek sevmem ama yine de yedim. Kaçırılanlar seçici olamaz. Bir ısırık aldım ve etin jambon olduğunu doğruladım. Çok hızlı yediğim için neredeyse boğuluyordum ve kendime yavaşlamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Her lokma bir macun haline gelene kadar çiğniyorum ve sonra yutuyorum. Keşke bütün suyu içmemiş olsaydım.

Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum çünkü çoğunlukla uyuyorum ve uyumadığım zamanlarda tek düşünebildiğim keşke uyuyor olsaydım. Yardım için çığlık atmaktan vazgeçtim çünkü yemek ve suyu atanlar dışında kimse gelmedi. Ama bana yardım etmedikleri açık. Beni hayatta tutuyorlar ama ne için bilmiyorum.

Beni buradan çıkarabilecek bir şey bulmak için bir süre etrafı araştırdım. Elimdeki tek şey avucumun içine saplanmış bir şerit. Zonkluyor ve onu itip ısırarak çıkarmaya çalıştım, ama göremiyorum - bu yüzden sanırım öngörülebilir bir gelecek için benim bir parçam, tıpkı ayak bileğime kelepçelenmiş kalın metal zincir gibi.

Bunu kimin yaptığından emin değilim, ama bana zarar vermek için iyi nedenleri olan en az beş kişi aklıma geliyor.

SEKİZ

BOB MILLER

Brad'in bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu tekrar kontrol ediyorum: hâlâ bir şey yok. Dün gece ona Stacy Howard hakkında bulabileceği her şeyi bulması gerektiğini söyledim. Bu sabah bana bir şeyler vereceğini söyledi ama neredeyse öğlen oldu ve hala bir ses yok.

Biraz düşündükten sonra Sarah'nın haklı olduğunu anladım. Beni başka bir yöne çekmeye, izini kaybettirmeye çalışıyor olabilirdi ama haklı olduğu bir nokta vardı. Stacy Howard hakkında hiçbir şey bilmiyorum, tek bir detay bile. Aslında iki şey biliyorum.

Birincisi, o bir hırsız. Onunla seks yaptıktan sonraki sabah uyandığımda Rolex'im ve cüzdanımdaki tüm parayla birlikte gitmiş olduğunu gördüm.

Ve ikincisi, o bir şantajcı. Stacy'yle takılmamızın üzerinden bir hafta geçmeden ondan bir mesaj aldım, parasını ödememi istiyordu, yoksa karıma bizden bahsedecekti. Numaramı cüzdanımdan aldığı kartvizitten bulmuş. İlk başta sadece sessiz kalması için ona ödeme yapacaktım, ama ertesi gün Sarah zaten biliyordu, şirketimdeki bir ahmak sayesinde. Bu yüzden Stacy'nin mesajlarını ve benden para koparma girişimlerini görmezden geldim. Oda arkadaşına görüştüğümüzü söylemesi tamamen yalandı. O geceden sonra onu bir daha görmedim ve bu yüzden kim olduğunu öğrenmem gerekiyor.

"Bob," diye tersliyor Anne. "Nasıl oy kullanıyorsun?"

Morgan Vakfı'nın bu çeyrekteki yönetim kurulu toplantısı için konferans masasının diğer ucunda oturan Sarah'ya bakıyorum. Onun başparmağı havada, ben de benimkini indirdim. Az önce neye oy verdiğimi bile bilmiyorum. Anne solunda ve onun da başparmağı yukarıda. O kolaylaştırıcı, bu yüzden onun da bir oyu var, bu da Sarah'nın iki oyu olduğu anlamına geliyor. Eskiden Sarah ile birlikte hareket ederdim, ona yedide üç garanti ederdim, ama artık öyle değil.

"Virginia eyaletindeki kadın hapishanelerine birinci sınıf kadın hijyen malzemeleri bağışlanması için yapılan oylamada altı lehte ve bir aleyhte oy çıktı. Oylama kabul edildi," diye duyurdu Anne.

Harika. Şimdi hepsi de çevredeki toplulukların çok değerli üyeleri olan diğer yönetim kurulu üyelerinin - bir hapisanenin müdürü, bir muhasebe firmasının CEO'su, bir halkla ilişkiler ajansının sahibi ve DC'de bir lobi şirketinin sahibi olan başka bir adam - önünde bir pislik gibi görünüyorum. Müdür bana tuhaf bir bakış attı. Daha yaşlı, sert bir yüzü ve ne kadar yüksek sesle konuşursa konuşsun gürleyen bir sesi var. Başımı eğiyorum ve kaşlarımı ovuşturuyorum, böylece dikkatsiz ve odaklanmamış olmaktan ziyade hasta olduğumu düşünecek.

"İyi misin Bob?" diye sorar müdür.

"Evet," dedim. "Sadece migrenim var." Önümdeki sürahidan kendime bir bardak su dolduruyorum ve kenarından, sanki her şey yolunda gidiyormuş gibi düzgün bir şekilde oturan Sarah'ya bakarken suyu yudumluyorum. Evliliğimiz dağılırken ve Kelly Summers davası yeniden açılırken, nasıl bu kadar sakin ve ağırbaşlı görünebildiğini bilmiyorum. Bardağı yere bırakıp bir kez daha dolduruyorum.

Sarah bana aldırıyor, bana doğru bakmıyor bile. Keşke ne düşündüğünü, o parlak, şeytani hangi düşüncelerin geçtiğini bilseydim. Kafatasını yarıp beynini kurcalamak, onu neyin harekete geçirdiğini görmek, en karanlık düşüncelerini ve en derin sırlarını nerede sakladığını görmek isterdim. Onun düşüncelerini duyabilsem bile, duyabileceğimi sanmıyorum. Sarah, gerçekte kim olduğunun bazı kısımlarını

Yaptığı korkunç şeylerin yanı sıra, bir zarın kenarları gibi. Sadece bir yüzü yukarı bakabilir ve o da size göstermek istediği yüzüdür. Şu anda, saygın bir işletme sahibi, bir yönetim kurulu üyesi, toplumun güçlü bir dayanağı, bir aktivist, sevgi dolu bir anne, şefkatli bir arkadaş ve harika bir lider. Ya da en azından diğer beş ahmak öyle düşünüyor çünkü o öyle düşünmelerini istiyor. Çoğu psikopat bölümlere ayırabilir ve Sarah da tam olarak böyle biri. Bu yüzden Kelly'yi otuz yedi kez bıçaklayıp ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi işe gelebildi. O ve ben bu anlamda birbirimize benziyoruz.

Anne dizüstü bilgisayarında bir şeyler karıştırıyor ve şöyle diyor: "Bu da bizi Elli Numaralı Vaka Alejandro Perez ile ilgili güncellemelere getiriyor. Öncelikle Bob'u başarılı adaylığı için tebrik ederim."

Sessiz bir alkış tufanı koptu. Sarah bile alkışlıyor ve bu sefer benimle göz teması kurarak memnuniyetle gülümsüyor. Eminim hepsi gösteriş içindir. Dudaklarımı içeri çekip başımı sallıyorum.

"Alejandro dairesine yerleşti," Anne bilgisayar ekranından yüksek sesle okuyor. "İlk uyuşturucu testini geçti ve ayrıca dün Sarah'yı gazeteciler tarafından pusuya düşürülmekten kurtardı."

Sarah'nın gülümsemesi gerginleşir. Kurul üyeleri sempatik bakışlar atarak tekrar alkışlar.

"Peki ya iş?" diye soruyor müdür. "İş bulma konusunda şansın yaver gitti mi?" Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kollarını fiçı büyüklüğündeki göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Geçici bir iş buldu," diyor Sarah. "Ancak iş bittiğinde iş aramaya devam edecek. Alejandro, Morgan Vakfı programına kabul edilmeden önce, suçlu statüsü nedeniyle kalıcı bir iş bulmakta zaten zorlandığını ifade etmişti."

"Bu konuya değinmek istiyorum," diyor Kendall elini kaldırarak. Her zaman şık giyinen, zarif, narin bir kadın ve ünlü bir halkla ilişkiler şirketinin sahibi. Onun için her şey imajla ilgili, ama yaptığı işte çok iyi - yani saçmalıkları döndürüp altın gibi sunmakta.

Sarah başını sallayarak devam etmesine izin veriyor.

"*Suçlu* terimini aşağılayıcı bir etiket olarak yeniden sınıflandırmak ve kamuoyunu daha önce hapse girmiş kişilerin aslında yeterince temsil edilmeyen bir topluluğun üyeleri olduğu konusunda eğitmek için yaklaşmakta olan birkaç ulusal medya çalışmamız var. Bu anlatı, genç nesli, diğer pek çokları için yaptıkları gibi, bu grubun etrafında toplanmaya teşvik etmelidir. İşletmeler ve şirketler üzerinde yaratılacak ilave baskının da bu topluluğun istihdam sonuçları üzerinde olumlu bir etki yaratacağını düşünüyoruz" diyor Kendall.

Müdür başını eğiyor. "O zaman onlara ne diyeceksin?"

"Ekibim olumlu ve siyaseten daha doğru olduğunu düşündüğümüz yeni etiketlerin bir listesi üzerinde beyin fırtınası yapıyor ve bunu bir sonraki yönetim kurulu toplantısında sunmaya hazır hale getirmeliyim."

"Yeni etiketi kabul etmeyen ya da kullanmayan herkesin arkasına bir *-ist* ya da *-fobik* atarsak, kendimize bir hareket yaratabiliriz," diyor Corey, mükemmel bir şekilde alınmış kaşlarını kaldırarak. Kendisi bir DC lobicisi ve Ken bebeklerine aitmiş gibi görünen abartılı saçlara sahip. DC'de bir şey yaptırmak istiyorsanız Corey'e gidersiniz. Yemin ederim o şehirdeki herkes hakkında bilgisi var.

"Planımız tam olarak bu." Kendall sırtıyor.

"Güzel, ekibinizin neler bulacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Sarah başını sallar. Corey'e bakar. "Sende bir gelişme var mı?"

"Evet, Senato'da suçluları işe alan işverenlere ek teşvikler sağlayacak bir yasa tasarısı sunmaya çok yakınım. . . Yani, suçlu statüsündeki insanları" diyor.

Sarah parmaklarını yüzünün önünde birleştiriyor. "Bu, halihazırda yürürlükte olan İş Fırsatı Vergi Kredisi'ne ek olarak mı?"

"Bu doğru." Başını sallıyor. "Eğer bu yasalaşırsa, WOTC iki katına çıkacak ve işverenlerin tüm çalışanlar için daha da düşük sağlık primlerine erişimini sağlayacak."

"Gececeğinden ne kadar eminsiniz?" Sarah soruyor.

Corey şeytani bir gülümseme gönderir. "Çok."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor," diyor memnun bir bakışla.

Anne not alıp gündemdeki bir sonraki maddeye geçerken herkes başını sallıyor ve gülümsüyor. Telefonum masada titreyerek küçük bir rahatsızlığa neden oluyor. Sarah'nın gözleri geriliyor ama bir şey söylemiyor. Susturuyorum ama Brad'in gönderdiği mesaja bakmadan önce değil. Neredeyse rahat bir alacaktım.

Stacy Howard'ın geçmişi araştırıldı. Birkaç yıl önce bir kongre üyesine şantaj yapmakla suçlanmış ancak bu suçtan ceza almamış.

Ben de mesaj atarım.

Kongre üyesiyle bir ilişki yaşadı ve karısına söylemekle tehdit etti mi?

Hemen cevap veriyor.

Emin değilim. Bu mühürlü bir kayıt, ama bir yolunu bulmaya çalışacağım.

Görünüşe göre Stacy'nin ilk rodeosu ben değilmişim. Ben cevap veremedim Brad tekrar mesaj attı.

Kırmızı bayrak olabilecek başka bir şey daha vardı.

Nel?!?!?

Alt dudağımı çiğneyerek bana geri mesaj atmasını bekliyorum. Sonunda ekranıma düşüyor ve yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Mesajı okurken alnımdaki kalın damar zonklamaya başlıyor.

Stacy'nin adı Morgan Vakfı'nın dış bordro listesinde çıktı. "Yüklenici" olarak listelendiği için hala tam olarak ne için ödeme aldığını anlamaya çalışıyorum. Daha fazlası gelecek.

Ellerim sıkı yumruklar haline geliyor ve yavaşça başımı kaldırıp masanın diğer ucunda oturan karıma kaşlarımı çatıyorum. *Bunu biliyordum.* Bana karşı komplo kuruyor. Muhtemelen bir ilişkim olduğunu öğrendiği andan beri.

Düşünmeye fırsat bulamadan telefonumun yanında duran tükenmez kalemi kaptığım gibi kendimi ona doğru fırlattım. Kimsenin tepki verecek zamanı yoktu ve bir anda Sarah'nın tepesindeydim, onu sandalyesinde geriye doğru savurdum. Yere çarpıyoruz, küçük sarışın kafası yere çarpıyor ve anında sersemliyor. Nefesler ve çığlıklar odayı dolduruyor. Elimdeki kalemi sıkarak başımın üzerine kaldırdım ve göz çukuruna sapladım. Yaradan kan fışkırıyor ve beyaz düğmeli ceketime kırmızı bir renk püskürtüyor. Tamamen tanınmaz hale gelene kadar tükenmezi yüzüne defalarca batırıyorum, sadece parçalanmış bir deri, kan, kıkırdak ve açıkta kalan kemik karmaşası. Yardım edemiyorum ama manikçe gülüyorum. *Ding dong, sürtük öldü.*

"Bob," diyor Sarah sesinde bir parça endişeyle. Hayallerimden sıyrılıyorum ve kendimi hâlâ konferans salonunda onun tam karşısında otururken buluyorum. Başı yana eğik ve kaşları birbirine yaklaşmış. Elimdeki tükenmez kalemi o kadar sıkışım ki ikiye ayrılmış ve kırmızı mürekkep kapalı yumruğumdan konferans masasına damlamış. Diğer kurul üyeleri de bana onun baktığı gibi bakıyor.

"Nasıl oy kullanıyorsunuz?" diye soruyor, yüzünü nötr bir konuma getirerek.

Elini başparmağını kaldırarak önüne doğru kaldırıyor.

Kalemi elimden bırakıyorum ve kırmızı lekeli yumruğumu uzatarak yavaşça başparmağımı aşağı doğru çeviriyorum. Sarah henüz farkında değil ama eşiyle karşılaştı.

NINETEEN

SARAH MORGAN

Anne iki fincan kahveyi mor masanın üzerine koyuyor ve karşıma oturuyor. Ofisten sadece birkaç blok ötedeki şirin bir kafedeyiz. Kafe, uyumsuz sandalye ve masalardan oluşan eklektik bir tarza sahip, ama bir şekilde işe yarıyor. Burası bana Bob'un gerçek yüzünü gösterip ona güvenilemeyeceğini anlamamı sağlayana kadarki halimizi hatırlatıyor. Ama ona gerçekten güvendiğimi hiç sanmıyorum ... en azından içten içe.

"Yönetim kurulu toplantısında Bob'un nesi vardı? Her konuda kasıtlı olarak senin tam tersi yönde mi oy kullandı?" Anne sıcak kahvesinden temkinli bir yudum alır. Kahvenin buharı hâlâ tütüyor ama hiçbir zaman sabırlı bir insan olmadı. Sadece bana karşı öyle. Sıvı dudaklarına değdiğinde yüzünü buruşturuyor ve bardağı masaya geri koyuyor.

"Bunu sen de mi fark ettin?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum. "Fark etmemek imkansızdı."

"Boşanma yüzünden böyle davranıyor. Ayrılık acısının öfke evresinde olmalı, bu da sürünme ve inkârdan hızlı bir ilerlemeydi." Kahve fincanını dudaklarıma götürüp yavaşça yudumluyorum. Yakıyor ama acıya tahammülüm yüksek, o yüzden aldırmiyorum.

Anne kaşlarını çatıyor. "Peki bir noktada eli de kanıyor muydu?" "İkiye böldüğü kalemın kırmızı mürekkebi olduğuna eminim," diyorum, Gözlerimi deviriyorum.

Bob her zaman herhangi bir Şeyde mavi ya da siyah mürekkep kullanmayı reddetmiŐtir, ismini imzalamak ya da makbuza bahŐiŐ eklemek dahil. Kırmızı olmak zorunda. Bu aptalca bir gç hamlesiydi ve her zaman onu amaçladığı gibi bir alfa erkeğinden ziyade bir ahmak gibi gösterdiğini düşünmüşümdür.

"Bir yönetim kurulu toplantısı için tuhaf bir davranış." "ok," diyorum başımı sallayarak.

"BoŐandıktan sonraki plan ne? Yönetim kurulunda kalacak mı?"

"Umuyorum ki boşanmanın bir parçası olarak istifa etmeyi kabul eder. ama o hiçbir Şeyi kabul , boşanmayı bile."

"Bu çok saçma. İŞleri senin için kolaylaŐtırması gerekirdi, özellikle de yaptıklarından ve davadan sonra... Bu bana Şunu hatırlattı. Bugün Şerif Hudson'dan Summers davasıyla ilgili olarak sorgulanmak üzere gelip gelemeyeceğimi soran bir telefon aldım. Bu normal mi?" Anne içerken bardağının üzerinden bir kaŐını kaldırıyor.

"Evet, yle. Soruşturmanın yeniden açılmasıyla birlikte, ilk soruŐturmayla bağlantılı olan herkesle yeniden görüşmek zorundalar."

"Ama on yıldan fazla oldu. Benden nasıl bir Şey hatırlamamı bekliyorlar?"

"Gerçekten yle değil. Bu sadece protokol," diyorum.

Başını sallıyor. "Summers davası hakkında hiç endiŐeleniyor musun?"

Gözlerim geriliyor ama o fark etmeden önce gevşetiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Mesela Kelly Summers'ı ldrenin Adam olmadığını keŐfederlerse?" Duraklıyor ve bakışlarımla buluşmadan önce elindeki kahve bardağına bakıyor. "Bununla nasıl yaŐayabileceğini bilmiyorum, özellikle de Şu anda bir Şeyleri düzeltmek için çok geç olduğu için. Çok kızgın ve yıkılmış olurdum. Ne yapardım bilmiyorum."

Küçük bir i geçirdim. "Sadece bunu düŐünmemeye çalışıyorum."

Elini masanın üzerinden uzatıp benimkinin üzerine koyuyor ve nazıkçe sıkıyor. "Ben her zaman senin yanındayım. Ne olursa olsun, Sarah."

"Biliyorum, Anne."

Telefonum cebimde titriyor ve onu almak için elimi çekiyorum.
Bob'dan gelen bir mesaj ekranı aydınlatıyor.

Neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyorum Sarah ve bu yanına kalmayacak. Tüm bunları şimdi durdur yoksa ben durduracağım.

"Ne oldu?" Anne gözlerimin telefona yapıştığını fark ederek soruyor. Başımı kaldırıyorum ve hızla telefonumu yeniden cebime koyuyorum.

"Bir şey yok. Sadece şu spam mesajlardan biri," diye yalan söyledim. Her ne kadar Bob'un tehditlerinin boş olduğunu düşünmek istesem de, öyle olmadığını biliyorum.

YİRMİ

ŞERİF HUDSON

Başmüfettiş Olson ve ben, Kelly Summers'ın öldürüldüğü gece nerede olduğunu öğrenmek için son otuz dakikamızı harcadığımız sorgu odasından çıkarken, "Bugün geldiğin için minnettarız Anne," diyorum.

"Elbette." Anne sıkıca gülümsüyor. "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim ama çok uzun zaman önceydi."

"Anlıyoruz," diyorum. "Ve eğer başka sorularımız olursa, sizinle irtibata geçeceğiz."

"Elbette." Başını sallıyor. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler," diyor Anne, topuklarının üzerinde dönüp koridordan ön girişe doğru ilerlemeden önce birkaç adım geri gidiyor.

Kulak misafiri olmadığında Olson omzunu benimkine çarpıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Ona bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Düşünecek pek bir şey yok. Ekleyecek yeni bir şeyi yoktu ve ilk ifadesini zar zor hatırlayabiliyordu."

"Neredeyse onun ifadesi değilmiş gibi." Olson kaşlarını kaldırdı. "Hikayesini Sarah'yla gittikleri barın fişi, trafik kameraları ya da baz istasyonu sinyalleri gibi somut bir şeyle doğrulayamamamız çok kötü."

"Stevens olmasaydı o zamanlar olabilirdim-"

Olson sözümü kesti. "Şu anda bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok, o yüzden sadece kontrol edebileceğimiz şeylere odaklanalım."

İri kahverengi gözlerine bakarken dudağımın kenarı kalkıyor ve beni her zaman ayakları yere basan, geçmişten pişmanlık duymayan ya da gelecekte endişe duymayan bir halde tutmasını takdir ediyorum. Pam'den önce ya öfkeyle tepki verir ya da tamamen kapatırdım. İkisi arasındaki dengeyi bulmama yardımcı oldu, ancak ne yazık ki, her şey olup biterken, onun yardımıyla bile bu dengeyi korumakta giderek daha fazla zorlanıyorum.

"Howard'ın kaybolması konusunda ne durumdayız?" Olson beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"Çevredeki hastaneler ve hapishaneler boş çıktı. Teğmen Nagel ve birkaç yardımcım arkadaşlarıyla, ailesiyle, iş arkadaşlarıyla, komşularıyla, nerede olduğunu bilebilecek herkesle görüşüyor."

"Umarım orada bir ipucu buluruz ya da ortaya çıkar. Summers davası için yeniden görüşmemiz gereken kimler kaldı?" diye sorar.

Gömleğimin ön cebinden küçük bir not defteri çıkarıp çevirerek açıyorum. "Bob da var ama Howard soruşturması nedeniyle onu sona saklamak istiyorum."

"En iyisi şimdi bu konuda onu kızdırmamak." Başını sallayarak onaylıyor.

"Scott Summers, Kelly'nin kocası, ama henüz yerini tespit edemedik ve edeceğimizden de emin değilim, tabii eğer onu bulmamızı istemiyorsa."

"Ne demek istiyorsun?"

"Scott duruşmadan sonra şehri terk etti. O zamandan beri kimse onu ne gördü ne de haber aldı."

"Bu oldukça şüpheli, değil mi?" Olson başını öne eğdi. "Suçlu insanlar kaçır."

"Evet, öyle. Her zaman onun bir şeyden suçlu olduğunu düşünmüştüm ama bunun Kelly'nin cinayetiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ama başka bir soru sormadan konuşmayı ilerletiyorum. "Bir de Jesse Hook var, Kelly'yi takip eden adam, ama üç yıl önce aşırı dozda uyuşturucudan öldü."

"Takip mi?"

"Savunma Jesse'yi bir sapık olarak tanımladı. Savcılık ise onun Kelly'ye biraz fazla aşık olan bir adam olduğunu söyledi. Stevens onu akladı ama bunun gerçekten aklandığı anlamına gelmediğini biliyoruz."

Olson dehşet içinde başını sallar.

"Bir de Sarah var," diye ekliyorum. "Ama ona karşı dikkatli olmak istiyorum." "Nedenmiş o?"

"Adam Morgan'ın davasının yeniden açılması için mahkemeye başvurdu ve Yargıç Carmack'ın odasındaki birinden talebini kabul edeceklerine dair bir ipucu aldım. Bu, departmanı yasal işlemlere karşı son derece savunmasız bırakacak, bu yüzden kesinlikle mecbur kalana kadar onu kızdırmamayı tercih ederim."

"Bu kadar hızlı mı veriliyor?" Olson'ın ses tonu şüpheliydi.

"Sarah'nın her yerde arkadaşları var. Eğer bir şeyin yapılmasını istiyorsa, o iş hemen yapılır."

"Sarah'nın davanın yeniden açılması için temyiz başvurusunda bulunması bana Kelly'nin cinayetiyle bir ilgisi olmadığını düşündürüyor, çünkü o zaman neden başvuruda bulunsun ki?"

"Yeni bilgiler göz önüne alındığında, dosyalama yapmaması şüpheli görünecektir." "Doğru." Olson başını sallar. "Sadece oyun oynuyor olabilir. Peki ya

Stevens mi? Ameliyatının nasıl geçtiğini mu?"

Bileğime bakıp saati kontrol ediyorum. "Hayır, henüz değil. Ama yakında çıkar. Ne olursa olsun, cerrah bana ameliyattan sonra birkaç gün konuşamayacağını söyledi, tabii her şey yolunda giderse."

"Lanet olsun," diyor.

"Lanet haklı ve halk Kelly'yi kimin öldürdüğüne dair kesin kanıt istiyor. Şansımız yaver gitmezse, Kelly'nin katilini bulabileceğimizi sanmıyorum.

onlara." Burnumdan derin bir nefes veriyorum.

"Eğer yeterince zorlarsak, belki gerçek ortaya çıkar."

"Olabilir. Ama ben bunun ancak Kelly'nin cinayetine karışan iki kişi varsa ve bunlardan biri diğerine sırtını dönerse gerçekleşebileceğini düşünüyorum. Bunu her kim yaptıysa on iki yıldır bu sırrı saklıyor ve dedikleri gibi, biri öldüyse iki kişi sır saklayabilir."

"Umalım da iki kişi olsunlar ve o zaman ikisi de hâlâ hayatta olsun." Olson hüzünle gülümser.

Telefonumun çalmasıyla konuşmamız kesildi. Kemerimden çıkarıp kulağıma götürüyorum. "Şerif Hudson."

"Şerif, ben Teğmen Nagel. Stacy Howard'ın aracını bulduk." "Nerede?"

"Lawson Yolu üzerinde."

"Yoldayım," diyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Başmüfettiş Olson ve ben bir alt bölgedeki çıkmaz bir sokakta gelişen olay yerine doğru yürüyoruz. Farklı inşaat aşamalarında birkaç evin bulunduğu satılık arsalar var, ancak hiçbirisi tamamlanmamış. Polis memurları etrafa yayılmış, bölgeyi inceliyor. Adli tıp ekibi Stacy'nin aracı olan siyah Hyundai Santa Fe'yi incelemekle meşgul ve Nagel terk edilmiş SUV'nin yanında sırtı bize dönük bir şekilde duruyor.

"Teğmen Nagel," diye sesleniyorum yaklaşırken.

Yüzünü bize döndü ve başını salladı. "Şerif Hudson. Şef Yardımcısı Olson." "Bizi bilgilendirin," dedim.

"Bir devriye arabası SUV'u gördü ve ihbar etti. Yardımcılarım ipucu arıyor ve saha teknisyenleri de adli kanıt için aracı inceliyor."

Adli tıp ekibine ve sonra Nagel'e bakıyorum. "Henüz bir şey bulamadılar mı?"

"Evet, direksiyon simidinde kurumuş kana benzeyen bir şey var, sanırım olası bir kaçırılma olayıyla karşı karşıyayız efendim."

"Stacy'ye ait olduğunu doğrulayabilir miyiz?" Olson devreye giriyor.

"DNA örneği olmadan olmaz. O tek çocuk. Oda arkadaşının söylediğine göre annesi o yirmi yaşındayken ölmüş, babası da onu çocukken terk etmiş. Ancak Çavuş Lantz'ı Stacy'nin dairesine göndererek bir saç fırçası ve diş fırçası aldırđım; umarım laboratuvar DNA karşılaştırmaları için bunlardan birini kullanabilir."

"Güzel," diyorum. "Ve evet, bunun olası bir kaçırılma olduğuna katılıyorum, bu da Stacy'nin durumunu kayıp bir kritik kayıp bir kişiye yükseltiyor. Ulusal Suç Bilgi Merkezi'ne ve Virginia Suç Bilgi Ağı'na kaydı yapıldı mı?"

"Karakolda Şerif Yardımcısı Lane'e haber veririm."

"Bu girildikten sonra" 'a bakıyorum- "Kriminal Soruşturma Bürosu'na danışmanızı istiyorum."

"," diyor.

"Kayıp yetişkin alarmı ya da medya açıklaması yapmaya ne dersiniz?" Nagel soruyor.

"Önce BCI'ya danışmamız gerekiyor, onlar da eyalet polisiyle koordinasyon sağlayarak alarm durumuna geçecek, Halkla İlişkiler Ofisi'yle de medya bültenleri ve sosyal medya paylaşımları yapacaklar," diyorum bölgeyi tarayarak. "Sanırım burada hiç trafik kamerası yok."

Nagel, "Bu ne yazık ki doğru Şerif," diyor.

Bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Onu buraya kim bıraktıysa ya şansı yaver gitti ya da buranın bir gözetleme kör noktası olduğunu biliyordu. Aracında başka bir şey buldun mu?"

"Yolcu tarafının zemininde bir cep telefonu bulundu. Ancak beklediğimiz gibi ölü, çünkü Stacy'nin ifadesine göre bilinen son yeri

cep telefonu sağlayıcısı, dairesinin yakınlarındaydı."

"Bunun doğrudan laboratuvara gittiğinden emin olun, böylece kilidi açmak için çalışmaya başlayabilirler."

Nagel, "Çoktan yola çıktı bile," diyor.

"Güzel. Umarım açarlar da biz de mesajlarını görebiliriz, çünkü cep telefonu operatörü mesajlarını saklamıyor."

"Peki ya Stacy'nin oda arkadaşı?" Olson soruyor. "Lantz'a ulaşmalıyız, çünkü o zaten DNA toplamak için Deena'nın dairesine gitti. Belki Stacy'nin şifresini biliyordur."

"İyi düşünmüşsün," diyorum. "Çavuş Lantz'a ulaş ki o da oradayken bu konuyu sorsun."

Nagel tekrar başını sallar. "Bir de bu var, Şerif." İçinde kırmızı tipografili beyaz bir kartvizit bulunan bir kanıt torbasını havaya kaldırıyor.

"Bob Miller," kartı yüksek sesle okudum.

"Onu tekrar sorgulamak için getirelim mi?" Olson kaşlarını kaldırır.

Başımı salladım. "Hayır, henüz değil. Onunla daha yeni görüştük ve onunla buluştuğunu zaten itiraf etti, yani bu noktada bu ikinci derece bir kanıt. Zaten elimde onu tutmaya yetecek kadar kanıt yok ama laboratuvara gönderilmesini sağlayabilirim."

"Evet, efendim. Başka bir şey var mı?" Nagel soruyor.

Bakışlarım, adli tıp ekibinin parmak izi aradığı ve her türlü kanıt topladığı araca yöneliyor. Stacy dört gündür kayıp. En önemli olan ilk kırk sekiz saati kaçırdık. Cep telefonu geride bırakılmış, aracı terk edilmiş ve direksiyondaki kurumuş kana bakılırsa, bu açıkça bir kaçırılma ya da muhtemelen daha kötüsü. İçgüdülerim Bob'un bu işle bir ilgisi olduğunu söylüyor ama görüşümün tünelleşmesine izin veremem. Bu yüzden Summers davasıyla ilgili boktan bir fırtınanın ortasındayız. Belki de kaçırdığım başka bir nokta vardır.

"Şerif," diyor Nagel, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Önce ona sonra da Olson'a baktım. "Stacy Howard'ın geçmişini araştıran oldu mu?"

İkisi de başını sallar. "Ben de istiyorum."

Nagel topuklarının üzerinde dönerek, "İlgileniyorum," der. Telsizini açarak Çavuş Lantz ve Şerif Yardımcısı Lane'i yeni talepleri konusunda uyarır ve ardından bir sonraki adımlarla ilgili talimatları vermek üzere ekibini çağırır.

"Geçmiş kontrolü mü?" Olson gözlerini kısıyor. "Sadece içgüdüsel bir his," diyorum.

"Bob'u tekrar sorgulamak için getirmememiz gerektiğine emin misin?"

Önümdeki sahneyi tarayıp her şeyi anlıyorum.

"Hayır, emin değilim," diyorum. "Ama dün onunla görüştük ve adli tıp olay yerine gelene kadar onu Stacy'nin kayboluşuyla ilişkilendirecek doğrudan bir kanıtımız yok. Yani onu sorgulayacak yeni bir şeyimiz yok ... en azından şimdilik."

YİRMİ BİR

SARAH MORGAN

Metal maşayı cızırdayan pastırmaların üzerine bastırıyorum ve her birini sıcak tavadan alıp kağıt havlu serili sıg bir kaba aktarıyorum. Tost makinesinden aniden iki parça ekmek fırlıyor ve beni ürkütüyor. Summer için endişeleniyorum, bu ona ne yapacak, onun üzerinde nasıl bir etki yaratacak. Tek istediğim onu güvende tutmak.

Summer koridorda hızla mutfağa doğru ilerlerken ayakları parke zemine çarpıyor. Bu benim dünyadaki en sevdiğim ses ve buna her şeyden çok değer veriyorum çünkü bunun geçici olduğunu biliyorum. Bir gün adımları yavaşlayacak, beni görmenin heyecanı tamamen . Ve sonra onları hiç duymayacağım bir zaman gelecek. Geceliğini giymiş Summer'ın sarı saçları her yöne dağılıyor. Uykulu bir şekilde elinin tersiyle gözünü ovuşturuyor.

Ona bir tabak pastırma, kızarmış ekmek ve bir dilim ıspanak ve gouda kiş sunarken gülümseyerek "Günaydın tatlım," diyorum.

"Merhaba anne," diye mırıldanıyor.

"Gece iyi uyudun mu?"

"Sanırım öyle." Summer masaya yerleşirken sandalye yerde kayıyor.

"Umarım öyledir." Bir bardak portakal suyunu ve yemek tabağını masaya taşıyıp önüne koyuyorum. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum. Dünden beri bir şey yemedim."

"Hayır, yapmadın." Gülüyorum. "Sana çatal bıçak getireyim." Ona bir çatal getirmek için mutfağa geçiyorum.

"Anne!" Summer çığlık atıyor.

Başım dönüyor ve kolunu uzatmış, sürgülü cam kapıyı işaret ettiğini görüyorum.

"Ne var? Ne oldu?" Yanına koşarak sordum.

"Dışarıda bir adam var."

Rahatlayarak iç çekiyorum ve bakışlarını kot pantolon, iş botları ve dar beyaz bir tişört giymiş Alejandro'ya çeviriyorum. Güvertede diz çökmüş, elleri bir matkabın üzerinde ve güneş üzerine vuruyor. Elektrikli alet vızıldıyor, o da bastırarak bir vidayı yeni bir tahtaya çakıyor.

"Bu Alejandro, tatlım. Onu güverteyi tamir etmesi için tuttum."

Kolunu indiriyor ve kaşlarını çatarak onu izliyor. "Neden bu kadar çok dövmesi var anne?"

"Çünkü onları o istedi ve bu onun seçimi," diyorum çatal bıçak takımını uzatırken.

Çatalı benden alırken Summer'ın gözleri parlıyor. "Dövme yaptırmak istiyorum." "Belki büyüdüğünde." Gülümseyip yanından ayrılıyorum ve Yemeğimi tabaklamak

için mutfağa. "On üç gibi mi?" "Yakın bile değil."

"Kulaklarımı deldirmeye ne dersin? On üç yaşıma geldiğimde bunu yaptırabilir miyim?"

"Belki," diyorum, masaya dönüp oturuyorum.

"Ama arkadaşım Courtney kendi piercingini bebekken taktırmıştı. Hatırlamıyor bile." Summer somurtuyor.

"Belki dedim tatlım. Bu bir hayır değil, o yüzden şimdi zorlamayalım."

İç geçiriyor ve bir parça pastırma çiğniyor.

"Günü başkentte babanla geçireceğin için heyecanlı mısın?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Sayılır."

"Neden biraz?"

Summer çenesini içeri çeker. "Çünkü senin de gelmeni isterdim."

Bir elimi başının üzerinde gezdirerek yumuşak sarı saçlarını düzeltiyorum. Her ne kadar Bob'la ayrılığımızı ona belli etmemeye çalışsam da, bir şekilde zaten biliyor. Çocuklar sezgileri güçlüdür çünkü hala gelişmekte ve aynı anda hem çok acımasız hem de çok güzel olabilen bu dünyayı anlamaya çalışmaktadırlar.

"Biliyorum tatlım. Keşke ben de olsaydım," diye yalan söylüyorum. "Ama yapacak işlerim var." Bir yalan daha. "Ayrıca, babanla baş başa biraz zaman geçirmeniz iyi olur, sadece ikiniz." Bu doğru.

Çatalını kişi sapladı ve çok büyük bir ısırık aldı. Boğulmaması için onu bir şeyler içmeye teşvik ediyorum. Dokuz yaşında ama küçüklüğünden kalma bir alışkanlık ve bir anne olarak her zaman endişelenmek gibi bir kusuru var. Bakışlarım yine Alejandro'ya takılıyor. Omzunun üzerinde bir tahta taşıyor ve onu az önce güverteye sabitlediği tahtanın üzerine sıkıca hizalayarak yere koyuyor. Beni izlediğini hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp bana doğru bakıyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve dikkatimi ağzına kocaman bir kiş lokması daha tıktırmakta olan Summer'a veriyorum.

"Bir içki al ve bir dahaki sefere daha küçük ısırıklar al," diye hatırlatıyorum ona.

Portakal suyu bardağını ağzına götürüyor ve yarısını hüpletiyor, üst dudağına yapışan portakal suyu bıyığını geride bırakıyor. Yemeğimi karıştırıyorum, gözlerim kızım ve dışarıdaki yabancı arasında gidip geliyor. Ne yapabileceğini bilmediğim için onu yanımda tutmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Dosyasında ne yazdığını, neler yaptığını ya da en azından yasal olarak nelerden sorumlu tutulduğunu biliyorum. Ama bu işlediği her korkunç eylemi içerdiği anlamına gelmiyor. Ne de olsa *benim sicilim* tertemiz.

"Hepsi bitti," diyor Summer. Tabakta sadece kiş ve kızarmış ekmeğin kabukları kalmıştır.

"Neden gidip duş almıyorsun ve eşyalarını toplamıyorsun?" Saati me bakarak söylüyorum. "Baban birazdan burada olur."

Sandalyesinden sıçradı ve koridora ıktı. Banyo kapısı kapanıyor ve bir dakika sonra duşun açıldığını duyuyorum. Bob beni tehdit ettikten sonra bu yatıya kalmayı iptal etmeliydim ama babasının dengesiz davranışları yüzünden kızımı zı cezalandırmak adil olmazdı. Umarım kendini toparlayabilir ve en azından Summer'a şehirde keyifli ve unutulmaz bir gece yaşatabilir.

Gözlerim yine Alejandro'da. Yüzünü silmek için tişörtünü çekiştiriyor, ıslak, yontulmuş karın kasları ortaya çıkıyor. Kendimi geri çekiyorum, bulaşıkları toplayıp lavaboya götürüyorum. Ama onu hâlâ yukarıdaki pencereden görebiliyorum, güverteye bir tahta vidalıyor, n kolları şişmiş, teni terliyor. Hiç kimseyi elleriyle çalışırken izlememiştim. Adam hiç el işi yapmazdı ve Bob tornavidanın ne olduğunu bile bilmezdi. Alejandro su içmek için duraklıyor ve şişeyi bitiriyor. Birkaç saattir dışarıda ve eminim acıkmıştır. Ona bir tabak hazırlıyorum, bir bardak meyve suyu koyuyorum ve sürgülü kapıya doğru yürüyüp iterek açıyorum. Alejandro beni duyar duymaz başını kaldırıp gülümsüyor.

"Acıkmış olabileceğini düşündüm," diyerek ona yiyecek ve portakal suyu uzattım.

"Doğru düşünmüşsün." Güvertedeki tahtaların söküldüğü ve değiştirilmeyi beklediği deliğin yanından geçip tabağı ve bardağı alarak bana teşekkür etti.

Sürgülü kapıyı çekip kapatıyorum ve eksik güverte tahtalarının olduğu bölgeden dikkatlice geçiyorum. "İyi görünüyor," diyorum.

"Teşekkürler. Birkaç gün içinde bitirmiş olurum." Alejandro ağzına bir parça pastırma atıyor ve çiğniyor.

"Aceleye gerek yok."

Başını sallıyor ve yemeye devam ediyor, tabağını bir dakikadan kısa bir sürede temizliyor. "Açlıktan ölüyor olmalısın," diyorum tabağını ondan alırken.

Alejandro üst dudağını yalıyor. "Üzgünüm, alışkanlık işte. Hızlı yemediysen, yememişsindir." OJ'sini büyük bir yudumda bitiriyor.

"İçerisi nasıldı?"

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve soruma nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an sessiz kalıyor. "Asla geri dönmek istemiyorum diyelim."

Alejandro'nun pek konuşkan biri olmadığını fark ettim, en azından benimle değil. Ama soru sormayı seviyor. Elim uzatıp bardağı ondan alıyorum.

"Bu seçim sizin."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Adam'ı düşündüm. Seçme şansı yoktu çünkü bunu onun yerine ben yaptım. Bazen kendi yaptıklarımızın sonuçlarına katlanırsınız, bazen de başkalarının yaptıklarının sonuçlarına katlanırsınız. Yine de, bir bakıma, Adam kendi kaderini kendi çizdi.

"Biliyor musun?"-Alejandro kollarını göğsünde kavuşturdu-"İlk seferinde başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

Başımı eğiyorum, verdiği cevap ilgimi çekiyor. "Peki neden?"

"Gençtim. Babam bizi terk etmişti ve annem de anne olmayı beceremiyordu. Kendi kötü alışkanlıklarını çocuklarına tercih etti ve bu da beni uyum sağlayacak, kabul görecektir, bir şeyin parçası gibi hissedecek bir yer aramaya itti. Aidiyet arayan insanlar bunu bir çetenin içinde hızlı ve kolay bir şekilde bulurlar" diyor, bakışlarımı zar zor karşılayabiliyor.

Onun cevabı bana kendi yetiştirilme tarzımı hatırlattı. Babam vefat etti. Annem baş etmek için uyuşturucu kullanıyordu. Her şeyini kaybetti. Motellerde yaşamak zorunda kaldı. Odamıza yabancı adamlar getirmesi, onlara sunabileceği tek şey olan kendisi karşılığında ona uyuşturucu verecek adamlar. Bazen bu bile yetmiyordu. Bana bakarlardı.

O bayıldıktan sonra, sanki bir çeşit ikramiyeymişim gibi. Onlarla hep öyle ya da böyle savaştım. Hayatta kalmak için yapmanız gerekeni yaparsınız. Çoğumuz ölümle yaşam arasında bir seçim yapmak zorunda kalmadık. Ama size şunu söyleyebilirim ki, bir kez bu seçimi yapmak zorunda kaldığınızda, bu sizi sonsuza dek değiştirir.

"İçine düştüğüm şey çok yazık," diye ekliyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Evet," diyorum. "Sen ve ben o kadar farklı değiliz. Sadece içine düştük farklı şeyler."

Alejandro sıkı bir gülümseme sunuyor. "Peki sen neyin içine düştün Sarah?" "Hayatta kalma."

Detaylandırmama gerek yok çünkü gözlerinden anlayabiliyorum. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

YİRMİ İKİ

BOB MILLER

Arabanın kapısını arkamdan çarpıyorum ve ormanla çevrili evime bakıyorum. Geniş verandayı ve büyük cumbalı pencereleri görmek eskiden bana neşe verirdi. Şimdi ise sadece kaybettiklerimi, daha doğrusu Sarah'nın benden aldıklarını hatırlatıyor. Her şeyin arkasında onun olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda. Stacy'nin Morgan Vakfı için çalışması tesadüf olamaz. Tahminimce Sarah onu beni baştan çıkarması için tuttu. Ama anlayamadığım şey, bunu neden yaptığı.

Brad biraz daha araştırma yaptı ve Stacy'nin altı ay önce Morgan Vakfı tarafından düzenlenen bir bağış toplama galası için etkinlik personeli modeli olarak işe alındığını keşfetti. Yani, erkek bağışçıların cüzdanlarını açmalarını sağlamak için göz alıcı seksi bir garsonmuş. Acaba Sarah'nın aklına bu fikir o zaman mı geldi? Belki de beni ona bakarken yakaladı ve beni test etmeye karar verdi, sadık kalıp kalmayacağımı görmek için. Ya da belki daha fazlasını istiyordu?

Şirket ortağı seçilmemin şerefine düzenlediğim kutlama için aynı yemek ve organizasyon şirketini kullanmayı öneren kişi Sarah'ydı. Partimin olduğu gece Sarah gelemeyeceğini çünkü Summer'ın hasta olduğunu ve onu bir bakıcıya bırakmaya gönlünün razı olmadığını söyledi. Hayal kırıklığına uğramıştım. Hayır, kızmıştım. O zamanlar beni eski pozisyonunda görmek istemediğini düşünmüştüm, belki de kıskançlık yüzünden. Ama şimdi biliyorum ki

Sarah'nın neden orada olamadığını. Çünkü eğer olsaydı, Stacy beni nasıl test edebilirdi?

Çenemdeki şiddetli bir ağrı düşünceleri uzaklaştırıyor ve bunun çok sıkı sıkılmaktan kaynaklandığını fark ediyorum - böylece rahatlıyorum, başımı dik tutuyorum ve eve doğru adım atıyorum. Kapıyı çalmıyorum çünkü orası benim de evim.

"Summer," diye sesleniyorum içeri girerken.

Koridordaki banyo kapısının altında bir parıltı var, vantilatörün uğultusunu ve akan suyun sesini duyabiliyorum. Mutfığa adımımı atar atmaz sürgülü cam kapı açılıyor ve Sarah bir elinde boş bir tabak, diğerinde bir fincanla içeri giriyor.

"Günaydın Bob," diyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve lavaboya doğru yürüyor. Soğukkanlı olmaya çalışıyor, hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor ve tek davranan gibi davranıyor. Aynı şeyi Adam'a da yaptı, onu delirtti ve arka planda yavaş yavaş yok etti. Tek fark, ben onun peşindeyim.

Arka güvertedeki bir hareket gözüme çarpıyor ve onu hemen tanıyorum. Vaka Elli, Alejandro Perez. Omzunun üzerinde bir tahta taşıyor ve ona baktığımı fark edince duraklıyor. Alejandro bakışlarımı karşılıyor ve başını sallıyor.

Başımı sallıyorum ve dikkatimi Sarah'ya çeviriyorum. "Görüyorum ki bir suçlu tutmuşsun."

"O düzeldi, Bob." Bir tabağı durulayıp kurutma rafına yerleştiriyor. "Ve o sizin adayınızdı. Seçiminize güvenmiyor musunuz?" Sarah omzunun üzerinden bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Ben öyle demedim." Sesimi alçaltarak mutfığa doğru bir adım daha atıyorum. "Ama Summer'ın etrafında olmasından rahatsızım."

"Ona bir şey olmasına asla izin vermem." Bulaşık yıkamaya ara verip bana bir bakış attı. "Ayrıca, vakfın yeniden suç işlememe konusunda yüzde yüz başarı oranı var."

"Bu oranın düşmesi için sadece bir kişi yeterli." Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

"Herkes ikinci bir şans hak eder."

"Ah, evet. Peki ya sen ve ben? Benim ikinci şansım nerede, Sarah?"

"Bir sonraki karınla ikinci bir şansın olacak, Bob." Bunu söylerken bana bakmıyor; onun yerine giderin fişini çekiyor ve ellerini bir havluyla kuruluyor.

Alaycı bir *kahkaha* atıyorum ve ona doğru bir adım daha atıyorum. "Ne zaman öğrendin?"

"Neyi ne zaman öğrendim?" Gözlerini kısıyor.

"Benden boşanacağını ne zaman anladın?" "Başka bir kadınla yattığını öğrendiğim an." "Ondan önce de biliyordun," diye meydan okuyorum çenemi kaldırarak.

Sarah sadece alay ediyor ve ortalığı toplamaya devam ediyor. Bana bu mutfaktaymışım gibi davranıyor, sanki temizlemesi gereken başka bir pislikmişim gibi.

"Onu işe aldığını biliyorum,"
diyorum. "Kimi kiraladım?"

"Stacy."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Tezgahı siliyor, bu konuşmanın tüm dikkatini değmeyeceğini belli etmek için kendini meşgul ediyor.

"Stacy neden şirketinizin maaş bordrosunda?" Sarah kafasını şaşkınlıkla eğiyor ama tek kelime etmiyor.

"Evet, bu doğru. Tavsiyene uydum ve onu araştırdım. Stacy altı ay önce vakfınızın düzenlediği bir gala için manken, kokteyl garsonu ya da her neyse, işe alınmış." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, "*Şah mat, kaltak.*" diye düşündüm. *Peşindeyim.*

Belki de kartlarımı kapalı tutmalıydım, ama bana karşı sıkı duran başka kartlarım var. Sarah'ne yaptığının tamamen farkında olduğumu bilmesini istiyorum.

Belki de işe yaramayacağını anlayacak ve duracak. "Bana diğer kadınlarla nasıl tanıştığını mı söylüyorsun Bob?"

Her zaman zekice yorumlarla.

"Hayır!" Çenemi sıkarak söylüyorum. "Sana Stacy ile aranızda bir bağ olduğunu söylüyorum. Ben buna tesadüf derdim ama senin için asla tesadüf değil."

Bakışlarımı karşılamak için temizliğine ara veriyor ve dikkatle bana bakıyor. "Kokteyl garsonlarını gerçekten benim tuttuğumu mu sanıyorsun? Ben şirketin kurucusu ve CEO'suyum. Anne ve asistanı böyle şeylerle ilgilenir."

"Sanki Anne senin onayın olmadan herhangi bir karar alıyormuş gibi..." "Evet, öyle. Bu yüzden şirketlerin çalışanları vardır."

"Kimseyi kandırmıyorsun Sarah," diyorum başımı sallayarak. "Stacy'yi benimle yatması için tuttuğunu biliyorum."

Bulaşık bezini lavaboya atıyor. "Aman Tanrım. Sen aklını kaçırmışsın."

"Hayır, aklını kaçırmış olan sensin. Bunu neden yaptın? Neden bana tuzak kurdun? Seni kızdırdım mı? Artık bana ihtiyacın olmadığına mı karar verdin? Beni sevmeyi bıraktın mı?" Her soruda sesim daha da yükseliyor ve içimdeki öfke arttıkça boynumda bir damarın zonklamaya başladığını hissedebiliyorum. "Başka biri mi var? Ya da belki de partnerin pozisyonunu almamı hazmedemediğin içindir? Bu yüzden mi? Seni *küçük* mü hissettirdim?"

Sarah cevap vermiyor. Orada öylece duruyor, olabildiğince sakin, yüzünde acıyan bir ifadeyle. Bu ondan duymak istediğim son şey.

"Hangisi?" Bağırıyorum. "Neden ailemizi yok etmeye karar verdin?"

Kalbim o kadar sert ve hızlı atıyor ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Saç çizgimde ter birikiyor ve ellerimi sıkıttığım için parmaklarım ağrıyor. Ellerimi onun küçük, güzel boynuna dolamak ve kafası kopana kadar sıkmak istiyorum. Nefeslerim bir boğanın matadora saldırmadan önce çıkardığı hırıltılar gibi sık ve hızlı bir hal alıyor. İçimde tuttuğum tüm öfkeyi boşaltmak için yumruğumu granit tezgâha vuruyorum.

Bana o aptal boşanma kağıtlarını gönderdiğinden beri. Elimde bir şey çatlıyor. Ama hissedemiyorum. Çünkü tek hissettiğim öfke.

"Bana bunu neden yaptığını söyle!" Bağıriyorum. "Yapamam," diyor.
"Neden?"

"Çünkü ben hiçbir şey yapmadım. Eylemlerinin sonuçları var Bob ve bunu kabullenemediğin için üzgünüm."

"Baba," diye sesleniyor Summer. Döndüğümde onu koridorun kemerinde dururken buluyorum. Omzunda bir sırt çantası asılı ve benden korkuyormuş gibi bana bakıyor. "Neden anneme bağıırıyorsun?" Sesi titriyor.

Vücudumdaki gerginliğin eriyip gitmesine izin vererek ağır bir iç çekiyorum. Omuzlarım düşüyor ve göğsüm iniyor. "Sadece küçük bir tartışma yaşadık tatlım. Bazen yetişkinler böyle yapar. Ama şu anda her şey yolunda, yani endişelenecek bir şey yok." Sözlerimi bir gülümsemeyle mühürlüyorum. "Dışarı çıkmaya ne dersin, bir dakika içinde seninle buluşacağım."

"Tamam," cevap veriyor endişeyle, sanki beni inceliyormuş gibi. Tıpkı annesi gibi zeki. Bazen fazla zeki. Summer yanımdan geçip Sarah'ya koşuyor ve ona sarılıyor. "Hoşça kal anne. Seni seviyorum."

Sarah da ona sarılır ve alnından öper. Bu kucaklaşmada neredeyse gerçek bir insan gibi görünüyor.

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Babana karşı iyi ol." Onu gönderirken ses tonu neşeliydi.

"Yapacağım," diyor Summer ve ön kapıya doğru yöneliyor. Devam etmeden önce onun evden çıkmasını bekliyorum çünkü Sarah'nın zaten yaptığından daha fazla kendimi kötü adam gibi göstermeye ihtiyacım yok.

"Bu iş daha bitmedi." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Sarah bir an bana bakıyor, beni inceliyor, ne kadar ciddi olduğumu ve ne kadar mücadele edeceğimi ölçmeye çalışıyor.

"Öyle, Bob," diyor, ama sesinde çok az inanç olduğunu fark ediyorum - çünkü derinlerde bir yerde, daha yeni başladığımızı biliyor.

YİRMİ ÜÇ

ŞERİF HUDSON

Çalan telefonun sesi beni uyandırıyor, ama belki de en başından beri zaten uyanıktım. Stres ve endişe size bunu yapar. Ne kadar uzun süredir yatakta gözleriniz kapalı yatıyor olursanız olun, size gözünüzü bile kırpmamışsınız gibi hissettirirler. Elimi komodine vuruyorum, parmaklarım cep telefonumu bulmak için etrafta geziniyor. Sonunda soğuk metale dokunuyorlar ve telefonu kulağıma dayamadan önce *Accept* tuşuna basıyorum.

"Şerif Hudson," diye fısıldıyorum, sesim çatallaşıyor. Pam'e bir bakış attım. Yanımda mışıl mışıl uyuyor, uzun saçları yastığa yayılmış.

"Uyandırdığım için üzgünüm efendim. Ben Şerif Yardımcısı Morrow. Ama ... umm ... Bunu hemen duymak isteyeceğinizi düşündüm ..."

"Çıkar ağzındaki
baklayı, Morrow."

"Stevens öldü,
efendim."

Gözlerim inanamayarak açılıyor ve bacaklarımı yataktan dışarı sallayıp çıplak ayaklarımı yere dikiyorum. Bunun bir rüya olup olmadığını merak ederek şakağımın yan tarafını ovuyorum.

"Öldü de ne demek? Doktoru dün bana ameliyatın iyi geçtiğini ve tamamen iyileşeceğini söyledi."

"Bu doğal sebeplerden değil, efendim." Morrow diğer uçta sessizleşiyor, sadece nefes alıp veriyor. "Stevens öldürüldü," diye ekliyor sonunda.

Yirmi dakikadan az bir süre sonra Olson ve ben hastaneye vardık. Yataktan kalktığımı duyar duymaz benden önce kalkıp gitmeye ve benimle gelmesi için ısrar etti. Tartışmadım çünkü bir kez karar verdiğinde bunu değiştiremeyeceğini biliyordum. Ryan Stevens'in odasına doğru yol aldık.

-Yoksa artık eski odası mı? İçinde yaşam olmasa bile bedeni hâlâ oradaysa, orası onun odası olmaktan çıkar mı? Şerif Yardımcısı Morrow nöbet tutuyor. Stevens öldürülmeden önce bunu neden yapmadığından emin değilim. Arkasındaki kapı çerçevesine gerilmiş polis bandı var, yani bir şeyi doğru yapmış gibi görünüyor, ama bu yaptığı yanlış daha iyi yapmıyor.

"Şerif Hudson, ben-" diyor korku dolu bir bakışla.

Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Kendine sakla. Seninle sonra ilgileneceğim." Kenara çekildi ve ben de Pam'in altına girmesi için polis şeridini kaldırdım.

Odanın uzak köşesindeki bir sandalyede oturan doktor, Pam ve ben içeri girer girmez ayağa kalktı.

"Merhaba memur beyler," diyor elinde bir pano ile bize doğru yürürken. "İyi akşamlar diyecektim ama ..." Sözüünü yarıda kesip hastane yatağında kanlı çarşafın altında yatan yumruya bakıyor.

"Evet, bir Cumartesi gecesini geçirmek için harika bir yol, Doktor," diyorum başımı sallayarak. "Ben Şerif Hudson, bu da Baş Yardımcısı Olson."

"Ben Dr. Boyd. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum, ancak keşke farklı koşullar altında olsaydı." Dudaklarını içeri çekti.

Başımı sallayıp odayı geçiyorum ve yatağın yanında duruyorum. Çarşaf Ryan'ın başının hemen altında kırmızıya boyanmış, bu yüzden altında ne bulacağıma dair şimdiden iyi bir fikrim var. Burada Schrödinger belirsizliği yok. Onun öldüğünü biliyorum ve bekleyerek bu değişmeyecek. Çarşafı yavaşça aşağı çekiyorum, uzun yıllardır tanıdığım ama onu hiç böyle görmediğim bir adamın yüzü ortaya çıkıyor. Göz kapakları alnının içinde kaybolmuş. Onları şok içinde açmış olmalı, son acı dolu saniyelerini

az önce canını alan kişi. Daha aşağıda, onun için her şeyi sona erdiren yara var; çenesinin altında, kulaktan kulağa uzanan uzun, derin bir kesik. Boynundan aşağı kan damlıyor. Beyaz çarşaf kanın büyük bir kısmını emmiş ve lekenin daha da büyüyüp yayılmasına izin vermiş.

Aklıma bir düşünce geliyor. Şerif yardımcısı cinayet olduğunu söyledi ama bunun doğru olduğundan emin olamıyorum, en azından henüz değil. Kemerimden bir çift lateks eldiven iri ellerime geçiriyorum. Ryan'ın hastanede olma nedenine , öldürülmemiş bile olabilir. Dürüst olmak gerekirse, düşünmesi ne kadar korkunç olsa da, intihar burada daha iyi bir ölüm nedeni olurdu. Aksi takdirde, kaçan bir katilimiz var demektir. Bir an için Şerif Yardımcısı Morrow'a bakıyorum ve hoşnutsuzlukla gözlerimi kısıyorum. Yüzü eskiden olduğu gibi çarşaf gibi bembeyaz.

"Onu kim buldu?" Ben sordum.

Morrow boğazını temizler. "Evet, efendim."

"Kimse bir şey hareket ettirdi mi?" Gözlerim Morrow ve Dr. arasında gidip geliyor.

Boyd.

Doktor, "Nabzını kontrol ettim ve ardından üzerini örtmek için çarşafı başına çektim," diyor.

Eğilip yatağın altına bakıyorum, düşen bir nesne var mı diye, mesela bir neşter. Ama hiçbir şey yok. Sonra yastığı ve Ryan'ın başını kaldırıyorum, elimi omuzlarının altından geçiriyorum ve hiçbir şey bulamıyorum.

"Olson, onu kaldırmama yardım eder misin?"

"Elbette." Kendi eldivenlerini giyiyor ve Ryan'ı önce sağa sonra sola yatırarak bana yardım ediyor.

Dr. Boyd, "Bunu kendi başına yapabilmesi pek olası değil" diyor.

Ryan'ın ellerini açıp herhangi bir iz ya da nesne var mı diye inceliyorum. Orada da bir şey yok.

"Nedenmiş o?" diye sordum.

"Bir insan, vücudu şoka girip kendini kaybetmeden önce boynuna düz bir çizgi halinde hızlı bir kesik atabilirdi ama ..." Doktor Ryan'ın cesedine doğru yürür ve kulağın altındaki kesiğin başlangıç noktasını gösterir. "Kulağın altından başlayıp boğaz boyunca kıvrılan ve diğer kulağa kadar uzanan bu kesik şekli, baştan sona sabit bir el gerektirecektir. Ayrıca, ölüm sonrası yaralar konusunda uzman değilim ama bu kesik çok derin ve sürekli olarak öyle. Tüm bu süre boyunca o kıvrımda o miktarda gücü koruyabilmesi son derece düşük bir ihtimal."

Yaraya bakıyorum, bu sefer daha da yakından inceliyorum. Tüm kesik boyunca neredeyse bir inç derinliğinde. Uçlarda bile hiç sığlaşmıyor.

"Teşekkürler Doktor," diyorum ve lateks eldivenleri çıkarıp yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum.

"Elbette, Şerif."

Dikkatimi yardımcıma yönelttim. "Peki, bana ne olduğunu anlat." "Bilmiyorum. Ben ..."

"O kısmı zaten biliyorum. Ne olduğunu bilmediğini zaten biliyorum. Bunu kimin yaptığını bilmediğini biliyorum. Burada olmadığını ve lanet olası işini yapmadığını biliyorum. Bunların hepsini zaten biliyorum. O yüzden bana zaman kazandırmaya ve neden o kapıda nöbet tutmadığını açıklayacağın kısma geçmeye ne dersin?" Odanın girişini işaret ederek öfkelenim.

Şerif Yardımcısı Morrow'un ağzı açılır ama bir şey .

"İçin zamanım yok. Serbest dolaşan bir katilimiz var ve her şeyi bilmem gerekiyor. Peki, neredeydin?"

"Banyodaydım, efendim." Şerif Yardımcısı Morrow gözlerimin bakamıyor, onun yerine yere bakmayı tercih ediyor.

"Banyo mu? Banyoda ne yapıyordun ki, biri senin gittiğini fark edip, gizlice girip, kalbin fişini çekecek kadar zaman bulabilsin?"

Stevens'ın boğazını kulaktan kulağa kesip, sonra da hiçbir şey görmeden çekip mi? Tuvalet mi kuruyordun?"

"Buradaki yiyecek ve kahve otomatı, efendim. İçimden geçiyor. Banyoda işiyordum-"

"Yeter! Beynine ilgili detaylara ihtiyacım yok, Şerif Yardımcısı. Şimdi, görev yerinden ne zaman ayrıldın?"

"Uhhh, sanırım saat bir on beş civarı."

"Peki ne zaman döndünüz?"

Yere bakıyor ve mırıldanıyor, "Kırk gibi."

"Tanrım," diye inliyorum, ona doğru bir adım atarken ağır bir iç çekiyorum. "Şimdi ne yapacaksın biliyor musun? Bu kattaki her koridorda aşağı yukarı yürüyeceksin ve yatağa mahkûm olmayan herkese sen porselen tahtındayken bir şey görüp görmediklerini soracaksın. Sonra da aynı şeyi resepsiyonda çalışan herkese ve son üç saat içinde bu binaya girip çıkan herkese soracaksın."

"Efendim, bu biraz zaman alacak ..."

"Bütün gece, farkındayım. O yüzden başlasanız iyi olur." Şerif Yardımcısı Morrow'a bakıyorum, odayı terk edene kadar gözlerimdeki ateş onu yakıp geçiyor.

Doktorla yüzleşmek için geri dönüyorum. "Binada ne tür gözetleme sisteminiz var?"

Kekeliyor ama neredeyse anında soğukkanlılığını geri kazanıyor. Benim gibi o da bir hatanın ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebileceği bir iş kolunda çalışıyor.

"Her koridorda, asansörde, her kat istasyonunda ve her çıkışta kameralarımız var ve ön masada ve bekleme alanında konumlandırılmış birkaç tane var. Ayrıca otoparkları da gözetliyoruz" diyor Dr. Boyd.

"Mükemmel. Lütfen güvenlik ya da bilgi işlem personelinizi, kameraları kim denetliyorsa, bizimle buluşmaya çağırır mısınız? Bu akşamki tüm görüntülerin çekilmesini istiyorum."

"Tabii ki. Şimdi gidip onu arayacağım." Yardımcımdan çok daha acil bir şekilde odadan çıkıyor.

"Bunu kim yapmış olabilir?" Olson, Ryan'ın cesedini örten kanlı çarşafa bakarak sorar.

"Herhangi biri," diyorum başımı sallayarak. "Basın toplantısında olmadığını biliyorum ama insanlar çok öfkeliydi. Onları görmeliydin. Elllerinde yabalar ve meşaleler olan bir grup da olabilirdi. Kan istiyorlardı." Yatağı gösteriyorum. "*Onun* kanını istiyorlardı."

Kaşlarını çatıyor. "O kadar basit olduğunu sanmıyorum Marcus. Elbette kızgınlar ama bu onun ötesinde bir şey." Olson eski şerifi işaret ediyor. "Bunu her kim yaptıysa, her şeyi riske atmaya hazır biri. Stevens'in korunduğunu biliyorlardı ama yine de buraya geldiler ve hiç tereddüt etmeden boğazını kestiler. Bu, adaleti kendi ellerine almaya karar verecek kadar öfkelenen isimsiz bir halk üyesi değil. Bu kişisel bir olaydı."

Haklı olmasını istemesem de büyük ihtimalle haklı olduğunu biliyorum. Onun teorisi benimkinden çok daha tehlikeli. Eğer bu kişi Ryan'ı geçmişte yaptığı bir şey yüzünden hedef aldıysa, o zaman o davaya ya da olaya karışan herkes de tehlikede olabilir.

"Teoriniz doğruysa, kim bunu yapacak kadar ileri gidebilir?" diye sordum.

"Peki ya Stevens'in vurup öldürdüğü Jackie Clarke'ın ailesi? Onlar hakkında bir şey biliyor muyuz? Eski mahkum ya da eski asker var mı? Çünkü bunu her kim yaptıysa çok yetenekliymiş."

Tekrar söylüyorum, bu iyi bir teori. Eğer biri benim ailemden birini öldürmüş olsaydı, kesinlikle ölmesini isterdim. Ama Olson'ın bilmediği şey Ryan'ın geçmişindeki diğer tüm pislikler. bile bilmiyorum. Eğer

Ortalama bir insan oturup boğazını kesmek isteyecek insanların bir listesini çıkarmaya çalışsa, yüzde 99'unun elinde boş bir kağıt olurdu. Ama eminim ki Ryan kapsamlı bir liste hazırlamakta hiç zorlanmazdı. Asıl soru, kimin adı en üstte olurdu?

YİRMİ DÖRT

SARAH MORGAN

Haber minibüsleri yolun iki yanında sıralanıyor ve aracımı görür görmez muhabirler ve kameramanlar dağılıyor, çekim yapmaya hazırlar, soruları yanıtlamak için duracağımı umuyorlar. Ormanın içinden kıvrıla kıvrıla geçen ve evimi görmelerine izin vermeyen uzun araba yoluna yavaşça dönerken birkaçıyla göz göze geliyorum. Bir Pazar sabahı bile, hikayeleri için bulabildikleri kırıntıları toplamaya çalışıyorlar. Bir saat kadar önce ayrıldığımda burada değillerdi ve ofisteki karşılaşma dışında, çoğunlukla onlardan uzak durmayı başardım. Medya, yumurtadan yeni çıkmış göl sinekleri gibi, bir anda sürü halinde gelen ezici bir baş belası, ama sadece bir ya da iki hafta yaşıyorlar, tıpkı bir haber gibi. Tüm bunların bitmesini, benimle ilgili olmayan bir sonraki müstehcen habere geçmelerini sabırsızlıkla bekliyorum.

Motoru durdurup araçtan çıktım ve arka koltuktan iki poşet yiyecek aldım. Şehirde yapmam gereken birkaç iş vardı ve Summer eve gelmeden önce bunları halletmem gerektiğini düşündüm. Güneş ışınları evin üzerinde bir tür gölgelik oluşturan dalların arasından süzülüyor. Gölden gelen küçük dalgaların kıyıya vuruşunu duyabiliyorum. Uzaklarda bir yerden bir guguk kuşu unutulmaz ve güzel bir ses çıkarıyor, sesi suyun üzerinde zahmetsizce ilerliyor.

İçeride yiyecekleri yerleştiriyorum ve Alejandro'yu kontrol etmek için mutfak penceresinden dışarı bakıyorum. Elindeki fırçayla güvertenin taze tahtalarını sedir renginde bir boyayla kaplıyor. Tuvalet gitmesi gerekebilir diye ben yokken sürgülü kapıyı açık bırakmışım ama içeri girip girmediğinden bile emin değilim. Oturma odasını ve mutfağı gözden geçiriyorum, yerinde olmayan, bir santimetre bile oynamış bir şey var mı diye kontrol ediyorum. Gözlerim güverteye açılan kapının önünde duran halıya gidiyor. Köşesi tekmelenmiş. İçerideydi.

Banyoya doğru ilerliyorum ve ışığı yakıyorum. Parmaklarım lavabonun leğenini sıyrıp nemlilik testi yapıyor. Kupkuru. Klozet kapağı aşağıda. Mat siyah halkaya asılı el havlusu hala mükemmel bir şekilde yerinde duruyor. Aynada yeşil gözlerimi yakalayıp onlara bakıyorum ve yansımada onu buluyorum. Ağır bir iç çekerek onu kendi haline bırakıp mutfığa dönüyorum.

Ayakkabımın ucuyla halının köşesini düz bir şekilde çeviriyorum ve Alejandro'yu cam kapıdan izliyorum. Diz çökmüş, bir elini dik durmak için güverteye koymuş. Sırtı bana dönük, bu yüzden varlığını fark etmiyor. Beyaz tişörtünün altından sırtındaki kasların gerildiğini görebiliyorum ve sonra elini güverteden çekip hızla görüş açısına getiriyor. Alejandro leke fırçasını bırakıp dizlerinin üzerine oturuyor ve sanki bir şeyi inceliyormuş gibi boynunu öne doğru uzatıyor.

Kapıyı kaydırarak açtım ve kafamı dışarı çıkardım. "İyi misin?"

"Evet, sadece bir kıymık battı," diyor elini kaldırarak. "İçeri gel o zaman. Çıkarmana yardım edeyim."

"değil. Daha sonra hallederim."

"Enfeksiyon kapabilir ya da cildinize daha da saplanabilir," diyorum.

İç çekiyor ve başını eğiyor. "Pekâlâ." Alejandro ayağa kalkıyor ve beni içeri kadar takip ediyor.

Ben koridordaki dolaptan küçük bir dikiş seti alırken o masada oturuyor. Mutfığa tekrar girdiğimde, etrafını taradığını fark ediyorum,

Her şeyi içine çekerek.

"," diyorum. Bakışları tekrar bana dönüyor ve sıkıca gülümsüyor.

Önüne bir sandalye çekip oturuyorum. Dizlerimiz birbirine çarpıyor ama ikimiz de bunu fark etmiyoruz. Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım bir iğneyle diğer elimi uzatıyorum, o da kendi elini avuç içi yukarı bakacak şekilde benimkine koyuyor.

Teni sıcak ve yumuşak, ön kolunun tamamını kaplayan renkli dövmeler var. Yakından bakınca bazılarının ne olduğunu görebiliyorum. Dikenli tellerle sarılmış bir haç. Yükselen bir güneş. Çiçekler ve alevlerle çevrili bir kadın yüzü. Bir kafatası. Ve şu sözler: *Hiçbir şeyden korkma, çünkü korku bir kusurdan başka bir şey değildir.* Buna gerçekten inanıyor mu merak ediyorum. Korkmamak cahilliktir. Bizi tetikte tutan, bir adım önde olmamızı sağlayan şeydir. Geçmişini bildiğimden, hayatında birden fazla kez bir adım geride kaldığı açık, bu yüzden burada, mutfağında karşımda oturuyor. Ben onun ne olduğunu biliyorum ama o benim ne olduğum hakkında hiçbir fikre sahip değil.

Elini kaldırıp görüş alanıma yaklaştırıyorum. Şeridi çevreleyen deri şişmiş ve kızarmış. İğneyi içine bastırıyorum, kazıyorum ve kazıyorum.

"Acıyor mu?" Durup ona bakarak soruyorum. Onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim ve fark etmediğim küçük ayrıntıları seçiyorum. Sağ kaşının kavisinden küçük bir santim uzunluğunda bir yara izi çıkıyor. Yüzündeki kıllar sık ama deriye yakın kesilmiş. Gözbebeklerinde siyah bir nokta var, bir tür güzellik işareti gibi.

"Hayır," diyor.

Dikkatimi eline veriyorum ve öne doğru eğilip başımı eğiyorum ve saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum. İğne ucuyla derisini delerken, küçük yabancı nesneyi serbest bırakmak için itip kakıyorum. Sıcak nefesi kulağımın ucunda ve boynumun kenarında gezinerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Gerginsin," diye belirtiyor.

"Seni incitmemeye çalışıyorum."

"Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum."

Sözlerinin şakacı mı yoksa meydan okuyucu mu olduğunu anlayamıyorum, bu yüzden onu anlamaya çalışarak bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. İrisinin adaçayı yeşiliyle çevrili küçük karanlık noktaya kilitleniyorum. Bir kara deliğin manyetizmasına sahip ve kaç kişiyi içine çektiğini merak ediyorum.

"Öyle," diyorum kesin bir ifadeyle, başımı tekrar eğerek.

Bu kez iğneyi derisine biraz daha sert batırıyorum ve şeridin çıkması için yeni bir delik açıyorum. Her zaman girdiğin gibi çıkamazsın. Bu hem kıymıklar hem de insanlar için geçerlidir. Ön kolu gerilir ve birkaç damarı şişerek bileğinden dirseğine kadar uzun, mor çıkıntılar oluşturur. Dişlerinin arasından havayı emiyor, en ufak bir acıdan irkiliyor.

"Acıdı mı?" Sırıttıyorum.

"Hiç acımadı," diye yalan söylüyor.

Alejandro tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Biliyor musun, dün kocanla aranızda geçen tartışmaya kulak misafiri oldum. Seninle konuşma şeklini." Başını sallayarak sıcak bir hava üflüyor. "Müdahale etmemek için kendimi zor tuttum. Onu bayıltmak istedim."

"İyi oldu."

"Hiçbir erkek bir kadınla böyle konuşmamalı, özellikle de bir kocayla." "Biliyorum... bu yüzden ondan boşanıyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama bakışları benimkinden biraz daha aşağıda, tam dudaklarıma bakıyor.

"Gerçekten mi?" diyorum, odağımı onun eline çevirerek.

Boğazını temizliyor. "Sormamın sakıncası yoksa, ne zamandır birliktesiniz?"

"Benim için sorun değil." "Özür dilerim," diyor.

"Yani ... çünkü ne kadar zamandır birlikte olduğumuzun bir önemi yok. Zaman bir çapa değildir. Seni yerinde tutacak bir şey değil."

ne kadar süredir orada olduğunuz. Örneğin, ne kadar süredir hapisteydin?"

Bir an kekeleydi. "On yıl."

"Sadece bir yıl kalsaydınız, yine de dokuz yıl daha kalmak ister miydiniz?"

"Şey, hayır." Alejandro başını sallar. "Ama bu farklı."

"Gerçekten öyle değil. Hepimiz öyle ya da böyle hapsedilmiş durumdayız. Bazılarımız kilitletiğimiz kafesleri göremiyor."

İğnenin ucu sonunda kıymığı derisine açtığım taze delikten dışarı çıkarmaya zorluyor.

"İşte . Yeni gibi iyisin," diyorum Alejandro'ya bakarak.

Yüz ifadesi ciddi, gözleri yüzümde geziniyor. Sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Sıcak ve yumuşaktılar ve bana biraz daha sertçe bastırdı. Bunun beklenmedik olduğunu söyleyebilirim, ama tanıştığımız ilk andan itibaren bunu yapmak istediğini söyleyebilirim.

Ön kapı açıldı ve biz ayrıldık.

"Anne!" Summer bağırıyor. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarırken her seferinde duvara çarpıyor.

Alejandro'nun masada oturduğunu ve avucunu ovuşturduğunu görünce olduğu yerde durur.

"Merhaba," diyor Summer kocaman gözlerle. Alejandro başını sallıyor ve

"Merhaba," diyor.

"Alejandro, bu benim kızım Summer. Summer, Alejandro."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye selamlıyor.

"Ben de memnun oldum. Dövmelerinizi beğendim."

Sırıttırıyor ve renkli kollarını kısa bir süre inceliyor. "Teşekkürler."

Bir çift ayakkabının daha eve girdiğini duyuyorum. Bob köşeyi dönüyor, bize doğru bir bakış bile atmadan koridorda yürüyor. Ayak sesleri ağır ve bir an sonra banyo kapısı gümbürtüyle kapanıyor.

Summer bana doğru koşuyor ve kollarını belime doluyor. Başını öpüyorum ve sarılmaya karşılık veriyorum.

Alejandro ayağa kalkıyor ve kafasını bana doğru sallayarak işe geri döneceğini işaret ediyor. Başımı sallıyorum, iş yapıyorum. Bakışları yoğun ve güverteye çıkıp sürgülü kapıyı arkasından kapatana kadar gözlerini benden ayırmıyor.

"Eğlenceli vakit geçirdin mi?" Elimle kızımın çenesini kaldırıp solgun yüzünü inceleyerek soruyorum.

"Evet," diyor Summer, bana bakarak. Alt dudağının bir santim kadar altında, tam çenesinde, mavi ve mor tonlarıyla gölgelenmiş bir çürük fark ediyorum. Küçük, sadece beş sent büyüklüğünde ama orada ve dün orada değildi.

"Burada ne oldu?" Parmağımı üzerinde gezdiriyorum.

"Fıstık ezmesine ulaşmak için tezgâhın üzerine çıktığımda ayağım kaydı ve çenem tezgâha çarptı."

"Tezgâhların üzerine çıkmaman gerektiğini biliyorsun."

"Fıstık ezmesine ulaşamadım anne. Boyum çok kısa," diyor hafifçe iterek.

"Baban senin için alabilirdi." "Evde değildi,"

diye inliyor.

Başımı eğip gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ne demek evde değildi?"

"Babam bir şey yapması gerektiğini söyledi." Kollarını bacaklarının üzerinde kavuşturdu.

göğüs. "Ama bu artık Anne ya da Natalie'nin beni izlemesine ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor, değil mi? Tek başıma iyiydim."

"Baban ne zamandır yok?"

"Bilmiyorum." Summer omuz silkiyor. "*Stranger Things*'in birkaç bölümünü izledim, yani üç saat kadar."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Bob'a çok kızgınım. Summer'ın bu gece Washington'da kalmasını istedi ve sonra onu evde yalnız bıraktı.

-Ne yapmak için?!

"Ben iyidim anne," homurdanıyor, hoşnutsuzluğunu anlıyor.

Yüzümü gevşetiyorum çünkü kızdığım kişi o değil ve bana bir şeyler söylemekten asla korkmasını istemiyorum, beni çok kızdıracak şeyler bile olsa.

"Neden gidip eşyalarını yerleştirmiyorsun ve ödevlerini yapmıyorsun?" Sakin ve mutlu bir sesle söylüyorum.

Summer inliyor ve itiraz edemedi ona "Şimdi" diyorum. Omuzları çöküyor, başı öne eğiliyor ama dediğimi yapıyor ve odasına giderken sırt çantasını yerden alıyor.

"Bob," diyorum koridordan çıkar çıkmaz. Sesim öfke dolu, ama o bunu anlamıyor gibi görünüyor.

"Konuşmaya hazır mısınız?" diye soruyor bana doğru yürürken. "Summer'ı neden evde yalnız bıraktın?"

Neden bahsettiğimi anlamamış gibi gözlerini kısıyor ama sonra meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Saçmalık. O benim kızım."

"O benim de kızım!"

"Gerçekten mi? Çünkü ne tür bir baba çocuğunu saatlerce evde yalnız bırakır, özellikle de onu nadiren gören bir baba?"

"Saatlerce sürmedi ve o iyiydi," diyor umursamaz bir şekilde.

"Yirmi dakika sürmüş olması umurumda değil. Çenesinde bir çürük var Bob, yani iyi değildi ve ciddi şekilde yaralanabilirdi," diye tükürdüm.

"Evet, ama o . Onu şımartmayı gerçekten bırakmalısın."

"Onu şımartmak mı? Ebeveyn olmak, ona göz kulak olmak, güvende olduğundan emin olmak demek istiyorsun. Tanrı aşkına, o daha dokuz yaşında." Çenemi onunkiyle aynı hizaya getirdim. "Şimdi, onu evde yalnız bırakmanı gerektirecek ne yapman gerekmiş olabilir?"

"Artık birlikte değiliz Sarah, bu yüzden sana hesap vermek zorunda değilim." "Evet, çünkü bir koca ya da baba olarak sana güvenilemez."

başımı sallayarak. "Seninle işim bittiğinde, Bob, şanslı olacaksın.

ziyaret hakkın bile var."

"Bundan şüpheliyim. Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok." Gözlerini kısıyor. "Ve Summer'ın sonunun senin gibi olmamasını sağlamak için mahkemeye tam velayet için dilekçe vereceğim."

Ona doğru bir adım atıp karanlık gözlerine bakıyorum. "Bunun gerçekleşmesinin tek yolu benim ölmüş olmam."

Cevabımı fısıldıyor ama hemen anlaşılmıyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neydi o?"

Yüzüne küçük bir gülümseme yerleşir. "Hiçbir şey, Sarah. Hiçbir şey yok."

Sonunda, sözleri kayıtlara geçti. *Ya da hapishanede* ... ve nedense bu üç kelime beni öfkeliyor. Belki de bunu yapan korkudur. Etrafta olmazsam Summer'a ne olacağı korkusu. Onu benden alacağı korkusu.

"Evimden defol git, Bob!"

"Burası bizim evimiz," diyor ukala bir tavırla.

"Çık dışarı!"

Birbirimizden sadece birkaç santim uzakta duruyoruz. Benden bir karış uzun ama şu anda çok küçük görünüyor. Belki de onu hep öyle görüyordum ve bu benim hatamdı.

Ona tekrar inmesini söylediğimde güverte kapısı kayarak açıldı. Bu kez sesim daha sakın ve kontrollüydü. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmıştım, kendime öfkelenirsen kaybedersin diye hatırlatıyordum.

Alejandro kararlı bir şekilde, "Senden gitmeni istedi," diyor.

Bob'un gözleri benimle arkamda, solumda, Alejandro'nun durduğundan emin olduğum bir yer arasında gidip geliyor. Şu anda neye benzediğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Geçen gün beni o muhabir sürüsünden koruduğu zamanki haliyle aynı olduğunu tahmin edebiliyorum. Göğsü kabarmış. Omuzlar geride. Çene kalkık. Ve o kadar yoğun bir bakış ki, bir incelemeden çok bir tehdit gibi görünüyor. Bob'un gözleri neredeyse kayboluyor.

Alejandro'ya meydan okuyup okumayacağına ya da geri adım atıp atmayacağına karar verirken göz kapaklarının arkasını sıkıyor.

"Zaten gitmem gereken bir yer var." Bana bakıyor ve sırtıyor. "Bağlamam gereken bazı yarım kalmış işler var."

Bunun bir tehdit olduğunu biliyorum ama tam olarak neyi tehdit ettiğini ya da elinde ne olduğunu bilmiyorum. *Hapishanede ya da hapishanede* kelimeleri beynimde dönüp duruyor. Ona güvenilemeyeceğini hep biliyordum, ama bu bunu doğruluyor. Bob başka bir şey söylemeden gidiyor, sadece tutabildiği kadar uzun bir bakış atıyor. Ön kapı arkasından çarparak kapandı. Derin bir nefes alıyorum ve tam da hayal ettiğim gibi görünen Alejandro'ya dönüyorum. Bob'un gidişiyle göğsü iniyor, omuzları ve çenesi nötr bir pozisyona geri dönüyor.

"Teşekkürler," diyorum.

"Sorun değil, rahatsız etmek istememiştim. Sadece tuvaleti kullanmak için geliyordum."

Koridoru işaret ediyorum. "Sağdan ikinci kapı."

Başını sallıyor ve mutfak masasının etrafından dolaşp koridora doğru ilerliyor. Bu sefer daha derin nefes alıyorum, içimde bastırdığım tüm hayal kırıklığını boşaltmaya çalışıyorum. Ama hâlâ orada.

Ön kapı çalındı, tam olarak üç kez çalındı. Diken yanıma geri döndü. Bob'un kafasını koparmaya hazır bir şekilde ona doğru yürüdüm.

Kapıyı fırlatarak açtım ve "Sana söylemiştim..." dedim.

Ama cümlemin ortasında duruyorum çünkü verandamda duran Bob değil. Çok daha kötü biri, kocamdan çok daha uzun süredir başımın belası olan biri.

"Merhaba Sarah," diyor klasik kendini beğenmiş sırtışıyla.

"Eleanor."

YİRMİ BEŞ

ŞERİF HUDSON

"Günaydın," diyorum, herhangi bir lise sınıfını andıran konuşkan brifing odasına girerken. Sıra sıra masalar var ve hepsinde de yüzü öne dönük yardımcılar oturuyor. Ben öne doğru yürürken sessizleşiyorlar ve dik oturuyorlar. Olson ve Nagel elleri önlerinde kenetlenmiş bir şekilde kenarda duruyorlar.

Oturuyorum, bilgisayarı çalıştırıyorum ve açık soruşturmalarımızla ilgili güncellemeleri detaylandıran belgeyi seçiyorum. Bilgisayar ekranı üç maddeyi arkamdaki beyaz tahtaya yansıtıyor.

- Ryan Stevens cinayeti
- Kelly Summers yeniden soruşturması
- Stacy Howard'ın kayboluşu

Başımı kaldırıp ekibime bakıyorum. "Belli ki hepiniz Ryan Stevens'ın öldüğü haberini duymuşsunuz. Bu sabah saat bir buçuk sularında hastanedeki yatağında uyurken öldürüldü."

Fareye dokunuyorum ve hastane koridorunda duran bir adamın bulanık görüntüsü beyaz tahtaya yansıyor. Önlük giymiş, doktor önlüğü takmış, cerrah şapkası ve maskesi takmış. "Kurbanın boğazı bu adam tarafından kulaktan kulağa kesilmiş." Güvenlik kamerasından alınan görüntüyü gösteriyorum.

Ryan'dan bir kurban olarak bahsetmek garip geliyor. Uzun süre şeriflik yaptı, sonra sarhoş oldu, sonra da başımın belası oldu. Ama asla bir kurban olmadı.

Ön sırada oturan bir milletvekili "Cinayet silahının yerini tespit ettik mi?" diye sorar.

Başımı salladım. "Hayır, ama adli tabip silahın bir neşter olduğuna inanıyor."

Pam'e bakıyorum. "Olson, sen ve ekibinin güvenlik görüntüleri ve tanık ifadeleriyle ilgili olarak şu ana kadar elde ettiğiniz bilgiler hakkında bizi bilgilendirmek ister misin?"

Başını salladı ve öne çıkarak odadakilere hitap etti. "Hâlâ tüm görüntüleri inceleme aşamasındayız ama saat birden kısa bir süre önce çalışan girişinden hastaneye girdiğini ve saat kırk birde aynı yoldan çıktığını biliyoruz. Dikkat çekmeden Şerif Yardımcısı Morrow'un görev yerinden ayrılmasını beklemiş. Hastane turu yapar gibi yakındaki diğer odalara girip çıkarken Morrow'u yakından izledi. Maskesini ya da cerrah şapkasını hiç çıkarmadı, bu yüzden kimliğini tespit etmek zor olacak ama beyaz bir erkek olduğunu tahmin ediyoruz, 1.80 ila 1.80 boylarında, ortalama yapılı, yaşı otuzların ortası ile ellilerin ortası arasında. Yüzünün büyük bir kısmı kapalı olduğu için bunu söylemek zor."

"Çalışan girişinden nasıl geçti? Bunun için bir şifre, fob ya da rozet gerekmiyor mu?" diye soruyor arkada oturan bir şerif yardımcısı.

"Personelden bir hemşireye ait bir çalışan rozetini kullanmış. Perşembe günkü bir önceki vardiyası ile dün geceki vardiyası arasında bir ara kaybolduğunu söyledi ama henüz IT departmanına bildirmemişti." diyor Olson.

Çavuş Lantz boğazını temizliyor. "Ona inanıyor muyuz?" Benden daha uzun süredir polis teşkilatında çalışıyor, ama bir tavır sorunu var, bu yüzden rütbesi yükselmedi ve muhtemelen asla yükselmeyecek. Yüzündeki üzgün ama öfkeli ifadeden Stevens'in cinayet haberini iyi karşılamadığını anlayabiliyorum.

"Hikayesi, dün öğleden sonra vardiyalarına başladıklarında onu içeri alan başka bir hemşire tarafından da doğrulandı. Onu sorguladığımızda çok üzgün olduğunu belirtmek isterim," diyor Olson.

"Neden vardiyasının başında kayıp rozetini Bilgi İşlem'e bildirmedi? Stevens onun yüzünden öldü," diye öfkeleni Çavuş Lantz, yüzü kıpkırmızı oldu.

"O bunun farkında, Çavuş." Olson dudaklarını büzer. "Ama Stevens bir hemşire rozetini kaybettiği ya da çaldığı için ölmedi. Stevens öldü çünkü biri onu öldürdü." Dikkatini tekrar odaya çevirir. "Bu adam her kimse, ne yaptığını biliyordu. Sakin bir şekilde hareket etti, Stevens'ı öldürdükten sonra bile hızını hiç değıştirmed i. Şüpheliyle karşılaşan, çoğunlukla koridorda yanından geçen birkaç tanıkla görüştük ve hiçbir i bize onunla ilgili tek bir ayrıntı bile anlatamadı. Dikkatleri üzerine çekmeden sorunsuz bir şekilde ortama karıştı, bu nedenle kimliğini tespit etmek imkansız olmasa da son derece zor olacak."

Arkadan bir el kalkıyor. "Bunun Stevens'ın öldürdüğü Clarke adlı kadınla bir ilgisi olduğunu düşünüyor muyuz?"

Olson cevap için bana bakıyor. "Hiçbir şeyi göz ardı etmiyoruz," diyorum.

Başını sallayarak onaylıyor. "Ekibim fiziksel tanıma uyan, cinayet sebebi ve fırsatı olan olası şüphelilerin bir listesini oluşturmaya başlayacak. Stevens, çoğu internet üzerinden olmak üzere bir dizi ölüm tehdidi aldı, bu nedenle bunların her birini de takip edeceğiz."

"Basına bir açıklama yapılacaktır, bu nedenle medyada daha fazla yer almasını ve potansiyel olarak bazı sivil kargaşaların çıkmasını bekleyin," diye ekliyorum.

"Halk neden üzölsün ki? Stevens'ın ölmesini istemediler mi?" diye alay ediyor daha kıdemli yardımcılarımdan biri. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, arka duvara yaslanmıştı.

"Bazıları öyle düşündü, ama diğ erleri bunun Summers soruşturmasını unutturmak için bir örtbas olduğunu düşünebilir," diye açıklıyorum.

Kaşları birbirine çarptı. "Pfft. Bu çok saçma."

"Öyle," diyorum başımı sallayarak.

Şu anda bu soruşturmada hiçbir şey yok ve bunu herkes biliyor. Çözmek için şansın yaver gitmesi gereken davalardan biri. Aslında, bugünlerde cinayet soruşturmalarının neredeyse çoğunluğu böyle. Seksenli yıllarda cinayetlerin aydınlatılma oranı yüzde 71 civarındaydı. Ama şimdi, sadece yarısı. Teknolojimiz ve adli tıp kırk yıl öncesine göre çok daha gelişmiş durumda, ancak cinayetlerin yüzde 50'si çözülüyor. Bu hiç mantıklı değil.

"Devam etmeden önce Stevens davasıyla ilgili başka sorunuz ya da yorumunuz var mı?" Odayı taradım. Kimse bir şey söylemiyor ve birkaçı başını sallıyor.

"Kelly Summers davasına geçiyoruz." Fareye tıklıyorum ve beyaz tahtaya yeni bir slayt yansıtıyorum.

- Ryan Stevens-ÖLÜ
- Jesse Hook-ÖLÜ
- Scott Summers-NEREDE OLDUĞU BİLİNMIYOR
- Anne Davis- YENİDEN GÖRÜŞÜLDÜ, YENİ BİLGİ YOK
- Bob Miller-BEKLEMEDE
- Sarah Morgan-BEKLEMEDE
- Adam Morgan-ÖLÜ

"Bunlar ilk soruşturmadaki şüpheliler ve/veya tanıklar. Gördüğünüz gibi, birçoğu ölmüş durumda, da davanın yeniden incelenmesini daha da zorlaştırıyor. Ayrıca Stevens ile DNA kanıtlarını gizlemesi ve zamansız vefatından önce kurbanla olan ilişkisi hakkında konuşma şansımız olmadı. Olson ve ben Anne Davis'le yeniden görüştük, ancak yeni bir bilgi vermedi ve tüm bunların üzerinden uzun zaman geçtiği için hikayesini doğrulayamıyoruz."

"Tanrım, bu ne saçmalık" diye yorum yapıyor bir memur.

"JonBenét davasını çözmek bundan daha kolay olurdu," diye ekliyor Çavuş Lantz. Çözülemeyen meşhur Ramsey davasından bahsedilmesi herkesi harekete geçirir ve teoriler ortaya atılmaya başlanır.

"Herkes annesinin yaptığını biliyor," diyor bir şerif yardımcısı.

"Hayır, erkek kardeşiydi. Ailesi sadece örtbas edilmesine yardım etti," diyor bir diğeri.

"Pekâlâ, sakinleşin." Kollarımı uzatıyorum ve odayı sessizleştirmek için ellerimi sallıyorum. "Kendi çözülmemiş davalarımıza odaklanalım."

"Ya zaten doğru adamı yakaladıysak? Ya Kelly'yi Adam Morgan öldürdüyse?" Şerif Yardımcısı Lane düşünür.

"Olabilir ama yine de davayı yeniden incelememiz gerekiyor, özellikle de temyiz sürecinden geçmesinin nedeni ofisimiz tarafından yürütülen kalitesiz soruşturma olduğu için. Çoğunuzun burada olmadığını ya da o davaya dahil olmadığınızı biliyorum, ancak bu sefer işin kitabına uygun yapıldığından emin olmak bizim sorumluluğumuz." En çok ses çıkaran memurlarımla göz teması kurarken kararlı bir şekilde söylüyorum. Başlarını sallıyorlar ve ağızları sert çizgiler oluşturuyor, hayal kırıklığına uğramış olsalar da bunu kabul ettiklerini onaylıyorlar.

Bir masada birlikte oturan üç devriye yardımcıma işaret ediyorum. "Üçünüzden Summers davasıyla ilgili tüm fiziksel kanıtları cinayet masasından almanızı istiyorum."

Cinayet davalarında zaman aşımı olmadığından, bu delilleri sonsuza kadar saklamak zorundayız, bu yüzden hepsi depomuzun son koridorunda saklanıyor. Summers davasının kanıtları on iki yılı aşkın bir süredir gün ışığına çıkmadı, ancak belki de yeniden değerlendirilmesi soruşturmaya yeni bir ışık tutmaya yardımcı olabilir.

Üç şerif yardımcısı başını sallar.

"Summers davası şimdilik bu kadar," diyorum, bu konuda gerçekten yeni bir şey olmadığını bilerek. Üzerinde durulacak pek bir şey olmayan bir dava daha. İşaret parmağımla fareye dokunuyorum ve Nagel'e bakıyorum.

"Teğmen, Stacy Howard'ın kaybolması hakkında bizi bilgilendirin." beyaz tahtaya yansıtılan fotoğrafa bakıyorum. Stacy'nin dizlerinin birkaç santim üzerinde duran dar siyah elbiseli bir fotoğrafı. Elinde bir kadeh beyaz şarap tutuyor. Uzun kızıl saçları gevşek bukleler halinde serbestçe sarkıyor ve ağzı sanki fotoğraf kahkahanın ortasında çekilmiş gibi kısmen açık.

Nagel başını sallar ve bir adım öne çıkar. "Özetlemek gerekirse, Stacy Howard'ın kayıp olduğu ev arkadaşı Deena tarafından bildirildi. Cep telefonu verileri, telefonu ölmeden ya da önce dairesinin yakınındaki son konumunu izledi. Altı gündür ne görülmüş ne de kendisinden haber alınmış. En son Pazartesi akşamı saat 17:00 sularında Deena'ya mesaj atmış ve Bob Miller adında görüştüğü bir adamla buluşmayı planladığını söylemiş. Şerif Hudson ve Baş Yardımcısı Olson Bay Miller'la görüştü. Miller, Stacy'nin kaybolduğu gece onunla buluştuğunu reddetti ve onunla sadece bir kez, yaklaşık dört hafta önce, tek gecelik bir ilişkiye girdiklerinde tanıştığını söyledi. Stacy'nin terk edilmiş aracının bulunmasıyla birlikte Kriminal Soruşturma Bürosu'na başvuruldu. Sosyal medya paylaşımları ve basın açıklamasının yanı sıra bu sabah kritik bir kayıp yetişkin uyarısı yapıldı."

"Laboratuvardan bir sonuç alabildik mi?" Ben araya giriyorum.

"Evet, BCI DNA testlerini hızlandırdı. Direksiyon simidinde bulunan kurumuş kan, Stacy'nin oda arkadaşının ters çevirdiği saç fırçasından alınan saç teliyle karşılaştırıldı. Sonuçlar eşleşti."

"Peki ya istediğim geçmiş araştırması?" Nagel'in gözlerine bakıyorum.

"Onu daha yeni geri aldık. Stacy daha önce şantajdan hüküm giymiş ve federal bir çalışanın gasp edilmesi."

Olson ve ben birbirimize bakıp kaşlarımızı kaldırdık.

"Daha fazlasını söyle."

"Mahkeme belgelerine göre, Bayan Howard görevdeki bir kongre üyesiyle ilişki yaşamış ve kendisini mali olarak desteklemediği takdirde bunu kamuoyuna açıklamakla tehdit etmiştir. Kongre üyesi onun taleplerini yerine getirmiş."

ama sonunda federallere gitti. İki yıl gözetim altında tutuldu, yüklü bir para cezası ve tazminat ödedi."

"Stacy'nin oda arkadaşına buluşacağını söylediği Bob evli mi?" Şerif Yardımcısı Lane soruyor.

"Öyle," diyorum.

"Peki, Stacy'nin ona şantaj mı yaptığını yoksa zorla mı para aldığını biliyor muyuz?" Lane soruyor.

"Bu bir olasılık ama henüz teyit etmedik," diye cevap verdim.

"Bu kesinlikle bir cinayet sebebi olabilir," diyor başka bir şerif yardımcısı.

"Peki ya Bob'un karısı? Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Aslında çok fazla. Bob Miller, Adam Morgan'ın eşi olduğunu bildiğiniz Sarah Morgan ile evli, yani Howard'ın kaybolması ile Summers davası arasında bir örtüşme var," diye açıklıyorum.

"Karısı yapmış gibi görünüyor," diye sesleniyor Çavuş Lantz.

"Tüm olasılıkları araştırıyoruz, ancak Summers davasının yeniden açılması konusundaki hassasiyeti göz önünde bulundurarak herhangi bir sonuca varmak istemiyoruz." Nagel'e bakıyorum. "Lütfen Howard'ın kayboluşuyla ilgili bilgilendirmeye devam edin, Teğmen."

Nagel, "Stacy'nin terk edilmiş aracında bulunan cep telefonunun kilidini açmayı başardık ve hala hepsini inceliyoruz," diye devam ediyor. "Ancak Stacy'nin kaybolduğu gece 'Bob Miller' etiketli kişi altında kayıtlı bir telefon numarasına, teyit eden bir mesaj vardı. Ancak bu telefon numarası kayıtlı değil."

"Kullan-at telefon mu?" diye soruyor acemi yardımcılarımından biri. Herkes başını sallıyor.

Şerif Yardımcısı Lane elini kaldırıyor. "O kayıtlı olmayan numara Stacy'ye mesaj attı mı?"

Nagel başını sallıyor.

"Peki ya parmak izi ya da DNA? Adli tıp araçta bir şey buldu mu, Komiser?" Olson ona bakar.

Başını sallamaya devam ediyor. "Ne yazık ki, direksiyon simidindeki Stacy'nin kanı dışında her şey ."

"Miller'la yeniden görüşüldü mü?" Çavuş Lantz seslendi.

"Henüz değil," diyorum.

Lantz gözlerini kısıyor. "Onu tekrar içeri almamız gerekmez mi?"

Bir an düşündüm. Aracın üzerinde ya da içinde parmak izi ya da DNA'sı yok. Stacy'nin telefonundaki kayıtlı kişiye ekli numara kimseye kayıtlı değil, bu yüzden Bob'a ait olduğunu bile doğrulayamayız. Arama emri için elimizde yeterli kanıt olmadığını biliyorum ve Bob tecrübeli bir avukat, bu yüzden diğer Joe Schmo'larda olduğu gibi ondan gerçeği öğrenemeyeceğiz.

"Hayır," dedim sonunda. "Ama Teğmen Nagel, Bob Miller'ın peşine bir gözetleme ekibi takmanızı istiyorum. Sen ve üç yardımcısı. İkişer kişilik ekipler halinde on iki saatlik vardiyalar halinde, ekibinizi bir araya getirebildiğiniz anda başlayın. Tedbirli olun. Bob zaten radarımızda olduğunu biliyor, ama peşinde birileri olduğu konusunda uyarılmasını istemiyorum."

"Telefonunu dinlemeye ya da arama emri çıkarmaya ne dersiniz?" Lantz soruyor.

"Bunların hiçbirini bir yargıca onaylatmak için elimde yeterli kanıt yok, Çavuş." Dudaklarımı içeri çekiyorum. "Umalım da Bob bizi Stacy'ye götürsün."

Oda onaylarcasına başını sallıyor. "Dağılabilirsiniz," diyorum.

Konuşmalar başladı ve ekibim odadan dışarı süzüldü. Olson başını dik tutarak yaklaşırken bilgisayarı kapatıp ayağa kalkıyorum.

"Sarah'yı sorgulamak için buraya getirmeliyiz," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Temyiz başvurusu nedeniyle beklemek istediğini söylediğini sanıyordum."

"Evet, ama Stevens öldüğü için sorgulayacak insan kalmadı. Ayrıca, kocasının Stacy ile ilişkisi hakkında ne bildiğini öğrenmem ve sonra şüpheli olup olmadığına karar vermem gerekiyor."

TWENTY-3IX

SARAH MORGAN

Ön kapıyı açık tutarak Eleanor'un evime girmesine izin veriyorum. Eğer bu kadar yaşlı ve güçsüz olmasaydı onu geri çevirirdim ama bu şartlar altında bunun bana kötü yansıtacağını biliyorum. Manolo Blahnik topuklu ayakkabılarını mantıklı düz ayakkabılarla değiştirmiş ve eminim onlardan nefret ediyordur, özellikle de şimdi ondan birkaç santim önde olduğum için. Klasik Chanel No. 5 kokusu burnuma doluyor, ama artık çok fazla sürüyor - büyük olasılıkla yaşlı kadın kokusunu telafi etmeye çalışıyor. En hafif tabiriyle mide bulandırıcı. Eleanor'u son gördüğümde bu yana bir yıldan biraz fazla zaman geçti ve o zamandan bu yana çok yaşlandı. Yine de şaşırmadım. Tek oğlunun gözlerinin önünde ölmesini izlediği ve bu konuda hiçbir şey yapamadığı gerçeğiyle yaşamak zor olmalı. Yüzündeki deri o kadar gergin ki, sınırlarının ötesinde gerilmiş bir lastik bant gibi her an kopacakmış gibi görünüyor. Yaşlanma sürecini yavaşlatmak için elinden gelen her şeyi yaptığı açık, ancak çabaları onu sadece çirkinleştirmiş.

Eleanor ayakkabılarını çıkarıp çıkarmayacağını sormuyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi evime süzülerek giriyor. Mutfakta durup etrafı inceliyor, elleri vücudunu dik tutmak için bir sandalyenin arkasını kavırıyor.

"Burası oldukça küçük," diye belirtiyor.

Onun alayını görmezden geliyorum ve ona içecek bir şeyler ikram ediyorum. "Kahve," diyor Eleanor çenesini kaldırarak.

Dolaptan bir kupa alıp bu sabah yaptığım tencereden dolduruyorum. Tıpkı soğuk ölü kalbi gibi siyah aldığını hatırlıyorum.

Mutfak masasının yanında durup içeceğini bekliyor. Ona kahve fincanını uzatıyorum ve bir sandalye çekiyorum. "Oturmak ister misiniz?"

Eleanor cevap vermiyor ama yine de oturuyor. Fincanı kavrayıp dudaklarına götürürken elleri titriyor. Yapmak istediğim son şey onunla sohbet etmek, ama buraya ne söylemeye geldiyse söyleyene kadar gitmeyeceğini biliyorum, bu yüzden bir sandalye çekip ben de oturuyorum.

Titreyerek bardağı yere bırakır ve içkiden duyduğu hoşnutsuzluğu göstermek için suratını ekşitir. "Para sıkıntın mı var Sarah? Bu kahvenin tadı kötü."

"Gayet iyiyim Eleanor. Bugün sizi buraya getiren nedir?" "Şey," dedi, gözlerini kısarak, "senin küçük stintini yakaladım Haberler."

Beklenmedik ziyaretinin sebebinin bu olduğunu düşündüm. Son sözü söylemesi, son kazmayı vurması gerekiyordu. İzlediğini ve öfkeleneyeceğini biliyordum. Ama kapıma kadar gelmesini beklemiyordum. Yolculuk yapmak için çok yaşlı olduğunu düşündüm. Sonra tekrar, o her zaman kin tarafından yönlendirildi.

"Yaptığınız açıklamayı ben de duydum."

"Sarah, oğlum için sağladığın yasal temsil konusunda ne hissettiğim bir sır değil. Bunu on iki yıl önce açıkça belirttim ve bu hislerim değişmedi. Ama belli ki senin bana karşı hislerin değişmiş."

Sandalyemde arkama yaslanıp kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istediğinden emin değilim Eleanor."

"Farklılıklarımız olduğunu biliyorum ama sen benim gelinimdin ve sana hep öyle davrandım." Çenesini biraz daha yukarı kaldırdı.

Soğukkanlılığımı koruyorum, gözlerimi sabit tutmaya ve onun tam ve mutlak yanılsaması yüzünden yuvalarında dönmemeye zorluyorum. Ya hafıza kaybı yaşıyor ya da benimle dalga geçiyor, her zaman daha büyük biriymiş gibi davranmaya çalışıyor. Bakışlarım şatafatlı bir yüzükle süslenmiş buruşuk eline gidiyor.

yüzükler ve uzun kırmızı tırnaklar. Aynı elin yüzüme öyle sert bir tokat attığını hatırlıyorum ki kan çekilmişti. Vurmadan önce söylediği sözler kafamda yankılanıyor: *Sen anne sevgisi nedir bilmezsin, seni küçük sürtük.* Sanırım bir gelin için uygun gördüğü muamele buydu.

Botlar koridorda gümbürdeyerek ilerliyor ve Alejandro mutfağa girip bizi görünce duraklıyor. Önce bana, sonra da eski kayınvalideme, en azından yan profiline bakıyor. Eleanor daha iyi görebilmek için koltuğunda sertçe dönüyor. İlk pozisyonuna dönmeden önce onu incelerken başı sallanıyor.

"Erkek zevkinin bozulduğunu görüyorum, Sarah," diyor, eleştirel bir kaş kaldırmaya çalışarak. Ama kaşları sürekli kalkık, sürekli şaşkın bir pozisyonda.

Alejandro gözlerini kısıyor ama ben hafifçe başımı sallayarak onun kabalığına göz yummadığımı ve bunun onaylanmaya değmeyeceğini belirtiyorum. Sözsüz işaretimi anlıyor ve yüzünü gevşetiyor. Dudaklarını bükerek başını sallıyor ve kapıya yöneliyor.

"Neden buradasın Eleanor?" Kaba bir şekilde soruyorum, sabrım tükeniyor. Sanırım onu görür görmez sabrım tükenmeye başlamıştı.

Cam kapı kayarak açılır ve odadaki tüm havayı emer. Alejandro güverteye çıkar ve arkasından kapatır.

Adam odadan çıkana kadar konuşmak için bekler. "Birkaç nedeni var." "Onları duyalım," diyorum.

"Eski şerifin Kelly Summers ile yakınlaştığına dair son haberler en hafif tabirle son derece hayal kırıklığı yarattı ve Adam'ın avukatı olarak *sizin* bunu ortaya çıkarmanız gerekirdi."

"Savcılıktan ve mahkemeden saklandı-"

Zayıf elini kaldırdı. "Mazeret duymak istemiyorum, Sarah. Bunun için artık çok geç."

Eğer Eleanor gerçeği bilseydi - Stevens ve Summers arasındaki ilişkiyi davanın ortasında ortaya çıkardığımı ve bunu saklamayı seçtiğimi - eminim saf şok ve öfkeden düşüp ölürdü. Ama buna güvenemem. Dediğim gibi, bana duyduğu kin ve kızgınlıkla hareket ediyor.

"Tamam," dedim. "Başka neden buradasın?"

"Oğlumun davası için ne yaptığınızı bilmek istiyorum."

Ona bir açıklama borçlu değilim ama bu ziyareti kısaltmaya yardımcı olacaksa bir açıklama yapacağım. "Prince William County Şerif Ofisi'nin suçu kanıtlayan delilleri gizlemesi nedeniyle mahkemeye temyiz başvurusunda bulundum. Süreç, içi yolsuzluk ve soruşturmanın kötü idare edilmesi ve sahip olduğum bazı bağlantılar nedeniyle hızlandırıldı, bu nedenle yakında haber alırız. Medyanın ilgisine bakılırsa, bizim lehimize bir karar çıkacağını tahmin ediyorum." "Ve eğer mahkemeye geri dönmek zorunda kalırsak, Morgan Vakfı davayla ilgilenecek."

"Yani dünya sonunda Adem'imın masum olduğunu öğrenecek mi?" Gözlerinde bir parlaklık oluşuyor.

"Temyiz başvurusu tek başına masumiyetini kanıtlamaz. Yıllar sürebilecek yasal süreçte sadece küçük bir adım. Ama bu kadar çabuk inceledikleri için bile şanslıyız."

"Şanslı mı?" diye alay ediyor. "Oğlum öldü, yoksa unuttun mu?"

"Hayır Eleanor, unutmadım."

"Anne," diye sesleniyor Summer evin diğer ucundan. Ayakları parke zemine çarpıyor ve sesi giderek yükseliyor. Bir çift tayt ve uzun kollu sade bir bluz giymiş halde köşeyi dönerken bana tekrar sesleniyor ve bir iki adım önümde duruyor.

Eleanor kırışmış göz kapaklarını kısarak ona şüpheyle bakıyor. Yüzünde en ufak bir nezaket belirtisi yok ve ben onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.

"Ödevimi tam zamanında bitirdim," diyor Summer.

"Ne için tam zamanında?"

Bakışlarım tatlı kızımın, sırf onun varlığı yüzünden ona hançer fırlatan kötü kalpli yaşlı kadın arasında gidip geliyor. Summer, Eleanor'a asla vermediğim ve onun asla sahip olamayacağı bir şeyi hatırlatıyor. Bir torun.

"Geçen hafta sana Courtney'nin annesinin bugün doğum günü için bizi sinemaya götüreceğini söylemiştim." Sesi tizdi, hayal kırıklığını gösteriyordu.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bana bunu söylediğini hatırlamıyorum." "Söyledim!" diye inliyor.

"Courtney'nin annesi filmi sizinle birlikte mi izleyecek?" "Evet, anne." Gözlerini deviriyor.

"Gözlerini devirmen konusunda sana ne demiştim, Summer?" Yumuşakça azarlıyorum. "Özür dilerim," diyor ayaklarına bakarak.

Bir araba kornası art arda iki kez çalıyor.

"O burada." Summer başını kaldırır ve gülümser. "Gidebilir miyim?"

Ağzımı bir o yana bir bu yana oynatarak düşündüm. Bana gerçekten söyledi mi? Belki de söylemiştir. Son zamanlarda aklımda o kadar çok şey var ki, hepsini zar zor bir arada tutabiliyorum. Ona zaten evet dediysem hayır diyemem ve ona verebileceğim kadar normal bir hayata ihtiyacı var. Ayrıca, şu anda ihtiyacım olan son şey Eleanor'un önünde kızımın tartışmak. Zaten söyleyecek yeterince şeyi var ve bir anne olarak beni yargılamasına ihtiyacım yok.

"Evet, ."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye bağıyor Summer kollarını boynuma dolayıp bana kocaman sarılırken. Geri çekilip ayakkabılarını giymek için ön kapıya doğru koşuyor.

"Biletin ve Courtney ile senin için ayrıcalıklar için cüzdanımdan kırk dolar al," diye seslendim.

Çantamın fermuarının açılıp tekrar kapandığını duyuyorum. "Hoşça kal anne. Seni seviyorum," diyor evden çıkmadan önce.

Dikkatimi Eleanor'a geri veriyorum. Solmuş dudakları sıkıca birbirine yapışmış ve çenesini sıkıp ileri geri hareket ettirirken dişlerinin -aslında takma dişlerinin- gıcırdadığını duyabiliyorum.

"Babası kim?" diye sorar.

"Kocam."

Eleanor kaşlarını çatıyor. "Oğlumu *hiç* sevdin mi ki?"

"Tabii ki yaptım," diyorum. "Ama gideli uzun oldu."

"Hayır, yapmadı. Sadece bir yıldan biraz fazla oldu." Gözlerini kısar ve tiksintiyle başını sallar.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun Eleanor."

"Hayır, ne demek istediğini anlamıyorum Sarah. Adam baba olmaktan başka bir şey istemiyordu ve sen bunu ondan esirgedin. Ayrıca, Summer nasıl bir isim ki? Bir isim bile değil. Bir mevsim."

Ona cevap vermedim çünkü anlamazdı ve ben de ona bunu açıklayamazdım. Kızıma Summer ismini vermek Kelly Summers'a hediyeimdi, onu ve doğmamış çocuğunu onurlandırmanın bir yoluydu. Ne de olsa o, Adam'a karşı verdiğim savaşta sadece bir kayıptı ve beni ondan kurtaran Kelly oldu. Seçme şansı olmamasına rağmen yaptığı fedakârlık için ona sonsuza dek borçluyum. Dedikleri gibi, yanlış yer, yanlış zaman. Ve o yanlış yer kocamın sikiydi ve o yanlış zaman da evliliğimizin süresiydi. Bob asla ikiyle ikiyi bir araya getirmedi, hiç sorgulamadı bile. Ona yaz mevsiminin en sevdiğim mevsim olduğunu ve bu yüzden bu ismi verdiğimi söyledim.

"Buraya gelme sebebin bu muydu Eleanor?"

"Hayır," diyor çenesini kaldırarak. Kemikli eli büyük boy tasarım çantasının içinde kayboluyor ve tuttuğu bir zarfla yeniden ortaya çıkıyor.

"Resmiyet kazanmadan önce sana bir nezaket göstereyim dedim."

Bana uzatırken gözlerimi kısıyorum. "Nedir

bu?" Sırıttıyor. "Aç şunu."

Ona bu zevki tattırmak istemiyorum ama tokayı büküyorum, kapağı kaldırıyorum ve küçük bir kâğıt destesini çıkarıp hızla tarıyorum. "Bana hakaret davası mı açıyorsun?" Neşeli bakışlarına karşılık vererek söylüyorum.

Başını salladı. "Bu doğru. Akli durumum hakkında yanlış beyanlarda bulundunuz, bu da Prince William County Şerif Ofisi'ne karşı açtığım hukuk davasına zarar verdi. Adam'ın davasında size görevi kötüye kullanmaktan dava açacaktım ama şansınıza zaman aşımı süresi doldu."

"Yasal olarak bana hizmet edemeyeceğini biliyorsun. Davada taraflardan birisin," diyorum başımı eğerek.

"Biliyorum." Eleanor oturduğu yerden kalkıp çantasını aldı ve saplarını kavradı. "Yakında düzgün bir şekilde servis edileceksiniz. Sadece sizi neyin beklediğini bilme nezaketini göstermek istedim." Topuklarının üzerinde döner ve ön kapıya doğru ilerleyerek buradaki işinin bittiğini işaret eder.

"Bence sen sadece bunun tadını çıkarmak istedin," diyorum.

Eleanor duraksıyor, kısa bir süre omzunun üzerinden bakıyor. "O da var." Tekrar sırtıyor.

Bir şey söylemiyorum, çünkü söylersem konuşmaya devam edeceğini biliyorum. Ön kapı çarparak onun çıkışını noktılıyor ve ben sıkıntıyla iç çekerek kağıtları mutfak masasının üzerine fırlatıyorum. Son sözü onun söylemesine izin vereceğim çünkü bu dünyada sahip olduğu tek şey bu.

TWENTY-3EVEN

BOB MILLER

Geceleri Manassas şehir merkezinde yürürken, özellikle DC ile kıyaslandığında, şehrin ne kadar az şey sunduğunu hatırlıyorum. Ancak DC'nin gece hayatı, restoranlar, eğlence ve ülkenin yedinci en büyük metro bölgesinden bekleyebileceğiniz diğer her şeyde sahip olduğu şeyleri Manassas diğer alanlarda telafi ediyor. Sessiz, huzurlu, güvenli (bazıları için) ve kişi kolayca yalnızlık bulabilir. Kendi ayak seslerim tuğla cephelerde yankılanıyor ve kapalı dükkanları aydınlatan birkaç sokak lambasının vızıltısını bile duyabiliyorum. Telefonumun çalması beni ürkütüyor. Sonunda almak için cebimi karıştırıyorum. *Brad Watson* ekrana yayılmıştı.

"Selam Brad," diye cevap veriyorum yakındaki bir ara sokağa dalıp bir binanın kenarına yaslanırken.

"Nasılsın Bob?"

"Nasıl olduğumu sanıyorsun? Karım benden boşanıyor ve kızımı almaya çalışıyor ve ilişki yaşadığım kadın sırra kadem bastı." O görmese de boştaki elimi sallıyorum.

"Bak, bunun kolay olmadığını biliyorum ama sakın kalmalısın. Kendini kaybetmen Summer'ın velayetini almana yardımcı olmayacak. Zihninin açık olmasına ihtiyacım var, tamam mı?"

"Bunu söylemek senin için kolay."

"Doğru, ama haklı olduğumu da biliyorsun."

"İyi. Yine de cevaplara ihtiyacım var, bu yüzden Stacy'yi bulmalıyım."

"Ne demek istiyorsun? Rastgele yeniden ortaya çıksa bile, boşanmanız sonuçlanana kadar onun yakınında görünmek ."

"Bunun karışıklık yaratacağını anlıyorum, özellikle de onunla birlikte görülürsem..."

"Dağınık mı? Bob, bu bir felaket olur. Bunun bir kerelik bir hata olduğunu ve özünde hala her zaman olduğun gibi sevgi dolu bir koca ve baba olduğunu iddia etmeye çalışıyorsun. Bu iğrenç ilişkinin diğer yarısı olan kadınla yakınlaşırken görülürseniz bu nasıl sonuçlanacak? Sana nasıl olacağını söyleyebilirim: Sarah seni canlı canlı yiyecek ve biz de tüm taleplerine havlu atacağız." Brad'in sesi giderek neredeyse bağırarak kadar yükseliyor.

"Ama Sarah'nın yaptıkları hakkında bana gerçeği söyleyebilecek tek kişi Stacy."

"Sarah ne yaptı? Sen neden bahsediyorsun?" Öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Sarah, Stacy'i işe aldı."

"Evet, bunu zaten biliyoruz ya da en azından ekibinden biri onu galada çalışması için tuttu. Bu eski bir haber."

"Hayır, gala değil. Sarah bu kadını benimle yatması için tuttu."

"Whoa, whoa, whoa. Karının seninle yatması için bir fahişe tuttuğunu mu düşünüyorsun?" Brad gülmeye başlıyor, kahkahaları hoparlörden duyuluyor. "Hadi ama dostum!"

"Ben ciddiym! Sanırım Stacy'yi beni baştan çıkarması için tuttu. Her şeyi beni alaşağı etmek için ayarladı. Muhtemelen ortadan kaybolması için ona para da vermiştir."

"Sarah bunları neden yapsın ki?"

"Summer'ın tam velayetini almak için tabii ki."

"Hayır, demek istediğim, tüm bunları neden yapıyorsun? Seni aldatmaya iten katalizör nedir?"

Derin bir iç çektim. "Emin değilim. Hâlâ bunu çalışıyorum."

"Üzgünüm Bob, ama söylediklerin hiç mantıklı değil. Sarah'nın boşanma davası açmasının tek nedeni senin bir ilişkin olması. Eğer aldatmasaydın, boşanma olmazdı. O zaman neden senin aldatman için bir senaryo hazırlasın ki? Kulağa ne kadar hantal geldiğini görüyor musun?"

"Anlamıyorsun. Sarah her zaman entrikacıdır. Her durumda iki adım öndedir." Neredeyse tükürecektim çünkü çok kızgındım.

"Hayır, anlıyorum. Karını seni ele geçirmeye çalışan şeytani bir beyin gibi gösteriyorsun ve bunun nedenine dair bir açıklaman bile yok. Seni seviyorum dostum ve bunu söylemek bana acı veriyor ama kendi hatanın sorumluluğunu almak istemiyor gibisin. Hepsi bu kadar, bir hata. Ne olmuş yani? Aldatmışsın. Bunu yapan ilk erkek sen değilsin ve kesinlikle sonuncu da olmayacaksın."

"Brad, beni dinle. Sarah'nın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Şu anda, eğer aklını başına toplamazsan Summer'ın tam velayetini ve senin tüm eşyalarının yarısından fazlasını alabileceğini düşünüyorum."

Yumruğumu tuğla duvara vuruyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Brad anlamıyor. Gerçekte neler olup bittiğini tam olarak anlamıyor. Sarah'nın ne yaptığını ya da kendini korumak için ne yapmak istediğini bilmiyor. Saatime baktım ve saç randevuma geç kaldığımı fark ettim.

"Gitmene izin vermeliyim," diyorum.

"Peki, ama tüm ...'lerinizi derlemede ne durumdasınız? ?" Brad sormaya başladı ama telefonu kulağımdan çektim, aramayı sonlandırırken sesi hoparlörden belli belirsiz geliyordu.

Kuaföre altı dakika geç geldim, ki bu benim tarzım değil. Her zaman dakikimdir ve bununla gurur duyarım. Cam cepheli küçük bir bina. Pencereye yayılmış beyaz kaligrafide *Cuts by Carissa* yazıyor, yanında da büyük bir makas resmi var.

Sanki kelimeleri ikiye bölecekmiş gibi. Kapı kolunu çekiyorum ama kilitli olduğunu görüyorum.

İçeride ışıklar yanıyor. Camdan içeri bakıp bir hareket var mı diye bakıyorum ama . Acaba çoktan kapandı mı? Saat geç oldu. Cebimden telefonumu çıkarıp onu aramak üzereydim ki çevresel görüş alanımdaki hareket dikkatimi çekiyor. Carissa arka odadan çıkıyor, yüzünde özür dileyen bir ifadeyle yarı koşar adımlarla ilerliyor. Bir kuaförden çok bir punk rock grubunun solistine benziyor, her iki kulağında yarım düzine piercing ve uzun parlak pembe saçları var. Ölü sürgüyü yuvasından çıkarıyor ve kapıyı iterek açıyor.

"Özür dilerim! Son müşterimden sonra kapıyı kilitlediğimi unutmuşum. Lütfen, içeri gelin." Carissa eliyle işaret ediyor.

"Özür dileme. Salonu benim için geç saatlere kadar açık tutan sensin." Takım elbisemin ceketini çıkarıp portmantoya asıyorum ve Oxford gömüğümün üst düğmesini açıyorum.

"Siz benim en düzenli müşterimsiniz. En azından bunu yapabilirim." Carissa gülümsüyor ve kapıyı kapatıp yeniden kilitliyor.

Ben oturuyorum, o da sandalyenin arkasındaki yerini alıyor ve duvara asılı büyük aynadan bana bakıyor.

Carissa üzerime bir pelerin atıyor ve cırt cırtını boynuma geçiriyor. "Peki, bugün ne olacak? Özgürlük çivileri mi? Mohawk mı? Belki biraz korkak renkler ekleriz?" Parmaklarını saçlarımda gezdirip uzunluğunu kontrol ederken gülümsüyor.

"Saticının seçimi." Ben de gülümsedim.

"Yeşil özgürlük çivileri o zaman." Bıçak koruması olmayan bir makas alıyor ve saç çizgimi temizlemeye başlıyor. "Sarah ve Summer nasıllar?"

Bu soruya nasıl yanıt vereceğimi tartışıyorum ama bilindik yanıtla bağlı kalmaya karar veriyorum. Beklenen cevap. Hayatımda olup biten her şeyi onun üzerine yıkamam ve yıkmayacağım. Ayrıca, burası benim bir saatliğine rahatlayıp kaçabileceğim bir yer, boşanmamla ilgili dertlenebileceğim bir yer değil.

"İyiler," diyorum. "Sarah her zamanki gibi vakıfla meşgul, Summer da okulda iyi gidiyor ve şu anda yüzmeye odaklanmış durumda. Aslında daha yeni son yüzme yarışını kazandı."

Carissa çalışmasına ara vermeden, "Aferin ona," diyor.

"Bunu benden almadığı kesin." Gülmeye zorluyorum. "Peki ya sen?" Spot ışıklarını üzerimden çekmek için soruyorum. "Ne var ne yok?"

"Hep aynı, hep aynı. Sadece burada, çalışıyorum. Saç kesmediğim zamanlarda temizlik yapıyorum ya da envanter siparişi veriyorum ya da defterleri dengeliyorum, faturaları ödüyorum, maaş bordrosunu hazırlıyorum." Saç kesme makinesini kapatıyor ve hızla sağındaki kilitli kapıya bakıyor. "Bugünlerde gerçekten bir tatile ihtiyacım var."

"Evet, seni anlıyorum. Şirketimin ortağı seçildiğimden beri sadece iş, iş, iş."

Carissa başını hafifçe sallayarak, "Mmhmm," diye yanıtlıyor. "Hadi seni yıkama istasyonuna götürelim, ben de senin o koca beynine güzel bir kafa derisi masajı yapayım."

Ayağa kalkıp onu takip ederken kıkırdıyorum. "Seni zaten geç bıraktığımı biliyorum, bu yüzden istersen saç yıkamayı atlayabilirsin, kafa derisi masajı şu anda kulağa harika gelse de."

"Saçmalık." Bir elini salladı. "Zaten gitmem gereken önemli bir yer yok."

Her fırsatta boğazıma atlamayan bir kadınla konuşmak güzel. Sarah, Carissa'dan gerçekten bir iki şey öğrenebilir. Salonda yürürken, arka kapıyı, tuvaleti ve ofisini taradığını fark ediyorum. Saatini kontrol ediyor ve ön girişe bir kez daha bakıyor.

"Gidecek bir yerin olmadığına emin misin? Seni bekletmek istemem."

Ağzı açılıyor ama kelimelerin çıkması biraz zaman alıyor. "Evet, Eminim. Buyurun, oturun."

Gergin ya da endişeli görünüyor, ama daha fazla zorlamamaya karar veriyorum.

"Çok sıcak olursa haber ver," diyor Carissa lavaboyu açarken. Ilık su saçlarımın üzerinden fışkırıyor, tamamen doyuruyor.

"Mükemmel," diyorum, gözlerimin kapanmasına ve zihnimin boşalmasına izin veriyorum.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü aniden omzuma bir dokunuş oldu ve Carissa eğilerek fısıldadı, "Hepsi bitti. Seninle sandalyede buluşuruz."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp yavaşça ayağa kalkıyorum ve onu istasyonuna doğru yürürken izliyorum. Hâlâ ofisi, arka kapıyı, girişi iki kez kontrol ediyor. Onu takip ediyorum ve sandalyeye oturuyorum.

Başparmağıyla boynumdaki kılları okşuyor. "Bu gece usturayla tıraş olmak ister misin?"

"Tabii, neden olmasın."

Carissa bir tıraş bıçağı çıkarıyor ve bıçağın ucuna bakarak kenarını hissediyor. Boğazıma sıcak, nemli bir havlu yerleştiriyor ve "Arkanıza yaslanın ve rahatlayın," diyor ve işleme başlamadan önce koruyucu yağ sürüp boynumdan yavaşça geçiyor. Kıllar dökülürken bıçağın çıkardığı sesi duyabiliyorum, geride pürüzsüz bir deriden başka bir şey bırakmıyor. Eğer bu yeterince uzun sürerse, tekrar uykuya dalabilirim. Tıraş yağının kokusu yatıştırıcıyla karışıyor- Sonra çenemin hemen altında keskin bir acı boğazımı ısıtıyor.

"Kahretsin!" Carissa ağzını kapatmadan önce ağzından kaçırır. "Oh Tanrım. Çok özür dilerim."

Elimi acının olduğu noktaya uzatıp dokunuyorum, sonra görüş alanıma getirdiğimde parmaklarıma yapışmış kanla karşılaşıyorum. Daha fazlası boynumdan aşağı, pelerinin altına damlıyor, şüphesiz gömleğimi lekeliyor. Kanın bir kısmı pelerinin üzerinden yere damlıyor. Beni o kadar kötü yaraladığını sanmıyorum ama deri ısındığında yumuşar ve boynumdan zaten bir ton kan akıyor.

"Bana bir havlu ve soğuk bir şeyler getirin!" Panik içinde bağıriyorum.
"Hemen!"

"Özür dilerim!" Ofisine koşarak giriyor ve bir dakika geçmeden elinde büyük bir kuru havlu ve bir kutu maden suyuyla çıkageliyor. "İşte,"

Carissa havluyu boynuma bastırarak ve kutuyu bana uzatarak şöyle diyor.

"Bu ne için?"

"Sahip olduğum tek soğuk şey bu."

Carissa başımda durup beni izlerken ve endişeyle tırnaklarını yerken, ben havluyu ve soğuk kutuyu cildime uygulamak arasında gidip geliyorum.

Bir an için gözlerini kapatır, burnundan birkaç derin nefes alır ve sonra ağzından verir. "Gerçekten çok üzgünüm Bob."

"değil," diye hayıflandım. "Kazalar olur, ama ilk yardım çantanız var mı?"

Carissa başını sallayıp kaçmadan önce bana tuhaf bir bakış atıyor.

Bir gürültü duyuyorum, eşyalar yere düşüp taşınıyor ve sonra küçük bir kitle geri dönüyor. Yarayı tamamen kapatmak için iki yara bandı gerekiyor.

"Saçını kestirmek istemezsen anlarım," diyor Carissa, gözlerinden yaşlar boşanarak.

"Zaten buradayım, o yüzden saçımı kestirmememin bir anlamı yok. Sadece makası boynumdan uzak tutun," diye şaka yaparak onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Sinirli bir şekilde gülüyor. "Emin misin?"

"Evet."

"Tamam, ama müesseseden."

Bunu kabul edemem çünkü sadece ayakta kalmasına yetecek kadar kazandığını biliyorum. Ayrıca, o da kendi payına düşen sorunları ve adil olmayan koşulları yaşadı. "Buna ne dersin?" Aynada ona bakıyorum. "Saç kesimini ben ödeyeceğim, kuru temizlememi de sen yapacaksın."

Sonunda "Anlaştık" diyene kadar gözleri yansımamda dans ediyor.

Carissa'ya bakıyorum, neden tereddüt ettiğini ya da en başta cömert teklifimi düşünmek zorunda kaldığını merak ediyorum.

YİRMİ SEKİZ

SARAH MORGAN

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Jess elimden zarfı alarak soruyor. Karşımda oturuyor, sessiz bir pantolon takım giymiş. "Eğer bu yola girersek, geri dönüşü olmaz."

"Eminim." Sandalyemde arkama yaslanıp ofisimin yan duvarını kaplayan büyük pencerelerden dışarı bakıyorum. Sabah gökyüzü, her an patlamaya hazır, gri, aşırı doldurulmuş bulutlardan oluşuyor. Onlar bile dağılmadan önce ancak bu kadarını kaldırabilirler.

"Sadece emin olmak istiyorum," diyor Jess. "Başlangıçta ana amacınızın ayrılığınızı gizli ve sessiz tutmak olduğunu biliyorum ve bu rota ile artık bunu garanti edemem. Hatta tam tersini garanti edebilirim. Ortalık karışacak."

Başımı pencereden çeviriyorum. "Zaten öyle."

"Tamam, hemen dosyalatacağım ve süreci hızlandırmak için acil bir duruşma talep edeceğim." Zarfı çantasına koyar ve ayağa kalkar. Jess kapıya yönelirken, "Sizinle temasa geçeceğim," diye ekliyor.

Ofisimden ayrılmadan önce duraksadı ve sempatik bir bakış attı. "Kendine iyi bak, Sarah."

"Ben her zaman yaparım."

Jess sıkıca gülümsüyor ve beni yine yalnız bırakarak ofisimden çıkıyor. Bu yola başvurmak istemezdim ama Bob bana başka seçenek bırakmadı. I

üzerinde çalıştığı bir planı olduğunu biliyorum. Nefesinin altında ya da hapishanede fısıldadığı uyarı her şeyi *değiştirdi*. Ayrıca, Summer'a bakması konusunda ona güvenemem. Ona sahip olduğu tek gece, onun ihmali yüzünden yaralandı ve ben bu riski tekrar alamam - kızım ile değil. Bu ayrılığın hızlı ve sessiz olmasını istedim. Ama hayır, işleri zorlaştırmak zorundaydı.

Bu bana hatırlattı. Masamdan telefonumu aldım ve bir mesaj yazdım.

Hey, Alejandro. Ben Sarah. Yaptığın iş için sana ödeme yapmayı unuttuğumu hatırladım.

Saniyeler sonra ekranda aşağı yukarı zıplayan üç nokta belirir.

Beni tekrar görebilmek için bilerek mi unuttun?

Beni tekrar görebilmek için ödemeyi istemeyi bilerek mi unuttunuz?

Ben daha telefonumu yere koyamadan mesajı ekranıma düşüyor.

. . . Belki ;)

Ne söyleyeceğime karar vermek için ağzımı iki yana oynatıyorum.

Bugün uğrayıp .

Sorun olmayacaksa. Yoksa sana uğrayabilirim.

değil. Ben sana gelirim.

Adresimi ister misin?

bile.

Beni takip mi ediyorsun? ;)

Sana dairenin anahtarlarını verdim. . .

Ofisimin kapısı iki kez hafifçe vurulduktan sonra açıldı ve vakfın resepsiyon görevlisi Natalie kafasını içeri uzattı. "Sarah, rahatsız ettiğim için üzgünüm ama seninle konuşmak isteyen iki polis memuru var."

Burada olmalarının tüm nedenlerini düşünmeye çalışırken soğukkanlılığımı koruyorum. Bob'un bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum, ama polisi zaten olduğundan daha fazla karıştırır mı? O kadar aptal olamaz, değil mi? Kelly Summers soruşturmasının yeniden açılması da var. Herkesi yeniden sorgulamaları gerektiğini biliyorum ama bunun çok daha resmi olacağını düşünmüştüm, benim karakola gelmem için bir zaman ayarlamak gibi. Neden burada olurlarsa olsunlar, onları geri çeviremem.

"Devam et ve onları içeri gönder, Natalie."

Başını sallıyor ve kapı aralığından kayboluyor. Ağır bir iç çekerek sandalyemde dik oturuyorum ve boynumu bir yandan diğer yana uzatıyorum, bu sırada çatlatıyorum. *Hadi şu işi bitirelim.*

YİRMİ DOKUZ

ŞERİF HUDSON

Morgan Vakfı'nın resepsiyon görevlisi birkaç dakika önce Sarah'nın bizimle konuşmaya müsait olup olmadığını öğrenmek için koşuşturdu. Ona ne kadar sürerse sürsün beklemek istediğimizi söyledim. Cevaplara ihtiyacım var ve onları almak için başka bir zaman gelmeyi göze alamam. Olson ve ben onu sorgulamak için getirmek yerine ofisine gitmeye karar verdik çünkü ziyaret daha az resmi ve kendi alanında olursa biraz daha açık sözlü olabileceğini düşündük. Asansörün sesi duyuldu ve kapılar arkamızdan açıldı. Döndüğümde haki ve düğmeli bir gömlek giymiş bir adamla karşılaştım. Telefonundan başını kaldırıp varlığımızı fark edince gözleri açılıyor. Hızlı adımlarla yanımızdan geçmeden önce sıkı bir gülümseme ve hızlı bir baş sallama hareketi yapıyor. Bir yere habersiz gittiğimizde bu alışılmadık bir tepki değil, ben de tam olarak bu yüzden habersiz gitmek istedim. Sarah'nın her zaman doğru cevapları vardır ve yapmak istediğim son şey ona daha da mükemmellerini hazırlaması için zaman vermek.

"Sence bizi bekletecek mi?" Olson soruyor. "Hayır, asla yapmazlar."

Tecrübelerime göre, insanlar mümkün olduğunca çabuk gitmemizi istiyor. Tam teçhizatlı iki polisin bir ofisin ortasında uzun süre durması sadece herkes için işleri daha da rahatsız edici hale getirir. Sadece dedikoduları ve neden burada olduğumuza dair teorileri körükler.

Resepsiyon görevlisi geri dönüyor ve onu takip etmemiz için el sallıyor. "Sarah artık sizinle görüşebilir" dedi. "İkinizden biri içecek bir şey ister mi?"

"Hayır," dedim.

"Ben iyiyim," diye ekliyor Olson.

"Emin misiniz? Kahve, şişe su, çay ve kombucha var. Ayrıca muslukta bira, şarap ve prosecco da var."

Olson ve ben başımızı sallıyoruz ama birbirimize imrenerek bakıyoruz. İstasyonda böyle bir içecek seçeneğimiz yok. Folgers ya da çeşmeden su içiyoruz. Sanırım adalet işinin yanlış tarafındayız.

Açık konseptli geniş ofiste masaların, masaların ve hatta gülünç top şeklindeki sandalyelerin bulunduğu oturma alanlarının etrafında dolanıyoruz. Düzen ve dekor, kâr amacı gütmeyen bir kuruluştan ziyade bir teknoloji şirketine daha uygun. Çalışanlar, iki üniformalı memurun çalışma alanlarından geçtiğini görünce iki kez bakarken kafalar dizüstü bilgisayar ekranlarından kalkıyor.

Resepsiyon görevlisi Sarah'nın ofis kapısını hafifçe çalıyor ve ardından bir kolunu uzatarak bizi içeri yönlendiriyor. Sarah içeri girdiğimizde bizi kabul etmiyor ve onun yerine gözlerini bilgisayar ekranına dikmiş, bir şeyler yazıyor. Diğer çalışanlarının aksine, burada görünmemizden etkilenmiyor ya da en azından öyle davranıyor.

Elini sallayarak bizi ofisine çağırıyor, gözleri hala monitöründe. "Lütfen oturun," diyor Sarah, masasının önünde duran iki sandalyeyi işaret ederek.

Resepsiyonist kapıyı arkasından kapatır.

Yerimize otururken, "Sarah, bu Şef Yardımcısı Olson," dedim.

Sonunda gözlerini ekrandan ayırdı ve önce Olson'a sonra da bana . "Tanıştığımıza memnun oldum, Başmüfettiş Olson ve sizi tekrar gördüğüme memnun oldum, Şerif Hudson."

Başımızı sallayıp selamına karşılık veriyoruz.

"Böylesine değerli iki hukuk adamının ofisini ziyaret etmesinden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

Olson'ın Sarah ile çok az ya da hiç etkileşimi olmamıştı ve Pam'in yüzündeki ifadeden, karşımızdaki kadından gelen alaycılık ve zekâyla süslenmiş üstün güven karışımının onu şaşırttığını görebiliyorum. Ama Sarah'yı çok iyi tanıyorum ve eğer ondan Stacy Howard'ın kayboluşu ve Kelly Summers davasıyla ilgili değerli bir şeyler öğrenmek istiyorsam, onun oyunlarını oynamak zorundayım, aksi takdirde bizi kapı dışarı edecektir. Çoktan kapatmış olabilir. Bir avukat olarak, bilginin güç olduğunu biliyor, bu yüzden onu sıkı tutuyor.

"Eminim bu noktada Kelly Summers soruşturmasını yeniden açtığımızın farkındasınızdır," diyorum, burada olduğumuzu varsaymasının muhtemel nedeninden başlamam gerektiğini düşünerek.

"Departmanınızın kocamın haksız yere mahkum edilmesine yardım ettiği cinayeti mi kastediyorsunuz? Meslektaşlarınızdan birinin kurbanı olan cinsel ilişkisinin yanı sıra, onu temize çıkaracak kanıtları da gizlediği cinayeti mi? O soruşturma mı?" Başını yana eğip yüzlerimizi inceliyor.

"Sadece bir kanıt parçası olduğu için ..." Olson'ı durdurmak için elimi kaldırdım.

"Hayır, Şerif Hudson, lütfen devam etmesine izin verin." Sarah eliyle işaret ediyor.

Olson nasıl ilerleyeceği konusunda yol göstermem için bana bakıyor. Başımı usulca sallayarak bu konuyu kapatmasını işaret ediyorum. Sarah bu şekilde oynamak istiyorsa, onu geri çevirmeliyiz.

"Açıkçası, saklanan kanıtların kamuoyuna açıklanmasından bu yana yaşananlar ışığında-"

"Evet, intihar girişimi ve adam öldürme suçlamaları kesinlikle ilçenin imajına hiç yardımcı olmuyor," diye araya giriyor Sarah. "Bu arada eski şerif nasıl? Umarım çabuk iyileşiyordur çünkü ona soracak çok sorum var."

"Aslında Kelly Summers soruşturmasına ek olarak sizinle konuşmak istediğimiz konulardan biri de buydu."

"Şerif departmanınızın bana yöneltebileceği her soruyu bir düzine yıl önce yanıtladım zaten. Kelly Summers davası hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, gidip bu davadan kanıt saklayan adama sormanızı öneririm."

"Yapamayız,"

diyorum. "Peki
neden?"

"Çünkü o öldü," diye cevap veriyor Olson benden önce.

Sarah'nın ağzı bir karış açılıyor ama sonra kapanıyor. Gözleri hafifçe kısılmış bir şekilde aramızda salınıyor. "Yani bana Kelly Summers'ın soruşturmasını yürüten ve önemli kanıtların saklanmasına cevap verebilecek tek kişinin öldüğünü mü söylüyorsun? Hem de polisin yaptığı kalitesiz işler nedeniyle ilçenin bir yığın davayla karşı karşıya kalmasından hemen önce? Bana sorarsanız, bu durum Prens William İlçesi Şerif Ofisi için oldukça uygun görünüyor," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Aslında bizim için hiç de uygun değil," diye cevap veriyorum, gözlerimi onun tavrına uyacak şekilde kısarak.

Sarah başını yavaşça bana doğru çeviriyor. "Evet, nedenmiş o Şerif?"

"Çünkü Stevens öldürüldü. Birisi o uyurken boğazını kesti." Bunu ona söylüyorum çünkü Sarah'nın durumun ciddiyetini kavramasına ihtiyacım var. Kamu bilgisinin canı cehenneme.

"Tamam, peki bunun Summers davasıyla ne ilgisi var?" diye soruyor, az önce açıkladığım dehşet verici ayrıntılara kayıtsız kalarak. Yine de o bir avukat; yıllar boyunca kendi evindeki cinayet de dahil olmak üzere pek çok cinayeti kanlı ayrıntılarıyla dinlemiş.

"Bununla bir ilgisi olduğundan emin değiliz ama soruşturmanın yeniden açılması ve Stevens'in ölmesiyle birlikte sorgulayacak insan kalmadı, bu yüzden işbirliğiniz için minnettar olurum." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bakışlarını tutuyorum.

Sarah başını sallar ve bir el hareketiyle işaret eder. "Lütfen devam edin o zaman."

Ön cebimden bir kalem ve bir kâğıt çıkardım. "Kelly Summers'ın öldürüldüğü gece DC'de bir barda o zamanki asistanınız Anne Davis ile içki içtiğinizi söylemiştiniz. Bu doğru mu?"

"Evet, bu doğru ve Anne de bunu doğruladı. Aslında burada benimle birlikte çalışıyor ve isterseniz bunu tekrar doğrulayabilir." Sandalyesinden kalkmaya başlar.

"Hayır, hayır. Buna gerek yok." Olson ona oturmasını işaret ediyor.

Sarah'nın hâlâ bizimle oynadığı çok açık. Kızgın ve bunu bilmemizi istiyor, bu yüzden her fırsatta bunu boğazımıza tıkmaya devam edecek.

"Eve kaçta gittin?" diye sordum.

"On iki yıl önce ne söylediysem hatırlamıyorum."

Kâğıda bir göz atıyorum. "Gece yarısından biraz sonra," diyorum.

"Kulağa doğru geliyor."

"Peki siz ve Bayan Davis nerede içki içtiniz?"

Omuz silkiyor. "On iki yıl önce ne söylediysem hatırlamıyorum."

Dudaklarımı içeri çekiyorum. Bu sorgulama hattı çıkmaz sokak. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu soruşturma öyle. Çok uzun zaman oldu ve Stevens sağ olsun, yapılan iş bir karmaşa ve çoğunlukla eksik. Tanrı aşkına, Sarah ya da Anne'e *nerede* içki içtiklerini bile sormadı.

"Nerede olduğunuza dair hiç kanıt sundunuz mu ya da bunlar doğrulandı mı?" Olson soruyor.

"Sabıka kaydı olmayan namuslu bir vatandaşın doğrudan ifadesi ve görgü tanığı ifadesi dışında mı?"

"Evet, o gece gittiğiniz barlardan herhangi birinin fişi var mı?"

"On iki yıl önce gittiğim bir barın fişi mi var bende?" Sarah gözlerini devirir ve başını sallamaya başlar. "Ne yazık ki, ben sadece

on bir yıl boyunca makbuzlar."

Olson devam ediyor. "Adam'ın Kelly Summers'ı öldürmeden önce bir ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz?"

"Sence bilseydim onunla hala evli olur muydum?"

"Anladığımız kadarıyla şu anki kocanız Bob Miller'dan boşanmak için dava açmışsınız," diyerek konuyu asıl amacımıza getiriyorum. "Bu doğru mu?"

Sarah'nın gözleri bana kayıyor, hafifçe geriliyor. "Evet, bu doğru."

"Ayrılma nedeninizi paylaşmak ister misiniz?" diye soruyorum.

"Söylememeyi tercih ederim ama ille de bilmen gerekiyorsa, Bob'un bir ilişkisi vardı," diyor çenesini kaldırıp koltuğuna yeniden yerleşerek.

"Stacy Howard adında bir kadın tanıyor musunuz?"

"Kişisel olarak değil, hayır, ama kocamın ilişki yaşadığı kadının adının bu olduğunu biliyorum," diyor Sarah bakışlarını tutarak.

"Bize geçen Pazartesi gecesi beş ile on saatleri arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

Bir an sessiz kaldı, vereceği cevabı düşünüyordu. "Saat altıya kadar isteydim, sonra eve gidip Bob ve kızımın akşam yemeği yedim. Daha sonra temizlik yaptım, kızımın oynadım, biraz kitap okudum ve saat on gibi yattım."

"Bob ne zaman geldi?" "Yedi buçuk civarı."

"Kızınızla mı?" Olson onaylıyor.

"Evet. Onu bir arkadaşının evinden aldı ve evine bıraktı" diyor.

"Peki Bob ne zaman ayrıldı?"

"Dokuzu biraz geçte. Bilmem gereken bir şey var mı Şerif?" Sarah başını eğiyor.

"Stacy Howard'ın kayıp olduğu bildirildi ve anladığımız kadarıyla onu son gören kişi Bob olabilir. İkisinin de Stacy Howard'ı görüp görmediğini biliyor musunuz?"

hala görüşüyor muydunuz?"

"Bilmiyorum. Ona sormanız gerekir," diyor.

"Bob, Stacy'yi haftalardır görmediğini söyledi, buna inanıyor musunuz?"

Olson araya giriyor.

"Kocamın söylediği hiçbir şeye inanmıyorum."

Radyom . *Chhhkkk*. "*Şerif Hudson için Teğmen Nagel, tamam.*"

"Şerif Hudson'a git."

"Efendim, size Center Caddesi'ndeki salonda ihtiyacımız var."

"Neden? Ne ?"

"B&E olayı daha çok olası bir 187 gibi görünüyor."

Kahretsin. Tam da işler daha da kötüye gidemezmiş gibi görünürken. "Üzgünüm ama bunu kısa kesmek zorundayız," dedim, yerimden . "Bugünkü işbirliğiniz için teşekkür ederim Sarah, başka sorularımız olursa sizinle temasa geçeceğiz."

"Ben çok meşgul bir kadını Şerif, bu yüzden bir dahaki sefere uğramaya karar verdiğinizde haber verirsiniz sevinirim," diyor ve dikkatini tekrar bilgisayarına veriyor.

"Bunu aklımda tutacağım." Başımı salladım ve Olson hemen arkamdayken ayrılmak için döndüm.

Asansörde, *Lobi* yazan düğmeye basıyorum. Kapılar kapandığında, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Sarah gerçek bir muamele." Olson sırtıyor.

"Seni onun hakkında uyarmıştım. Sert

biridir." "Evet, onun gibi bir şey."

"Biliyor musunuz, Sarah'nın hikayesinin zamanlaması Bob'unkiyle uyuyor, ama yine de akşam yedi buçuktan önce ve dokuzdan sonra nerede olduğu doğrulanmadı, yani orada bir fırsatı var."

"Ama Stacy'nin tam olarak ne zaman kaybolduğunu da bilmiyoruz. Saat beşten kısa bir süre sonra, evinin yakınlarında olduğunu varsayabiliriz,

Cep telefonu kayıtlarına göre bilinen son konumu buydu ya da belki de gecenin ilerleyen saatleriydi ve telefonu kapalıydı." diyor Olson.

"Doğru. Bu sabahtan beri Bob'u izliyoruz, umarım bir ipucu bulabiliriz."

"Sarah'nın röportajında tuhaf bulduğum bir şey vardı."

Başımı eğiyorum. "Neymiş o?"

"Stevens'in nasıl öldüğünü sormadı." Olson kaşlarını kaldırdı.

"Ha?"

"Ona Stevens'in öldüğünü söylediniz ve Sarah'nın ilk tepkisi onun ölümünün ofisimiz için uygun olduğunu ima etmek oldu. En ufak bir şok bile yaşamadı."

"Yani Sarah'nın Ryan'ın öldürüldüğünü zaten bildiğini mi düşünüyorsun," diyorum. "Kesinlikle öyle görünüyordu ve Sarah'nın bunu bilmesinin tek yolu-" "Eğer ona haber verildiyse," diye araya giriyorum.

Olson, "Ya da o da bunun bir parçasıydı," diyor.

OTUZ

BOB MILLER

Geçen her saniye için dizim iki kez zıplıyor. Patronum Kent'in ofisinin önündeki küçük resepsiyon alanında oturmuş, beni çağırmasını bekliyorum. Dün gece aramış, sabah ilk iş onunla konuşmamı istemişti. Bir şey konuşmak istediğini ve bunu yüz yüze yapmam gerektiğini söyledi. Ne hakkında olabileceğinden emin değilim. İtiraf etmeliyim ki son zamanlarda biraz ortalıkta yoktum ama genç ekibim her şeyin üstesinden geldi. Hiçbir şey gözden kaçmadı. Bundan eminim.

Kent'in yöneticisi Candace masasından bana küçümseyerek bakıyor. Yüzünde limon emmiş gibi ekşi bir ifade var ama bu sadece onun yüzü ve tavrı. Anne karnından kaşları çatık, odanın doğru sıcaklıkta olmamasından ya da doktorun onu çıkarırken kullandığı ellerde tasarım cilt bakım ürünleri olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde çıksaydı hiç şaşırmazdım. Soyadı Williamson, Williamson, Miller & Associates'de olduğu gibi Williamson ama binada amcasının adı yazıyor, onun değil. Benim adım da orada yazıyor ama Williamson'dan sonra geliyor ve görünüşe göre kayırmacılıktan da sonra.

Rolex'imın saatini kontrol ederek kolumu yukarı itiyorum. Zaten on beş dakikadır burada oturuyorum, bu yüzden bunun iyi bir sohbet olmayacağını biliyorum. Kent insanlara kızdığında onları bekletmeyi sever. Bu onun güç oyunlarından biri. Terletir ve gelebilecek tüm olasılıkları düşündürür, şimdiye kadar yaptığınız her kötü şeyi düşünmenizi sağlar

ve Kent'in bunu nasıl öğrenmiş olabileceğini. Ama gerçekten ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum.

"Ne kadar daha kalacağını biliyor musun?" Ben soruyorum.

Candace gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bilmiyorum," diyor ve çenesini işine yeniden odaklanıyor.

"Kontrol edebilir misiniz?"

İç geçiriyor ve sanki bir insanın başarabileceği en büyük fiziksel başarıymış gibi başını tekrar kaldırıyor. "Seni görmeye hazır olduğunda görecek." Yorumunu bir sırtışıyla tamamlıyor.

Candace dikkatini cep telefonuna verip vücudunu benden uzaklaştırıyor. Nefesimin altında *kaltak* diye fısıldıyorum.

Kent'in yönetici/yeğeninini beni görmeye hazır olduğunu söylemesi için on dakika daha geçmesi gerekiyor. Sandalyemden kalkarken derin bir nefes veriyorum.

"İyi şanslar," diyor Candace, yanından geçip Kent'in ofisine girerken *şans* kelimesine ekstra tiz bir vurgu yaparak.

Alaycı iyi dileklerini duymazdan geliyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kent, paranın satın alabileceğinin en iyisi olan büyük boy bir döner masa sandalyesinde oturuyor. Ofisi derli toplu, tek bir eşyası bile yerinde değil ve gözleri dizüstü bilgisayarına sabitlenmiş durumda.

"Günaydın Kent," diyorum dudaklarımı içeri çekip ellerimi belimin önünde birleştirerek.

Başını kaldırır. "Bob, tam da görmek istediğim adam," diyor Kent kayıtsızca, dizüstü bilgisayarını kapatıp masasının önünde duran iki sandalyeden birini işaret ederek. "Otursana."

Başımı sallıyorum ve dediğini yapıyorum. Yerleştiğimde Kent dirseklerini masaya dayıyor ve öne doğru eğilip parmaklarını birbirine kenetliyor. Gümüş rengi saçları, sert bir yüzü ve dikkatli bakışları var. Emeklilik yaşına yaklaşmış ama asla emekli olmayacak. Bu şirket onun hayatı, mirası. Bunu ondan almak, birinin yaşam destek ünitesinin fişini çekmekle aynı şey olur. Muhtemelen tam da bu ofiste ölecek. Burası aslında ceset bekleyen bir tabut.

"Ee, nasılsın Bob?" diye soruyor neşeli bir tonda - onun için neşeli.

Kent'in ne yaptığını biliyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyor, savunmamı düşürmemi sağlamaya çalışıyor, böylece konuşma güneye döndüğü anda topuklarımın üzerinde olabilirim. Ama her şey yolunda değil ve bu taktiğe daha önce çok kez tanık oldum. Sadece çekicin düşmesini bekliyorum.

"İyi, peki ya sen?"

Kent sandalyesinde arkasına yaslanıp ileri geri dönüyor. "Dün gece en büyük iki müşterimizden gelen talihsiz telefonlara kadar iyiydim. Beni ne için aramış olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı Bob?"

Sertçe yutkunuyorum. "Hayır."

"O kadarını tahmin etmiştim." Başını öne eğiyor. "Bana kıdemli ekipten gördükleri ilgisizlikten pek memnun olmadıklarını söylediler. Görünüşe göre, geçtiğimiz ay boyunca sadece genç üyelerimizle doğrudan temas kurmuşlar."

"Evet, bu doğru" diyorum, hızla dönerek. "Ekibimi yükseltmenin ve onlara daha fazla sorumluluk vermenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Tipik olarak üst düzey liderlik için ayrılmış görevlerle daha doğrudan müşteri etkileşimi, onların daha hızlı büyümesini sağlayacaktır. Tabiri caizse ateşin içine atılmak."

"En büyük müşterilerimizle yüz yüze görüşmek, genç ekibe devredebileceğiniz bir sorumluluk değildir."

Kent saçmalıklarımı hemen anlıyor. Dürüst olmak gerekirse, boşanmaya ve şimdi de o kayıp kadınla ilgili şeylere çok odaklandığım için işte kayma yaşadığımı biliyordum. Ama kimsenin fark edeceği kadar kaymış olduğumu düşünmüyordum. "Haklısın Kent. Özür dilerim."

Derin bir iç çekip burnundan nefes vererek daha yeni başladığının sinyalini veriyor. Bir özrün onu kesmeyeceğini zaten biliyorum. Beni affetmesi için yalvarmamı istiyor. Ayaklarına kapanmamı.

"Biliyor musun Bob, şirketimin ortağı olmaya layık olduğunu düşündüğüm birini bulmak uzun zamanımı aldı. Demek istediğim, Sarah Morgan'ın stiletto'ları doldurmak için inanılmaz derecede büyük ayakkabılardı." Küçük bir kahkaha attı.

Sözünü kesmemek için dilimi ısırıyorum. Kent'le konuşurken sözünü bitirmesine izin vermek zorundasınız çünkü ne olursa olsun söylemek istediği her kelimeyi söyleyecektir. Sözünü kesmemin yaratacağı tek fark, sözlerinin sunumunda olacaktır ve ben kızgınlık yerine küçümsemeyi tercih ederim.

"Ama ben seni seçtim, huysuz kişiliğine rağmen. Çünkü iş zora girdiğinde, sen her zaman daha sert karşılık verdin." Sertçe başını sallıyor. "Ancak, son birkaç haftadır ... doğru kararı verip vermediğimi sorguladım."

"Doğru kararı verdin Kent. Ben senin en çalışkan işçinim. Bunu sana kanıtladım ve yine kanıtlayacağım. Son zamanlarda yetersiz kaldığım için özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Niyetim bu değildi." Şakağımlı ovuşturarak duraklıyorum. "Bazı kişisel meselelerle uğraşıyordum ama-"

"Özel hayatınla ilgili her şeyi biliyorum Bob." Kaşlarını kaldırdı ve hazırladığı konuşmaya devam etti. "Ama bu, ofise gelmemeni ya da firmamın en iyi müşterileriyle toplantıları alt düzey çalışanlara yaptırmanı mazur göstermez. Buralarda bir hayalet gibiydin. Ucuz mokasenlerinin yankısı ve senin kolonya dediğin şeyin kalıcı kokusu, bir zamanlar değerli bir varlık olduğunu bilmemi sağlayan tek şey." Kent'in öfkesi yükselmeye başlıyor ve sesi de onu takip ediyor. Şimdi onunla Ferragamo makosen ayakkabılarımın ucuz olmadığını ve Creed Aventus'un kesinlikle bir kolonya olduğunu tartışmanın zamanı değil. "Bu ofiste senin adını bir cümle içinde duyduğum tek an, iş arkadaşlarının 'Bob nerede?' ya da 'Bob'u gören oldu mu?' diye sorduğu andır." Kent yumruğunu masaya vurarak içindekileri bir deprem gibi sallıyor. "Bu, içinde yaşıyor olman gerektiği anlamına geliyor, özellikle de sana ödediğim paraya göre!"

Dinlediğimi göstermek için onunla doğrudan göz teması kuruyorum ama kuramıyorum çünkü hâlâ söylediği bir cümleye takılıp kalmış durumdayım. Kafamın içinde yankılanıyor. *Özel hayatınla ilgili her şeyi biliyorum Bob.*

"Özel hayatımla ilgili her şeyi biliyorsun da ne demek?" Gözlerimi sıkarak soruyorum.

Kent orada oturmuş sessizce bana bakıyor. Saniyelerin neredeyse dakikalara dönüşene kadar birikmesine izin veriyor. Neden cevap vermiyor?

Kendini konuşurken dinlemekten çok hoşlandığı için hiçbir zaman söz bulamaz. Ancak . . . "Sen," diyorum parmağımla onu işaret ederek. Tepki vermiyor. Sakinliğini koruyor, sabit göz teması kuruyor. "Sarah'ya söyledin.

Nasıl olur da

bunu bana yapar mısın?"

"Şimdi, şimdi. Sakin ol." Ses tonu da sözleri kadar küçümseyici. Sanki sinirlerimin de aynı şeyi bekliyormuş gibi ellerini aşağı doğru hareket ettiriyor.

"Sana inanamıyorum." Başımı sallıyorum. "Ben senin ortağım. Biz ... kardeşiz. Birbirimizin arkasını kollamamız gerekiyor."

"Ben altmış beş yaşında bir multimilyonerim. Prestijli bir hukuk firmam var. Hem Princeton hem de Yale mezunuyum. Amerikan Barolar Birliği üyesiyim ve DC bölgesinde çok sayıda yönetim kurulunda yer alıyorum. Bir baba, bir dede ve sevgi dolu bir kocayım. Bu listede neyin olmadığını fark ettiniz mi? Bir kanka. Ben senin kardeşin değilim, Bob!"

"Ona söylemen için hiçbir neden yoktu. Bir kerelik bir şeydi, büyük bir hataydı ve şimdi sen ve o koca ağzın ailemi havaya uçurdunuz. Bunu neden yaptın ki?" Bağırıyorum.

Kent bakışlarımla buluşmadan önce bir süre tavandan tabana pencerelerinden dışarı bakıyor. "Çünkü Sarah benim kızım gibidir."

"Saçmalık. O burada çalışırken, siz ikiniz birbirinizi boğazlıyordunuz. Senin ondan daha iyiymişsin gibi davranan kibirli bir pislik olduğunu düşünüyordu."

"Ben kibirli bir pisliğim ve ondan daha iyiydim. Bir avukat olarak zar zor ama bir iş adamı olarak kesinlikle. Sarah'ya sert davranmamın bir sebebi vardı. Onu yetenekli olduğunu bildiğim bir avukat haline getirdim. Sence nasıl bu kadar genç yaşıta ortak oldu? Sizce bu, benim birisinin üzerine fazla gitmeyip onu potansiyelinin tamamına ulaşması için zorlamamamla mı oldu? Bu sert bir sevgiydi çünkü ben böyle severim. Sarah'ya çok değer veriyorum ve *senin* onu aptal yerine koymana seyirci kalamazdım."

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum kucağımda duran yumruklarımı sıkarak. Masanın üzerinden uçmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bunu sen yaptın. Ben değil. Sikini dışarıda tutamayan sendin. sıcak bir garsonun. Ben sadece elçi ydim." Kent çenesini kaldırır.

"Oh, siktir . Sanki sekreterlerinin çoğunu sikmedin. Söylentileri hepimiz duyduk."

"Dikkatli ol Bob," diye uyarıyor.

"Bu yüzden mi orospu yeğenin artık senin yöneticin oldu? Karın sonunda ayak diredi ve seni yasal olarak beceremeyeceğın birini işe almaya mı zorladı?"

"Buraya kadar," diyor ve yumruğunu masasına vuruyor. "Uzaklaştırma aldın. Üç hafta maaşsız. Git kendine çeki düzen ver ve daha iyi bir tavırla geri dön."

"Ben atanmış bir ortağım. Beni askıya alamazsınız."

"Evet, yapabilirim, yoksa lanet olası binanın üzerinde adımın yazdığını unuttun mu?"

"Benimki de öyle," diyorum dişlerimi sıkarak. "Böyle devam edersen olmayacak."

Dişlerimi iki yana gıcırdatıyorum. Sırtımdan boncuk boncuk ter damlarken her santimimden sıcaklık yayılıyor. Ona haykırmak istediğım tüm kelimeleri yutmak için kendimi zorluyorum çünkü bu işi kaybetmek istemiyorum. Kent gözlerini kısmış ve çenesini kaldırmış bir şekilde bana bakıyor. Asla tartışmaz

Bu yüzden bunun onun için bir heyecan olduğunu biliyorum, ihtişamlı günlerine bir geri dönüş. Etli göz kapaklarının arkasında bir ateş yanıyor ve bu ateşin yakın zamanda sönmeyeceği kesin. Sandalyemden çok hızlı kalkıyorum, devrilmesine ve yere çarpmasına neden oluyorum, ama onu kaldırmaya zahmet etmiyorum.

Ofis kapısını fırlatıp açıyorum ve kolun duvara çarpmasına izin veriyorum. "Altı hafta oldu!" Kent bağırıyor.

Candace başını cep telefonundan kaldırmıyor. "İzninin tadını çıkar Bob," diyor neşeli bir sesle.

Ofisten hışımla çıkarken orta parmağımı omzumun üzerinden kaldırıyorum.

OTUZ BİR

ŞERİF HUDSON

"Ne varmış burada?" Kırık camların üzerinden geniş bir adım atıyorum; her yere saçılmışlar, kaçınmak neredeyse imkânsız. Cuts by Carissa kuaför salonuna doğru ilerlerken botlarım kırıkların üzerinde çıtırdıyor.

Önümdeki manzara, ilk bildirildiği gibi kırılmış bir camdan daha fazlasıydı. Mekân darmadağın edilmiş; sandalyeler devrilmiş, salon malzemeleri yerlere saçılmış, aynalar kırılmış. Eğildim, kuaförlerden birinin istasyonunun yanındaki birkaç kıpkırmızı lekeye ve dağılmış koyu kahverengi, neredeyse siyah saç kırpıntılarına baktım. Kan var, hem de çok fazla, bu yüzden buradayım. Adli tıp ekibi zaten olay yerinde, kanıt topluyor ve buranın her santimetrekaresini fotoğraflıyor.

"Emin değilim Şerif," diyor Nagel. "Şerif Yardımcısı Lane olay yerine hırsızlık ihbarı için geldi, ancak olayın bundan daha fazlası olabileceğini anlayınca bir amir istedi. İçeri girip kanı görünce sizi aradım." Kan gölünün içinde yatan bir çift makası işaret ediyor. Kıpkırmızı bir sıvı izi salonun arkasına doğru uzanıyor, ıslak damlacıklar ve salyalar halinde başlayıp sanki bir şey ya da biri sürüklenmiş gibi kana bulanıyor.

"Kim aradı bunu?" Ben sordum.

"Yan taraftaki kafenin bir çalışanı. İşe giderken oradan geçerken kırılmış camı fark etmişler."

"Bu kanın kime ait olduğuna dair bir fikrimiz var mı?"

"Tahminimce sahibi Carissa Brooks. Çantası ve cep telefonu ofiste, üzerine kayıtlı bir Kia Sorento da arka tarafa park edilmiş durumda."

Olay yerini inceliyor, her ayrıntıyı ele alıyor, burada neler olmuş olabileceğine dair hikâyeyi yeniden yaratmak için hepsini bir araya getirmeye çalışıyorum. Kanın izini sürülene kadar takip ediyorum ve aniden arka kapıda duruyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve etrafı kolaçan ediyorum. Kia Sorento, üzerinde *Cuts by Carissa Employee* yazan bir tabelanın önüne park edilmiş ve dış duvara sabitlenmiş, çıkış kapısını hedef alan bir güvenlik kamerası var.

"Peki ya bu kamera?" Onu işaret ederek söylüyorum.

"İlk kontrol ettiğim şey buydu. Hiçbir şeye bağlı değil. Sadece hırsızları korkutmak için yapılmış sahte bir kamera."

Başımı sallıyorum. Küçük bir kasabanın sorunu da bu. Kimse başına kötü bir şey gelebileceğini düşünmez, bu yüzden caydırıcı olması gereken ama aslında işe yaramayan güvenlik önlemleri alırlar. Kanı içeriye kadar takip ediyorum, olağandışı bir şey kaçırp kaçırmadığımı iki kez kontrol ediyorum - yani kan izinden daha olağandışı bir şey.

"Sen ne , Şerif?"

"En bariz ve basit açıklama, birinin hala burada kimseyi beklemeden soymak için içeri girdiği olabilir. Bir boğuşma oldu, kaos çıktı, biri yaralandı, belki de kadın bir makasla suçluyu bıçakladı ..." Kan izi bırakmamaya dikkat devrilmiş sandalyenin etrafında yürüyorum. Kırılmış aynanın altındaki dolabın üstünde bir tıraş bıçağı duruyor. Bıçak kırmızıya boyanmış. "Ya da bir ustura. Sonra kim yaralandıysa arka taraftan kaçmış." Kendi açıklamama tam olarak inanmadan salonu taramaya devam ediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Nagel.

Çenemi kaşıyorum. "Bu yanlış giden bir hırsızlık değildi." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Eğer öyle olsaydı Carissa burada olurdu ya da en azından cesedi burada olurdu." Nagel, "Belki de bunu her kim yaptıysa onu kaçırmıştır," diyor.

"Hırsızlıktan adam kaçırmaya büyük bir sıçrama ve kadının çantasını ya da cep telefonunu bile almamışlar."

"Yani bunun bir kaçırılma olduğunu mu düşünüyorsun?" "Muhtemelen. Carissa hakkında ne biliyoruz?"

Teğmen Nagel hemen cevap vermiyor, yani henüz hiçbir şey bilmediğimiz açık. "Hakkında arama emri çıkartın ve geçmişini araştırın. Arkadaşlarıyla, iş arkadaşlarıyla ve varsa ailesiyle konuşması için birkaç devriye yardımcısı görevlendirin. Bu alışveriş bölgesinde çalışan güvenlik kamerası olup olmadığına bakın ve varsa bir şerif yardımcısı görüntüleri incelemeye başlasın. Olay yerindeki laboratuvar sonuçlarının hızlandırılmasını istiyorum, böylece burada tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayabiliriz."

"Evet, efendim," diyor Nagel. "BCI'a girmemi ister misin?" İçimi çektim. "Evet, olabilir."

"Ne kaçırdım?" Olson sesleniyor. Döndüğümde onu kırık üzerinden atlarken ve bir çift lateks eldiven takıp etrafı incelerken buluyorum.

"Muhtemel kaçırılma."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Bir tane daha mı? Akraba olduklarını mı düşünüyorsun?" "Kim bilir? Her şey birbiri ardına geliyor," diyorum başımı sallayarak.

Stevens öldü, Tanrı bilir kim tarafından öldürüldü. Stacy Howard kaçırılma ihtimaline karşı kayıp. Ve şimdi, başka bir kayıp kadınıımız daha var. Ayrıca, Kelly Summers davası halk ve medya tarafından boğazıma tıklılıyor.

Check-in masasında bir şey gözüme çarpıyor. Her yer altüst olmuş, ama tezgâhın üzerinde randevu defteri hiç dokunulmamış, yerli yerinde duruyor. Ona doğru yürüyorum, dün akşam saat sekizdeki son randevuya ulaşana kadar geçen haftaki randevuların listesini gözden geçiriyorum.

"Lanetleneyeğim," diyorum. "Ne?

Ne oldu?" Olson soruyor.

"Sen asla gidiyor için inanmak kim vardı ve son Dünkü randevu."

Nagel ve Olson şaşkın bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra benim bakışlarımla buluştular. "Bob Miller."

OTUZ İKİ

SARAH MORGAN

Bıçak eti tereyağı gibi kesiyor, ortasından kan akıyor. Çatalımı kesik parçaya saplıyorum ve biftek parçasını ağızma götürüp tadını çıkarmak için yavaşça çiğniyorum.

Bob karşımda oturmuş, bifteğini birkaç küçük lokmaya bölüyor. Çatalını bir parça ete batırıyor ve patates püresinin içine daldırıp boğazına tıkıyor. Sol tarafımda oturan Summer'ın önünde bir kase dolusu peynirli makarna duruyor. Bunu özellikle onun için yaptım çünkü en sevdiği yemek. Biftek ve patates püresi Bob'un favorisi. Benim ve Bob'un kadehlerine ağır ağır doldurulan Paso Robles Cabernet ise benim favorim. Sohbet konusu hiçbirimiz için keyifli olmayacağına göre, en azından yemek ve içki keyifli olur diye düşündüm. Bu ailemiz için bir çeşit son akşam yemeği çünkü Bob ve ben nihayet Summer'a boşandığımızı söyleyeceğiz - işler daha da kötüye gitmeden önce.

"Okuldaki günün nasıldı, tatlım?" diye sordum.

"Güzel... ama bu peynirli makarna kadar güzel değil," diyor ağız yemekle doluyken. Ona terbiyesini takınmasını söyledim ama şimdi sırası değil.

Gülümsüyorum ve Bob'a bakıyorum. "İşteki günün nasıldı?"

Başını kaldırıyor ve dudakları her yönden titreyerek gülümsemeye zorluyor. ", peki seninki nasıldı tatlım?" Ses tonu alaycıdan başka bir şey değil.

"Her zamanki gibi harika," diyorum ve şarap kadehimi alıp dudaklarıma götürüyorum.

Yutkunuyorum, kendimi Summer'a söylemeye hazırlıyorum çünkü bunu daha fazla erteleyemem. Annem beni benzer bir konuşma için oturtmak zorunda kaldığında ondan çok da büyük değildim. Tek fark, ben Summer'a babasıyla ayrıldığımızı söylüyordum, oysa annem bana babamın öldüğünü söylemişti. Benim aldığım haber çok daha kötüydü ama ben bunu atlattım, o da atlatacak.

Bardağımı yere bırakıyorum ve peçeteyle ağzımın kenarlarını siliyorum. "Summer," diyorum. "Baban ve benim seninle konuşmak istediğimiz bir konu var."

Gözleri ona ve sonra tekrar bana kayıyor. Bob çatal bıçak takımını tabağına bırakıyor ve dirseklerini masaya koyup ellerini yüzünün önünde kavuşturuyor. Boynuna bir öfke perdesi çekiliyormuş gibi kızılık yayılıyor. Ona bu konuşmanın bu gece yapılacağını söylemedim çünkü söylersem ya karşı çıkacağını ya da gelmeyeceğini biliyordum. Summer'ın iyiliği için burada olmasının önemli olduğunu düşündüm.

Kızım kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor.

"Baban ve ben boşanıyoruz. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gözleri anında parlıyor ve dudağı titriyor. "Summer?"

diye soruyorum.

"Evet." Kelimeyi dışarı itiyor. "Courtney'nin anne babası boşanmış ve bunun berbat bir şey olduğunu söylüyor."

"ve ilk başta kolay olmayacak tatlım, ama sonunda norm haline gelecek ve hiçbir şey düşünmeyeceksin."

"Boşanmanı istemiyorum," diyor, gözyaşları yüzünden aşağı akarken.

"Biliyorum. Ama hepimiz için en iyisi bu."

"Hayır, değil," diye bağıyor Summer. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bob sessizliğini koruyor, çenesi hala kenetlenmiş ellerinin üzerinde duruyor. Ayrılıktan sorumlu olan o olmasına rağmen, ondan herhangi bir yardım alamayacağım açık. Ama her nasılsa, kendini tüm bunların kurbanı yaptı. Yine de şaşırmadım. Bir narsist ya haklı ya da haksız olabilir. İkisinin arası yoktur.

"Bazen evlilikler yürümez Summer ve ayrılma kararımızın seninle hiçbir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın." Onun elini tutmak için elimi uzatıyorum ama o elimi çekip masanın altına saklıyor.

"Neden yürütemiyorsunuz?" diye ağlıyor.

"Denedik ama yapamadık."

Bob'u çevresel görüş alanımdan gözlerini devirirken yakalıyorum. Ona ters ters bakıyorum ve sonra dikkatimi ağlayan kızıma veriyorum. "Senin için zor olduğu için üzgünüm tatlım. Bizim için de zor."

Summer sandalyesinden fırlar. "Bu senin için zor değil. Öyle olsaydı birlikte kalırdınız. Senden nefret ediyorum," diye bağıyor bana. Odadan koşarak çıkmadan önce babasına "Ben de senden nefret ediyorum" diyor. "Keşke ikinizden de boşanabilsem," diye bağıyor Summer yatak odasının kapısı kapanmadan önce. Bir an sonra Taylor Swift'in bir şarkısı çalıyor.

Kırmızı şaraptan uzun bir yudum alıyorum, keskin tanenleri hissetmek ve olgun siyah kiraz ve dumanlı kakaonun zengin notalarını tatmak için kısa bir süre ağzımda tutuyorum.

"Şimdi mutlu musun?" Bob çatalını bir parça bifteğe saplarken soruyor. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var.

"Hayır, değilim ama er ya da geç ona söylememiz gerekiyordu."

"Oh, ve şimdi mi olmalıydı? Stacy'nin kayboluşunu benim üzerime yıkmadan önce mi?" Yemeği ağzına tıktırıp iğrenç bir şekilde çiğnerken gözleri öfkeyle parlıyor. Normal çiğniyor olabilir ama ben onun her şeyini iğrenç buluyorum.

Ona sert bir bakış atıyorum ve sorusunu kabul etmeyerek şarabımı yudumluyorum. Zaten ne söylediğimin bir önemi yok çünkü bana inanmayacak.

-Tıpkı benim ona inanmayacağım gibi. Birinin güvenini kaybettiğinizde, onu asla geri kazanamazsınız. Geri kazandığınızı düşünseniz bile, zihninizde hep o küçük, iç gıcıklayıcı düşünce yer eder, "*Bana yine yalan mı söylüyorlar?*" diye merak edersiniz.

Cevap vermeyince, "Bu gece ona söyleyeceğini önceden haber verseydin sevinirdim" dedi.

"Ve beni aldatmadığın için sana minnettar olurdum. Hepimiz istediğimizi elde edemeyiz, değil mi Bob?"

Gördün mü? Ona karşı duyduğum kızgınlık ve o küçük düşünce artık beynimde kalıcı bir yer edindi.

"Sayısız kez özür diledim ama ne söylediğimin bir önemi yok çünkü beni asla affetmeyeceksin. Sen böylesin işte."

"Bu konuda yanılıyorsun. Seni affettim; sadece ben de seni unutmayı seçtim." Yavaşça yudumlarken bardağımın kenarından ona bakıyorum, yemeğimi unutmuşum.

Taş suratlı ve hareketsiz oturuyor. "Sanırım beni unutmakta zorlanacaksın, Sarah."

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Ah, evet. Nedenmiş o? Seni bu kadar unutulmaz yapan ne?"

Bob'un her zaman bir Tanrı kompleksi vardı. Çoğu narsistte vardır. Kendisinin olduğundan daha önemli, daha unutulmaz, daha çekici, daha ilginç, her şeyden daha fazla olduğunu düşünür.

"Adam seni hiç unuttu mu?" diyor başını eğerek. "Unutmadı, değil mi? On bir yıl boyunca her gün seni düşündü, altıya dokuzluk bir hücrede kilit altındayken, onun haberi olmadan senin onu koyduğun bir hücrede. Ve son anlarında, kalan azıcık yaşamı da her seferinde bir iğne ile sökölüp alınırken seni düşündü. Yani, evet, Sarah, sanırım beni unutmakta çok zorlanacaksın." Üstü kapalı tehdidini küçük, tehditkâr bir gülümsemeyle tamamlıyor.

"Ben senin Adam'ın değilim Bob, sen de kesinlikle benim Sarah'm değilsin."

"Bundan emin misin? O zamanlar seninle bir sigorta poliem olması gerektiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Adam'a yaptıklarını bana yapamayacağını garanti edecek bir şey."

Gözlerimi kısıyorum, yüzünün her santimini inceliyorum, yalan söylediğini belli edecek bir şey arıyorum. Ama o soğukkanlı. "Blöf yapıyorsun," diyorum.

Yumruklarım masanın altında top haline geliyor ve kalbim göğsümde o kadar hızlı ve çılgınca çarpıyor ki, göğüs kafesimi parçalayıp tabağıma sıçrayacakmış gibi geliyor. Eminim öyle olsaydı, Bob onu yemekte tereddüt etmezdi. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak birkaç kısa, derin nefes alıyorum. Bana karşı elinde ne olduğunu bilmiyorum. Beynim şimdi bir Rolodex gibi davranıyor, birlikte anılarımızı, kendimi savunmasız bırakmış olabileceğim anları gözden geçiriyor. Ama hiçbir şey göze arpmıyor. Her zaman dikkatliydim, ama belki de yeterince dikkatli değildim.

"O zaman blöfümü gör," diyor Bob. "Sana karşı sabırlı davrandım Sarah ve kibarlığın da ötesindeydim. Ama artık bunları aştık. Eğer Stacy Howard aniden ortaya çıkmazsa, sigorta poliem doğrudan polise gider." enesini kaldırarak gözlerindeki ateşi derinleştirdi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Şarabımın kalanını boşaltıyorum.

"Tabii ki ." Sırıttıyor, bir parça bifteği yavaşça çiğniyor. "Yapma.

"Seni uyarmadığımı söyle."

Gözlerim Bob'un üzerindeyken bardağın sapıyla oynayıp onu döndürüyorum. Satın aldığım, hazırladığım ve pişirdiğim yemeği obur ağızına tikiştiriyor ve şimdi tek düşünebildiğim, *fırsatım varken onu öldürmeliydim.*

OTUZ ÜÇ

BİLİNMIYOR

İnleme sesi beni uyandırıyor. Gözlerimi açmam ve kendimi oturur pozisyona getirmem biraz zaman alıyor. O zaman bile sisliyim, neredeyse sersem gibiyim, sanki gün boyu süren bir alemden sonra kendime gelmişim gibi. İnleme sesi odanın diğer tarafından geliyor ya da ben odanın diğer tarafı olduğunu düşünüyorum. Üstümdeki zeminde gıcırdayan botlar, kaldırıma çarpan bir şişe su ya da plastik ambalajlı sandviç sesi ya da merdivenlerin tepesindeki kapının kapanması dışında duyduğum ilk ses bu. Merdivenleri göremiyorum ama orada olduklarını biliyorum.

"Alo?" Sesleniyorum.

İniltiler sanki nefes almışlar gibi kesilir ve oda sessizliğe gömülür.

"Orada biri mi var?" Ben soruyorum.

"Alo?" diye titrek, zayıf bir ses cevap .

"Oh, Tanrı'ya şükür. Bana yardım etmek zorundasınız. Bacağım ..."

Beton üzerinde sürüklenen zincirin tanıdık sesi bodrum katını doldurur. Kadın panik içinde çığlık atıyor. "Bunu bana neden yapıyorsunuz?" Sesi çatlar ve bir hıçkırık patlar.

"Ben hiçbir şey yapmadım..."

"beni!" diye bağırıyor. Bana mı yoksa odaya mı, emin değilim.

"Yapamam," diyorum. "Ben de zincirliyim."

Burada ilk uyandığım zamanı düşünüyorum. Tamamen paniklemiş, yönümü şaşırmış ve dehşete düşmüştüm. Bunun ne kadar zaman önce olduğunu bile bilmiyorum. Ama onun yerinde olsaydım, ben de kendimden şüphelenirdim.

"Onu gördün mü?"

Kadın hemen cevap vermez ama sonunda cevap verdiğinde "Kim?" diye sorar.

"Bizi buraya indiren adam."

"Hayır..." diye ağlıyor. "Sen mi yaptın?"

Başımı sallıyorum ama karanlıkta beni göremediğini fark ediyorum. "Hayır. Onu görmedim. Her zaman ben uyurken merdivenlerin tepesinden yiyecek ve su atıyor. Ama hiç aşağı inmedi."

"Ne zamandır buradasın?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Hiçbir ışık geçmiyor, bu yüzden ben bu lanet direğe zincirliken güneşin kaç kez doğup battığını bilmiyorum." Zincirimi sallıyorum ve ben uzun, sinirli bir çığlık atarken zincir yere vuruyor. Bitirdiğimde, duyabildiğim tek şey kendi zor nefes alışım ve onu zaten olduğundan daha fazla korkuttuğumdan endişeleniyorum.

"Özür dilerim," diyorum derin bir iç çekerek. "Yaralandın mı?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Başım ağrıyor, başım dönüyor, midem bulanıyor ve sanki gerçek değilmişim gibi hissediyorum. Bu mantıklı mı bilmiyorum."

"Öyle. Burada uyandığımda ben de böyle hissettim," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak, ama ortak deneyimimizde benim hâlâ hayatta olmam dışında rahatlatıcı bir şey yok.

Burnunu çekiyor. "Bunu bize neden yapıyor?" "Bilmiyorum."

Bu cevaptan hoşlanmadığı belli çünkü tekrar çığlık atmaya başlıyor. Çektikçe, çektikçe ve salladıkça zinciri betona defalarca çarpıyor.

"Şşşt. Şşşt. Kimse bizi duyamaz," diyorum. "Enerjini sakla."

"Ölmek istemiyorum." Sözleriyle ağlıyor.

"Ben de bilmiyorum ama bunun olmasına izin vermeyeceğiz, tamam mı?"
Karanlıkta başını sallıyor olabilir ama ben onun sürekli ağlamasından başka bir şey duymuyorum. "Bu arada ben Stacy. Senin adın ne?"

Konuşmadan önce tereddüt ediyor. "Carissa . . . Benim adım Carissa."

OTUZ DÖRT

BOB MILLER

Ertesi sabah geldiğimde Brad karakolda değildi, bu yüzden sorgu odasında tek başıma oturuyorum ve avukatım olmadan kimseyle konuşmayı reddediyorum. Bir kez daha, neden burada olduğumu bilmiyorum ama sözlerimi çarpıtmalarına fırsat vermeyeceğim, bu yüzden o gelene kadar sessizce bekleyeceğim. Hudson ve Olson beni metal masaya kelepçelemediler, bu iyi bir şey çünkü bu sohbetin gönüllü olduğu ve beni tutacakları bir şey olmadığı anlamına geliyor ... en azından şimdilik.

Sol taraftaki çift yönlü aynanın ötesinde ne olduğunu göremiyorum ama beni izlediklerini, nasıl tepki verdiğimi gördüklerini tahmin edebiliyorum. Panikliyorum muyum? Gergin görünüyor muyum? Terliyor muyum? Ellerimin derisini yüzmeye çalışırken gözlerim saatte yüz mil hızla ileri geri sıçırıyor, korku içinde onları tekrar tekrar sıkıyor muyum? Hayır. Sakince oturuyorum, ileriye bakıyorum, zamanımı bekliyorum. Beni kafeslediklerini, kendi sahalarında üstünlük sanıyorlar. Ama yanılıyorlar. Bu benim ilk rodeom değil ve eminim son da olmayacak.

Kapı gıcırdayarak açılır ve Brad içeri girer.

"Bir şey söyledin mi?" diye soruyor, daha yerine oturmadan doğrudan konuya giriyor. Keskin lacivert bir takım elbise, yeni kolalanmış parlak beyaz bir gömlek ve üzerinde tuhaf desenlerin dans ettiği kırmızı bir kravat giymişti

sadece bir markaya ait olabileceğinin sinyallerini veriyor. Çok güçlü bir savunma avukatına benziyor ki şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak.

Bir süre sonra Başmüfettiş Olson odaya girdi, hemen ardından da Şerif Hudson. Kapıyı arkasından kapattı ve benimle Brad'in karşısındaki yerlerine oturdular.

"Müvekkilimi neden bir hafta içinde iki kez sorgulamak için karakolunuza çağırdığınızı söyler misiniz?" Brad özel tasarım evrak çantasından bir bloknot ve kalem çıkarır.

Şerif Hudson Brad'e bakıyor. "Bunu halledeceğiz," diyor ve sonra dikkatini bana çeviriyor. "Bob, Carissa Brooks diye birini tanıyor musun?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve yol göstermesi için Brad'e bakıyorum. Başını sallayarak istersem cevap verebileceğimi belirtiyor. Kendi müşteriye yapmasını söyleyeceğim her şeyi biliyorum ama Brad'e para ödememin bir nedeni var. Çünkü bazen gözünüzün önündekini göremezsiniz.

Bununla nereye varacaklarını ya da Hudson'ın bana neden bir kuaför hakkında soru sorduğunu bilmiyorum. Buraya Kelly Summers davası hakkında yeniden sorgulanmak için çağrıldığımı ya da Stacy Howard'ın kayboluşuyla ilgili başka sorularla devam edeceklerini düşündüm.

"Evet, Carissa'yı tanıyorum. Saçımı o keser."

"Onu en son ne zaman gördünüz?" Olson soruyor.

"Pazar gecesi."

"Saat kaçta?"

"Randevum saat sekizdeydi ama birkaç dakika geciktim."

Hudson başını sallar. "Peki ne zaman ayrıldınız?"

"Dokuz on beş, belki dokuz otuz. Tam saatinden emin değilim," diyorum. "Sen ayrıldığında o nasıldı?" Hudson soruyor.

Brad'e bakıyorum ki araya girmeyi bilsin. "Müvekkilim size Bayan Brooks'un ruh halini değerlendiremez."

"O zaman başka şekilde ifade edeyim. Sen ayrıldığında iyi görünüyor muydu?" "İyi'yi tanımla," diyor Brad.

Hudson bıkkın bir şekilde içini çekerken Olson araya girerek "Randevunuz sırasında tuhaf ya da sıra dışı bir şey oldu mu?" diye sorar.

"Hayır," diyorum, *bu* her neyse bir an önce bitsin istiyorum.

"Carissa'yla hiç tartıştınız mı?"

Yine hayır cevabını

veriyorum. "Hiç

tartıştınız mı?" "Hayır,"

diyorum dikkatle.

"Sen ve Carissa hiç yakınlaştınız mı?" Hudson soruyor. "Ne!

Hayır, kesinlikle hayır," diyorum inanamayarak.

Şerif Hudson dudaklarını büktü. "Gittiğinizde salon nasıl görünüyordu?"

"Geldiğim zamanki gibi."

Brad boğazını temizler. "Müvekkilim son derece saygın bir avukat ve buraya kendi isteğiyle geldi, bu yüzden tüm saygımla Şerif Hudson ve Baş Yardımcısı Olson, lütfen sadede gelir misiniz?"

Hudson Brad'e, "Oraya varmak üzereyiz, Bay Watson," dedi ve sonra bana baktı. "Bay Miller, dün sabah Cuts by Carissa'da hırsızlık ihbarı aldık ve oraya vardığımızda mekânın yağmalanmış olduğunu gördük. Hiçbir şey alınmamış ama her yerde kan vardı. Bayan Brooks'un çantası, cep telefonu ve arabası geride bırakılmış. Kuaförün randevu çizelgesine göre, Pazar gecesi Carissa'nın son müşterisiydiniz ve muhtemelen onu gören son kişiydiniz."

Gözlerim kocaman oldu. Böyle bir şey olamaz. Ayrıldığımda her şey yolundaydı... Carissa'nın biraz garip görünmesi dışında. Bir şeyin geleceğini biliyor muydu? Birini mi bekliyordu?

Hudson sandalyesinde öne doğru eğilir ve dirseklerini masaya koyar. "Stacy Howard'ın kaybolmasıyla bağlantınız göz önüne alındığında, bu biraz

de garip değil mi? Aynı hafta içinde iki kadın kayboluyor ve Bob Miller ikisini de gören son kişi oluyor."

"Bu en iyi ihtimalle spekülâtif. Müvekkilimin bu kadınlardan herhangi birini kaybolmadan önce gören son kişi olduğunu kanıtlamanın hiçbir yolu yok," diye savunuyor Brad. Hareketli, sandalyesinde öne doğru oturuyor ve imaları elinin tersiyle itiyor.

Hudson soğukkanlılıkla, "Her şeyi kanıtlamanın bir yolu vardır, Bay Watson," der.

"Müvekkilim zaten haftalardır Bayan Howard ile herhangi bir iletişim kurmadığını ifade etti. Eğer aksini kanıtlayabilirsiniz, bunu duymak isterim. Bayan Brooks'a gelince, bir kuaför randevusunun olması, müvekkilimin kuaför salonunun müşterisi olmasından başka bir şey kanıtlamaz, ki zaten öyle olduğunu söylemişti ve saçından da anlayabilirsiniz, kısa süre önce kestirmişti." Brad beni işaret ediyor.

Şerif arkasına yaslanır, ellerini başının arkasına koyar ve Baş Yardımcısı Olson'a bakar.

"Stacy'nin terk edilmiş arabasını bulduk," diyor gözlerimin içine bakarak. "Ve arabasının içinde senin kartvizitini ve cep telefonunu bulduk. *Bob Miller* adında bir kişiye gönderilmiş kısa mesajlar vardı. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Telefonunda bu kişiye hangi numara bağlı? Müvekkilime mi kayıtlı?" Brad çenesini kaldırır.

Hudson hafifçe söner ve ellerini indirir. "Hâlâ bunu araştırıyoruz."

"Aynen öyle," diyor Brad. "Elinde hiçbir şey yok."

Şerif ve baş yardımcısı kendini beğenmiş bir atarken oda sessizleşir. *Hay sikeyim*. Ne biliyorum. Midem bulanıyor, boğazım kuruyor ve yutkunmam neredeyse imkânsız hale geliyor.

"Ama Stacy birkaç hafta önce müvekkilinize kayıtlı bir telefon numarasına mesaj attı. Doğru değil mi Bob?" Hudson başını sallar.

Ben daha açıklama yapamadan Olson bir kâğıt parçası çıkarıp masanın üzerine koydu bile. *Kahretsin!*

"Bu Stacy'nin cep telefonundan aldığımız bir mesajlaşma. Stacy kaybolmadan üç hafta öncesine ait ve Stacy ile müvekkilinizin *kayıtlı* telefon numarası arasında geçiyor," diyor Olson. "Bu konuşmayı hatırlıyor musun Bob?"

Brad burnundan hava üflüyor, belli ki bunu ona söylemediğim için hayal kırıklığına uğramış.

STACY HOWARD

Hey Bob, sana bir teklifim var.

BOB MILLER

Kim bu?

STACY HOWARD

Stacy, en sevdiğin tek gecelik ilişki 😊

BOB MILLER

Numaramı nasıl aldın?

STACY HOWARD

Gelecekte halletmemiz gereken işler olduğunu biliyordum, bu yüzden çıkarken kartvizitlerinden birini aldım.

BOB MILLER

Evet, Rolex'im ve cüzdanımdaki tüm parayla birlikte. Polise bildirmedığım için şanslısın.

STACY HOWARD

Yapmayacağını biliyordum çünkü karının bizi öğrenmesini istemezsin, değil mi?

BOB MILLER

Benden ne istiyorsun?

STACY HOWARD

Herkesin istediği şey. Para.

BOB MILLER

Ne kadar?

STACY HOWARD

Sen söyle. Evliliğinizin değeri ne kadar?

BOB MILLER

Benimle oyun oynama. Sen lanet olası bir hırsız ve fahişesin. Hiçbir şey ifade etmiyordun ve ben harcanmamış olsaydım, bu asla olmazdı. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.

STACY HOWARD

Bildiğim tek şey karını aldattığın, Bob. Şimdi, sessizliğim senin için ne kadar değerli?

BOB MILLER

Bu bir hataydı. Benden faydalandın.

STACY HOWARD

Lol, sanırım sopanın kısa ucunu ben aldım, kelimenin tam anlamıyla.

BOB MILLER

Siktir , kaltak!

STACY HOWARD

Zaten yaptın.

Hudson kaşlarını kaldırarak, "Çok öfkelenmiş olmalısın Bob," dedi. "Yani, Stacy senden haraç almaya çalışıyordu, hatta erkekliğinle dalga geçiyordu. Bu senin kanını kaynatmış olmalı."

Brad dudaklarını sıkıca büzerek, "Hiçbir şey söyleme," diye tembihliyor.

Hudson beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor ama ben yanlış bir şey yapmadım... en azından onun bildiği kadarıyla. Bana mesaj atmaya devam etmesine rağmen Stacy'ye ondan sonra mesaj atmadığımı biliyorum. Ona cevap vermeyi süreliğine kestim çünkü mahkemeye çıkmam gerekiyordu ve ben cevap vereceğim zaman Sarah çoktan öğrenmişti.

Olson kâğıt parçasını göstererek, "Bu kanıt çok çarpıcı," diyor.

Brad, "En iyi ihtimalle ikinci dereceden," diyor. "Konuşmanın geri kalanı nerede, yoksa elinizdeki tek şey bu mu? Bunun kanıtladığı tek şey Stacy'nin bir gaspçı olduğu."

"Stacy'nin aracının direksiyonunda da kan bulundu. Biz konuşurken adli tıp her iki olay yerindeki DNA'ları inceliyor. Sonuçlar gelmeden önce içini dökmek istediğin bir şey var mı Bob?" Hudson soruyor.

Tek söylediğim "Hayır," çünkü polisle muhatap olurken her zaman mümkün olduğunca az şey söylemenin önemli olduğunu biliyorum. Onlara ne kadar çok kelime verirsiniz, özellikle mahkemede bunları o kadar çok çarpıtarak yepyeni bir hikayeye dönüştürebilirler.

Şerif beni incelerken gözlerini kısıyor. "Boynundaki kesik oldukça taze görünüyor. Nasıl oldu bu?" diyor, boğazımı işaret ederek.

Refleks olarak elimi uzatıp boynumdaki uzun ince kabuğu hissediyorum. *Kahretsin*. Bunu unutmuşum. Hemen söylemeliydim. Kuaförde kanımı bulacaklar. "Carissa beni tıraş ederken derimi kesti."

Brad bana gergin bir bakış attı. Konuyu şimdi açtığım için kızgın. "Bu acı verici olmalı. Bu seni kızdırdı mı Bob?" Olson sorar.

"Hayır, sadece bir kazaydı."

Hudson, "Biri beni kesse çok sinirlenirdim," diyor.

Belli ki beni bir öfke patlaması yaşayan öfkeli bir deli olduğuma dair spekülasyonlara yönlendirmeye çalışıyorlar ama ben buna kanmıyorum. Sadece sakinliğimi korumalı ve ona düşündüğünün tam tersini yapmalıyım.

"Ben değildim. Carissa genelde çok iyi bir stilisttir. Sadece Pazar gecesi izinliydi."

Olson bana sert bir bakış attı. "Kapalı' derken neyi kastediyorsun?"

"Normal hali değildi. Neredeyse paranoyak gibiydi, sanki bir şeyi ya da birini izliyor gibiydi. Ben geldiğimde de kapı kilitliydi, ki hiç kilitli olmaz. Ve beni içeri alır almaz tekrar kilitledi. Sanırım bu yüzden yanlışlıkla beni kesti. Dikkati dağılmıştı, hatta endişeliydi."

Olson'ın hikâyeme inanmaya başladığını söyleyebilirim ama Hudson hâlâ ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmamakta kararlı.

"Belki de onu endişelendirmişsindir, Bob?" diyor.

"Hayır, ben oraya varmadan önce zaten endişeliydi."

"Ama bunu sizden başka kimse doğrulayamaz. . ." Hudson gözlerini sıkır.

Brad araya girerek, "Müvekkilim zaten bildiği her şeyi size anlattı," der.

"Kullan-at telefonun var mı Bob?" Şerif Hudson ayağa kalkar.

Sandalye.

"Bir ne?"

"Kullan-at bir telefon. Tek kullanımlık bir telefon. Adına ne dersiniz deyin. Bektan marketlerden satın alabileceğiniz şu ön ödemeli kapaklı telefonlar. Senin var mı?" Masanın yan tarafına geçti ve bir kalçasını masaya dayayarak tam karşımda durdu.

"Hayır, Verizon üzerinden kablosuz tarifiesi olan normal bir telefonum var. Eminim bunu kendiniz de kontrol edebilirsiniz," diyorum ve şerifle aramda biraz mesafe yaratmak için sandalyemi geriye itiyorum.

"Evet, tabii ki bunu araştırabiliriz. Ama kullan at bir telefona değil. Suçluların ilgisini çekmelerinin nedeni tam da bu. Sen bir avukatsın, Bob. Eminim kullan at telefonlar hakkında her şeyi biliyorsundur, değil mi?"

Bu bir tuzak soru, o yüzden cevaplamıyorum. Hudson'ın gözlerinde bir şey titriyor.

"Burada işimiz bitti," diyor Brad. Hukuk defterini çantasına geri koyar ve ayağa kalkar.

"Henüz işimiz bitmedi, Bay Watson." Şef Yardımcısı Olson ayağa kalkıyor.

"Oh, sanırım öyle, ve bunu çok basitleştireceğim. Müvekkilimi herhangi bir şeyle suçluyor musunuz?"

Hudson, "Henüz değil ama DNA'sının suç mahallinin her yerinde olduğunu kabul etti," diyor.

"Kuaförde kestirdiği saçın yerde bıraktığı saçları mı kastediyorsun?" Brad tek bir kesik kahkaha atıyor.

Hudson parmağıyla doğrudan boynumu işaret ediyor. "Kanı da unutmayalım."

Brad başını sallıyor ve bana dönüyor. "Gidelim Bob," diyor ve kapıya doğru yürüyor.

Kan bir sorun. Brad de biliyor, ben de. Bu yüzden Hudson'ın yorumunu görmezden geldi.

Sandalyemden kalkıp Hudson ve Olson ile göz göze geldim. Belli ki bir , iki kadının kaybolmasında baş şüphelinin ben olduğumu düşünüyorlar.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım. Koşulların şüpheli görüldüğünü anlıyorum, ama hepsi bu, optik ... ve Sarah'nın istediği de tam olarak bu." Son kısmı yüksek sesle söylemek istemiyorum ama söylüyorum; sadece daha sessiz çıkıyor.

Brad kafasını bana doğru çevirdi.

Hudson ve Olson saf bir şaşkınlıkla birbirlerine bakarlar. "O da neydi?" diye sorar.

"Evet, ne demek 'tam da Sarah'nın istediği şey'. Karın bunları neden istesin ki?" Hudson başını öne eğdi.

Başka bir şey söyleyemeden ya da onlara gerçekte neler olup bittiğini anlatmadan Brad sözümü kesti ve bu muhtemelen en iyisiydi.

"Bu kadar yeter!" diye bağırıyor ve beni çıkışa doğru yönlendiriyor. "Müvekkilim a çok . basınç ve stres doğru Şimdi, her ikisi de şahsen ve profesyonelce. Başka sorularınız olursa ofisimle iletişime geçebilirsiniz." Bana kapıya kadar eşlik ediyor, kapıyı açıyor ve beni diğer tarafa itiyor. Koridorda yürümeye devam ediyorum, lobiden geçiyorum ve ön girişten çıkıyorum. Temiz hava güzel hissettiriyor, sanki bir parça yaşam vücuduma geri pompalanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve mavi gökyüzüne bakıyorum, içime çekiyorum

Burnumu çekip ağızımdan yavaşça nefes vererek omuzlarımdaki gerginliğin izin veriyorum. Birden bir el aynı omuzlara bastırıyor ve beni ileri doğru itiyor.

"O da neydi öyle?" Arkamı döndüğümde Brad'in bana doğru yaklaştığını görüyorum, yüzü kıpkırmızı ve gözleri benimkiler arasında hızla gidip geliyor, cevap arıyor.

"Bunu sana söylemeye çalıştım zaten. Sarah bana tuzak kuruyor."

Öfkelendi. "Bu doğru olsa bile, *onlara* bunu söylemezsin, özellikle de elinde sıfır kanıt varken. Boşanmanın ortasındasın ve polisler karının sana kadın kaçırma tuzağı kurduğunu mu söylüyorsun? Tanrım, Bob, bu delilik ve sen de bunu biliyorsun." Brad duraklar ve alnını ovuşturarak hayal kırıklığı içinde bir iç çeker. "Burada olmamın nedeni hiçbir şeye cevap vermek zorunda olmaman, ama *seni* kötü adam olarak gören polise özgürce saçma teoriler sunuyorsun."

"Sana söylüyorum. Bunların hepsi onun. Öyle olmak zorunda." Ona sırtımı döndüm, başka hiçbir şeye bakmıyordum. Sarah olduğunu biliyorum ama bunu nasıl yapıyor? Bunu nasıl kanıtlayabilirim? Parçalar birbirine nasıl uyuyor? Şehirden kaçması için Stacy'ye para verdiğini görebiliyorum. Ama salona zorla girmesi hiç mantıklı değil.

"Onun ne yaptığını düşünüyorsun, Bob? Anlamama yardım et."

"Tam olarak bilmiyorum."

Brad öne çıktı ve elini omzuma koydu. "Üzgünüm dostum ama bence paranoyaklaşıyorsun."

Elini silkiyorum. "Ben paranoyak değilim. Sadece bana güvenmek zorundasın." "Peki. Sana güveniyorum, tamam mı? Ama benim sana güvenmem

Herhangi bir şey. Eğer *tüm bunların* arkasında gerçekten Sarah'nın olduğunu düşünüyorsan, o zaman somut, kesin bir şeye ihtiyacın var. Çünkü şu anda kendi eylemlerinin başa çıkamayan, dengesiz, paranoyak bir pislik gibi görünüyorsun."

"Bunların hiçbirisi doğru değil."

"Öyle olduğunu söylemedim ama şu anki durum bu. Peki ya Stacy ile olan mesajlaşmalar? Onlardan neden daha önce bahsetmedin?"

"Aklımdan çıkmış," diyorum derin bir iç çekerek.

"Tanrım, Bob. Şu anda sana verebileceğim en iyi hukuki tavsiye, ortalıkta görünmemen, karını rahat bırakman ve bu soruşturmadan uzak durman."

"Hayır, bunun arkasında Sarah'nın olduğunu kanıtlayacağım. Gözüm onun üzerinde ve eninde sonunda hata yapacak," diyorum dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak.

"Dur bakalım." Brad elini kaldırdı. "Sarah'da gözüm var da ne demek?"

"Tam olarak görüldüğü gibi. Arabasına da bir takip cihazı taktım. Böylece her şeyi kontrol altına almış oldum ve eğer sıradan olmayan bir yere giderse-"

"Bob!" diye araya giriyor, dişlerini sıkarak. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Eğer bunlardan herhangi birini öğrenirse, şu anda olduğundan daha da berbat durumda olursun!"

"Durum bundan daha kötü nasıl olabilir ki?"

Brad bir tiyatronun tabelasını okur gibi elini önünde havada gezdiriyor. *"Aldatan kocanın karısı boşanma davası açtıktan sonra, arabasında kendisini aldatan kocası tarafından yerleştirilmiş bir GPS takip cihazı bulur. Bu kulağa nasıl geliyor? Sence Summer'ın velayetini alma şansın var mı?"*

"Sadece bir şeyi çözmem gerekiyor, hepsi bu, sonra her şey sonsuza dek bitecek."

Brad yüzünü buruşturarak bana baktı. "Her ne pişiriyorsan, bunu hızlı ve sessiz bir şekilde yapmalısın. Arkadaşın olarak, şu anda neden elinden gelenin en iyisini yapmadığını anlıyorum, ama avukatın olarak" -Brad bana doğru adım attı ve kolumun yan tarafını okşadı- "kendini toparlamalısın yoksa boşanmak endişelerinin en küçüğü olacak."

Cevap olarak başımı sallıyorum. Haklı olduğunu biliyorum; çılgın, umutsuz, sarmal bir koca gibi görüldüğümü biliyorum, ama benim bildiklerimi bilmiyor. Sarah'nın istediğini elde etmek için ne kadar ileri gideceğini bilmiyor. Tek yapmam gereken

Onu kendi oyununda yeneceğim ve bunu yapmamın tek yolu hızımı arttırıp onun yapamayacağını düşündüğü şeyi yapmam. Çünkü Sarah'yı yenebilecek biri varsa, o da benim.

Brad arabasına doğru dönüyor. "Hey, bana bahsettiğin şeyi hatırlıyor musun?" Durur ve parmaklarını şıklatır. "Summer'ın tam velayetini almanı sağlayacağını söylediğin şey. Neydi o?"

"İzleri Sarah'ya kadar uzanan dumanı tüten bir silah. Ama . . ." Brad'i bu konuya dahil edip etmemeye karar vererek duraksıyorum.

"Ama ne?"

"Summer'ın velayetini almama yardım etmekten çok daha fazla anlamı var," diyorum.

"Tamam, ama tam olarak nedir?"

Ağır bir iç çekiyorum ve Brad'in bakışlarıyla karşılaşmadan önce bir süre yere bakıyorum. "Sana göstersem daha iyi olur."

OTUZ BEŞ

ŞERİF HUDSON

Şef Yardımcısı Olson kayıp iki kadının fotoğraflarını brifing odasındaki mantar panoya bitiriyor. Stacy Howard ve Carissa Brooks gülümseyerek bana bakıyorlar, her ikisinin de en az elli yıllık bir ömür var... umarım. Fotoğrafları artık hiç kimsenin fotoğrafının olmasını istemeyeceği bir yerde asılı. Kaybolarıyla ilgili elimizdeki kanıtlar şu ana kadar çok az: kırık dökük bir salon; biri boş, diğesinde cep telefonu olan terk edilmiş iki araba; Bob Miller'ın kartviziti; ve hala sonuçlarını beklediğimiz kan. Carissa'nın kaybolduğu gece Bob'u takip edememiş olmamız çok yazık. Bu gerçekten yardımcı olabilirdi, ama personel sayımız az ve söndürmemiz gereken çok fazla yangın var.

Görevli yardımcılarım yavaşça odaya giriyor ve ben de onların oturup yerleşmelerini bekliyorum.

"Pekala millet, yoğun bir Salı günü; yapmamız gereken bir ton iş var ve zamanımız azalıyor, hadi başlayalım."

Mantar panoya doğru yürüyorum ve Stacy ile Carissa'nın tıpkı iyi halleri gibi asılı duran fotoğraflarını gösteriyorum.

"Stacy Howard ve Carissa Brooks. Bu iki isim size çok tanıdık geliyor olmalı. Kayıp kişi vakaları, zaman açısından en hassas vakalardan bazılarıdır ve her saniyenin önemli olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Şu ana kadar elimizde ne var? Ne yazık ki, çok az. Hiçbir güncelleme yapılmadı.

Son brifingden bu yana Howard davası üzerinde çalışıyoruz ve hâlâ kuaför salonundaki suç mahallinden gelen adli tıp sonuçlarını bekliyoruz." Boğazımı temizliyorum. "Howard vakasında olduğu gibi, BCI Carissa Brooks için kritik bir kayıp yetişkin uyarısının yanı sıra bir medya açıklaması ve sosyal medya paylaşımları yapılmasını kolaylaştırdı. Halktan sağlam bir ipucu alacağımızı umuyoruz."

Önümdeki masadan bir fotoğraf alıp iki kayıp kadının yanındaki mantar panoya asıyorum. "Bob Miller," diyorum Williamson, Miller & Associates'in web sitesinden aldığımız profesyonel vesikalık fotoğrafı göstererek, "her iki vakada da şüpheli kişi. Bulgularımıza göre, kaybolmalarından her iki kadınla da temas kuran son kişi o."

"O zaman neden gözaltında değil?" Çavuş Lantz soruyor. Her zamanki gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş, arka duvara yaslanmıştı.

"Henüz onu suçlamak için elimizde yeterli delil yok. Bu noktada her şey ikinci dereceden. Olson ve ben onu bu sabah sorgulamaya getirdik, ancak avukatı çoğu şeyi geçiştirdi ve Bay Miller da önemli bir şey söylemedi. Kanını salonda bulacağımızı kabul etti ama neden orada olduğuna dair makul bir hikayesi vardı. Ancak de olay yerinden gelecek laboratuvar sonuçlarını beklemek zorundayız."

Bir şerif yardımcısı konuşmadan önce elini kaldırır. "Carissa Brooks hakkında ne biliyoruz? Bob'un kuaförü olmasının yanı sıra, onunla başka nasıl bir bağlantısı var?"

"Bu aslında mükemmel bir başlangıç." Kenara çekilip bir kolumu açık tutuyorum. "Olson, Carissa Brooks hakkında yaptığın geçmiş araştırması hakkında bizi bilgilendirir misin?"

"Elbette, Şerif." Öne çıktı ve elindeki dosyayı açtı. "Bayan Brooks'un eski kocası George Carrigan'a karşı kalıcı bir koruma emri vardı. Bu koruma emrinin süresi iki yıldan kısa bir süre önce dolmuş ama uzatma kararı alınmış. Ancak bu çok geç oldu çünkü George arada Carissa'ya saldırdı ve onu hastanelik etti. O gönderildi

darb suçundan hapse girmiş ancak cezasının sadece üçte birini çekmiştir. Üç hafta önce iyi halden dolayı erken tahliye edildi."

"Uzatılmış PPO'nun süresi ne zaman doluyor?"

diye sordum. Olson bir sayfa çevirdi. "Gelecek ay."

"Carissa'nın kararın uzatılması için bir talepte bulunup bulunmadığını biliyor muyuz?" Kaşlarımı çatıyorum.

Başını sallıyor. "Mahkemeye sunulmuş bir şey bulamadım."

"Carissa'nın eski kocası yakın zamanda onunla temasa geçti mi?" Lantz soruyor.

Olson ve ben bakışıyoruz ama ikimizin de bir cevabı yok.

Lantz, "Bu adamın bir numaralı şüpheli olduğunu hissediyorum," diye ekliyor.

Brifing odasının kapısı açılır ve Nagel sanki paylaşacak iyi bir şeyi varmış gibi yüzünde memnun bir ifadeyle içeri süzülür.

"Haklısınız, Çavuş Lantz. Bayan Brooks ile olan geçmişi göz önüne alındığında, George Carrigan şüpheli bir kişi, bu yüzden onu sorgulamak için getirmemiz gerekecek."

"Zaten öndesin, patron." Nagel bir adım öne çıkıyor. "Carissa'nın birkaç çalışanı ve arkadaşı eski sevgilisinden bahsetti, ben de şartlı tahliye memuruyla temasa geçtim ve durumu ona bildirdim. Biz konuşurken George Sorgu Odası Bir'de oturuyor."

"Mükemmel iş. Ertelemeden önce, Stevens davasında herhangi bir gelişme var mı?" diye sordum.

"Hayır efendim, maalesef değil" diyor. "Hâlâ Ryan'a internet üzerinden ölüm tehdidinde bulunan kişilerle görüşmeler yapıyoruz ve hastaneyi çevreleyen bölgedeki trafik kameralarını inceleme sürecindeyiz. Ancak Stevens'in cinayeti, Howard'ın kaybolması, Summers davasının yeniden açılması ve şimdi de Carissa Brooks soruşturması nedeniyle gerçekten çok zor durumdayız."

başını sallıyor ve ben de memurlarımın yüzlerine bakıyorum. gözlerinin etrafında ya da altında koyu halkalar ve ağır torbalar var. Hepsinin önünde kahve fincanları ya da enerji içecekleri var.

"Hepinizin yorgun olduğunu biliyorum. İnanın ben de öyleyim ama insanların hayatı bize bağlı. O yüzden biraz daha dayanmaya çalışın. BCI Stevens, Howard ve Brooks soruşturmalarında yardımcı oluyor, ancak bu soruşturmalarda lider biziz. Bize daha fazla destek sağlayıp sağlayamayacağıma bakacağım. Tüm sıkı çalışmalarınızı takdir ediyorum. Böyle devam edin. Bu davaları çözelim ve Howard ve Brooks'u eve getirelim."

Tüm oda patlıyor ve yorgunluk ve ilerleme eksikliği nedeniyle kaybettiğimiz enerjinin çoğu, en azından şimdilik, geri geliyor. Ekibim ayağa kalkarken sandalyeler yerde sürtünüyor. *Haydi yapalım ve biz bunu başardık* tezahüratlarının yanı sıra beşlik çakmalar ve sırt sıvazlamalar duyuluyor. Şu anda tam da ihtiyacımız olan şey bu.

Olson'a dönüyorum. Benim küçük motivasyon konuşmamdan memnun olmuş bir şekilde gülümsüyor. "Benimle gelip George'la sohbet etmek ister misin?"

"Sanırım onunla sohbet etmekten daha fazlasını yapmak istiyorum," diyor gözlerini kısarak.

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Kadınlara el kaldıran erkekler dünyanın pisliğidir ve Carissa'ya yaptığını ona yapmamak için içimdeki her şeyi kullanacağım.

İki yönlü aynadan, George Carrigan'ı Sorgu Odası Bir'deki masada otururken, beyaz bir tişört, yırtık kot pantolon ve bir çift savaş botu giymiş olarak görebiliriz. Sandalyesinin arkasına siyah deri bir ceket asılmış ve sarı saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Olson'a "Burada biri kendini büyük, sert bir motorcu sanıyor," diyorum.

"Hayır. Şu at kuyruğuna bak, kaskın altına sığmaz." Sırıttıyor.

Odaya giriyoruz ve ben köşede dururken Başmüfettiş Olson'ın adamın karşısına oturmasına izin veriyorum. Kadınları taciz etmekle ilgili bir geçmişi var, bu yüzden bir kadın tarafından sorgulanmayı nasıl karşılayacağını görmek istiyorum.

"Günaydın, George. Bizimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkürler," diyor

Olson. "Şartlı tahliye koşullarımın bir parçası da sizinle işbirliği yapmam. zaman sorarsanız sorun, fazla seçeneğim yoktu." Ona ters ters bakıyor.

"Yine de minnettarız." Ses tonunu şimdilik hafif tutuyor. "Carissa Brooks ile en son ne zaman görüştünüz?"

George sandalyesinde arkasına yaslanıyor, sol gözünü kısıyor ve dudağını büküyor. "Onunla konuşmama ya da ona yaklaşmama izin yok, yoksa beni tekrar hapse atarlar."

"Evet, hakkınızdaki koruma kararıyla ilgili kısıtlamaların farkındayız. Bize bundan biraz daha bahsetmek ister misiniz?"

"Hayır."

Olson dönüyor ve omzunun üzerinden kısaca bana bakıyor. Sorgulamada her zaman sorguladığınız kişinin yardımcı olup olmayacağını anlayabileceğiniz bir nokta vardır ve biz az önce cevabımızı aldık.

"Son zamanlarda Carissa ile konuştunuz mu ya da onu gördünüz mü?" Olson tekrar sorar. "İznim olmadığını söyledim."

"Doğru, ama *izin verilmemesi* ve *yapılmaması* iki farklı şey, değil mi?"

George çenesini öne doğru uzatıyor ve yüzünde kaş çatmanın ilk belirtileri belirliyor. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

"Neden? Suçlanmaya değer bir şey mi yaptın?" Başını yana doğru eğiyor.

George parmağıyla onu işaret eder. "Saçma sapan polis oyunlarına başlama. Ben hiçbir şey yapmadım, tamam mı?" Parmağını havada sabit tutuyor, sanki ne kadar uzun süre işaret ederse tüm bunları sona erdirme şansı o kadar artacakmış gibi.

"O zaman sadece soruya cevap ver," diyor. "Carissa ile en son ne zaman temas kurdunuz?"

"Birkaç hafta önce. Ama bana mesaj atan oydu, tamam mı? Kuralları ben çiğnemedim." George'un sesi panikle çatlıyor, sert adam rolü ceketinin derisi gibi soluyor.

"Neden sana mesaj attı?" Sırtımı duvara yaslariken kollarımı önümde kavuşturarak soruyorum.

Sanki hâlâ odada olduğumu unutmuş gibi şaşkınlıkla başını bana doğru çeviriyor. "Gerçekten dışarıda olup olmadığımı sordu."

"Şimdi, neden gidip böyle bir şey yapsın ki? Özellikle de sen onu hastanelik ettikten ve sana karşı bir değil iki kez koruma emri çıkartmak için onca çaba sarf ettikten sonra?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Belki beni hâlâ önemsiyordur." "Doğru. Peki başka ne söylendi?" Olson soruyor.

"Hiçbir şey. Sorusuna cevap verdim. Ona erken tahliye olduğumu, üzgün olduğumu ve hapse giren adam olmadığımı söyledim. Onu sevdiğimi ve her zaman seveceğimi söyledim." George kucağına baktı.

"Biraz güçlü geldi, değil mi?" Olson öyle diyor. O cevap vermiyor.

"Peki Carissa mesajına cevap verdi mi?" diye ekliyor. "Hayır, cevap vermedi."

"Tekrar reddedilmek seni çok kızdırmış olmalı? Özellikle de parmaklıklar ardında aylar geçirirken içini döktükten ve tüm o değişiklikleri yaptıktan sonra. Çok öfkelenmiş olmalısın."

George'un parmağı tekrar havaya kalkmış, Olson'ı gösteriyordu. "Ne yaptığımı biliyorum. Kapa çenenini."

İçgüdüsel olarak bir adım öne çıktım.

"Yoksa ne olur? Bana vuracak mısın?" Olson başını eğiyor.

"Hayır! Yapmayacağım ugghh .. . İşte siz polislerin yaptığı şey bu. İnsanları-"

"Öfkelerini mi kaybederler? Gerçek benliklerini mi gösterecekler?" diyor.

"Sinirlerime hakim olamıyorum!" George yumruğunu masaya vurur, metalin çınlaması odada yankılanır.

George'un zorlukla aldığı nefesler dışında sesler tamamen sessizliğe gömülüyor. Gözleri ben ve Olson arasında gidip geliyor, yüzündeki ifade öfkeden şoka ve utanca dönüşüyor.

"Özür dilerim," diyerek başını öne eğiyor ve diğer eliyle yumruğunun altını ovuşturuyor.

Olson öne doğru eğilir ve iki elini masaya koyar. "Pazar gecesi, akşam dokuz ile sabah iki saatleri arasında neredeydiniz?"

"Evde."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?" Ben soruyorum.

"Evet, yapabilirim." George başını kaldırıp bakışlarıyla buluştu. "Başka kimse var mı?"

"Hayır. Birinin rahatlayabilmesi için evinde başka birine ihtiyacı var mı?" diye meydan okuyor.

"Rahatlamak için mi? Hayır," diyorum. "Ama birinin nerede olduğunu doğrulamak için? Evet, yardımı olur."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Evde donmuş bir pizza ve altılı paketle oturuyordum."

Olson not defterini çıkarır ve birkaç satır karalar. "Pazar gecesi akşam dokuz ile sabah iki arasında evinizden hiç çıkmadınız mı?"

Başını sallıyor.

"Bu da neyin nesi?" George'un sesi yeniden sinirlenmeye başlar, sabrı tükenmektedir. "Bana neden burada olduğumu söyleyene kadar başka hiçbir soruya cevap vermeyeceğim."

Olson bana bakıyor ve kaşlarını kaldırarak soruyor: "*Yapmalı mıyız?*" Başımı sallayarak ona onay veriyorum.

"Dün sabah Carissa'nın salonuna zorla girildiğini bildiren bir çağrı aldık. Ancak olay yerine vardığımızda, bunun standart bir hırsızlıktan daha fazlası olduğu ortaya çıktı."

Boynunda ve yüzünde bir kırmızı dalga belirliyor. "Ne demek istiyorsun? O iyi mi?"

"Emin değiliz, çünkü o kayıp."

Bakışları yoğunlaşıyor, Olson ve benim aramda gidip geliyor. "O zaman neden burada benimle konuşuyorsun? Dışarıda onu arıyor olmalıydın!"

"Kendiniz söylediniz Bay Carrigan, onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğinizi. Cevap vermeyince, meseleyi kendi ellerinize mi aldınız? Eğer ona sahip olamazsanız, başka kimsenin de olamayacağından emin mi oldunuz?" Yavaşça masaya doğru yürüyorum.

Başını geri çekiyor. "Carissa'ya bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun?" "Bilmiyorum, yaptın mı?"

George gözlerini kısar ve sandalyesinden hızla kalkar. "Beni alıkoyuyor musunuz?"

"Hayır, sadece konuşuyoruz" diyorum.

"Herhangi bir şeyle suçlanıyor muyum?"

Olson, "Henüz değil," diye yanıtlıyor.

"O zaman ya bir avukat istiyorum ya da gidiyorum."

Olson ve ben birbirimize sinirli bir şekilde bakıyoruz. İşini biliyor çünkü bunu daha önce birkaç kez yaşadı.

"Gitmekte özgürsünüz Bay Carrigan. Ama sizinle irtibat halinde olacağız," dedim ve kenara çekildim.

George kapıya doğru yürüyor ve kolu tutup aşağı çekiyor ama başarılı olamıyor. Ben müdahale etmeden önce birkaç saniye uğraştı.

"Bunun için bir karta ihtiyacın var," diyorum, küçük odayı geçerken benimkini kemerimden çıkararak. "Bu bir güvenlik önlemi." Kartı okutuyorum ve kilit tıklıyor.

George'un yüzünde korkuyla karışık bir kızgınlık ifadesi vardır. Kapıyı iterek açar ve başka bir şey söylemeden odadan çıkar.

Ayağa kalktığı anda Olson'a dönüyorum. "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Bence o bir pislik, ama bunun dışında, bilmiyorum."

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "En azından aynı fikirdeyiz."

THIRTY-3IX

SARAH MORGAN

Söyledikleri doğru. Neredeyse ofise her gelişimde muhabirlerin etrafımı sarması ve bağıarak soru sormaları ya da yorum yapmaları gibi her şeye alışabilirsiniz. Neyse ki sadece sabahları buradalar ve ben binaya girdikten kısa bir süre sonra ayrılıyorlar. Ama bir hikaye olduğu sürece burada olacaklar ve hikayemizin henüz bitmediğini biliyorum. Aracımdan çıkıyorum ve başımı dik tutuyorum çünkü utanacak hiçbir şeyim yok. Kameralar durmaksızın yanıp sönerken ve aşırı hevesli muhabirlerin ellerinde tuttukları mikrofonlar yüzüme tutulurken ince topuklu ayakkabılarım kaldırıma çarpıyor.

Bayan Morgan, Ryan Stevens'in ölümü hakkında bir fikriniz var mı? Öldüğüne memnun musunuz? Size ve kocanıza yaptıklarından sonra ölmesini istediniz mi? Olaya karıştınız mı? Sizce Kelly Summers'ı Ryan mı öldürdü? Şimdiki kocanız tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?

Şerifin ofisi dün gece Ryan'ın öldürülmesiyle ilgili bir açıklama yayınladı - önlük giymiş, cerrah şapkası ve maskesi takmış bir adamın grenli bir fotoğrafıyla birlikte - ve halktan şüphelinin kimliğini tespit etmelerine yardımcı olacak herhangi bir bilgiyle öne çıkmalarını rica etti. Sorularının cevap vermedim ya da kabul etmedim, yüksek sesle olanlara bile. Her avukat bilir ki bazen söylenebilecek en iyi şey hiçbir şey söylememek, ikinci en iyi şey ise yalan söylemektir.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor Roger lobiye vardığımda. Medya içeri girilmemesi gerektiğini biliyor ama bu onların cam kapılara vurmalarını engellemiyor. Roger ayağa kalkıyor ve ön masanın etrafında dolanıyor. Eli, kılıfına yerleştirdiği silahın bir metre kadar uzağında geziniyor. Kendimi güvende hissetmemi sağlaması gerekiyordu ama sanırım silah ondayken kendimi daha az güvende hissediyorum.

"Get. Getir," diye bağıyor Roger, onları el sallayarak. Bana döndü. "İyi misin, Sarah?"

Başımı salladım. "Evet, ben iyiyim. Onlar sivrisinek," diyorum bileğimi sallayarak. "Sadece baş belası, ciddi bir şey değil."

Roger bir *mırıldanma* sesi çıkarır. "Sivrisinekler her yıl insanlar da dahil olmak üzere diğer tüm hayvanlardan daha fazla insanı öldürüyor." Gözleri çığlık atan muhabirlere ve sonra tekrar bana dönüyor. "Yani, bunun doğru bir tanım olduğunu söyleyebilirim." Sırıttıyor.

"Onlar için endişelenmiyorum." Lobiye doğru ilerlerken sıkıca gülümsüyorum ve asansörü çağırıyorum. "İyi günler Roger," diyorum asansöre adım atarken.

"Sen de Sarah."

Morgan Vakfı'nın kapısını iterek açar açmaz Natalie resepsiyon masasının arkasından ayağa . "Günaydın, Sarah."

"Günaydın, Natalie."

"İşte kahveniz," diyor ve yerel bir kafeden aldığı bir fincanı bana uzatıyor.

Aldım ve ona teşekkür ettim.

Anne köşede belirir. "İşte buradasın," diyor rahat bir nefes alarak. Kalem etek ve ona uygun bir blazer ceket giymiş, kolunun altına bir dosya sıkıştırmış.

"Evet, işte buradayım." Kahve fincanımı dudaklarıma götürüp hızlı bir yudum almadan önce elimle işaret ediyorum.

Anne benimle birlikte adım atıyor ve ofise doğru yürüyoruz. Gülümsüyorum ve yanlarından geçerken çalışanlarımı selamlıyorum.

"Dün polisin burada olduğunu duydum," diye fısıldıyor Anne.

"Doğru duymuşsun," diyorum ofisimin kapısını açıp ışıkları yakarken. Çantamı masamın yanına bırakıp otururken, "Şerif Hudson ve baş yardımcısı Kelly Summers davasıyla ilgili bana bazı sorular sordular," diye ekliyorum. "Dün neredeydin?" Anne'e bakıp onu hiç görmediğimi fark ederek soruyorum. Her zaman burada olduğu için burada olduğunu varsaymışım.

"Hastalık aldım," diyor Anne, otururken. "Kendimi iyi hissetmiyordum." "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet, sadece migrenim tuttu. Ryan Stevens'la ilgili haberleri gördün mü?"

"Kısaca," diyorum çantamı açarken. "Ama Hudson dün haberler çıkmadan önce beni bu konuda bilgilendirmişti."

"Öldüğüne inanamıyorum." Anne başparmağının tırnağını çiğniyor, derin düşüncelere dalmış gibi köşeye bakıyor. "Stevens'ı kim öldürmek ister ki?"

"Bu kasabadaki pek çok insan Stevens'ın ölmesini istedi." Masamın üzerine bir yığın klasör koydum.

Kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Summers davası hakkında konuşmak için sana uğradı ama sonra Stevens'ın cinayetinden bahsetti. İkisinin bağlantılı olduğunu mu düşünüyor?" Anne şu anda çok fazla soru soruyor ve bundan hoşlandığımdan emin değilim.

"Söylemedi. Temyizde durum nedir?" Konuyu değiştiriyorum.

"Ah, özür dilerim. Bu yüzden sizi bulmaya koştum. Az önce haber aldık: Mahkeme temyizi kabul etmiş."

Ağzımı köşelerinden kıvırmaya zorluyorum. Bu iyi bir haber. Yani davanın yeniden açılmasını isteseydim, ki istemiyorum. Ama açılacağını biliyordum.

"Güzel," dedim. "Kararı bozup yeni bir duruşma için mahkemeye geri mi gönderiyorlar yoksa tamamen reddediyorlar mı?"

"Hala karar veriliyor. Sanırım medya ve kamuoyu baskısı nedeniyle temyiz başvurusunu hızlı bir şekilde kabul ettiler. Ayrıca vakfın bazı torpilleri de var. Sence ne karar verecekler?"

"Bozuldu ve yeni bir duruşma için mahkemeye geri gönderildi. Davanın düşmesi son derece nadirdir."

Başını sallıyor ve bir süre sessiz bir şekilde bana bakıyor. "Ayrılıkla ilgili işler nasıl gidiyor? Bob hâlâ sana acı veriyor mu?"

"Her zaman. Ayrıca tamamen güvenilmez biri. Geçtiğimiz hafta sonu bir gece Summer'ı DC'ye götürmesine izin verdim ve onu saatlerce yalnız bıraktı."

"Ne!?! " Anne'in sesi yükselir. "Neden? Ne halt ?"

"Bilmiyorum. Ona sorduğumda, 'Bu seni ilgilendirmez' dedi."

"Bu çok saçma. O senin kızın. Bu senin işin." "Ben de öyle dedim ama Bob bunu anlayamayacak kadar kalın kafalı."

Anne dehşet içinde başını sallıyor. "Stevens'ı öldüren her kimse Bob'u da öldürememesi çok kötü." Gülüyor.

"Boşanma ona ölümden çok daha fazla acı çektiriyor." Hafifçe gülümsedim.

Anne kahkahasını söndürüyor, yüzü tekrar ciddileşiyor. "Peki Summer tüm bunlara rağmen nasıl?"

"Pek iyi değil. Dün gece ona ayrılıktan bahsettik ve o bunu pek iyi karşılamadı, şimdi de benimle konuşmayı reddediyor." İçimi çektim.

"Kendine gelecektir. Annemle babam ben on üç yaşındayken boşandılar ve ilk başta onlardan nefret ettiğimi hatırlıyorum, ta ki sürekli kavga ve çılgınlıkların olmadığı bir evde yaşamamanın ne kadar iyi olduğunu fark edene kadar." Anne dudaklarını içeri çekti.

"Umarım öyledir çünkü benden nefret etmesine dayanamıyorum. Yaptığım her şey onun için. Sadece o bunun farkında değil."

"Çocukları yok ama bir gün olacak."

Telefonum masamda titriyor ve *Bilinmeyen* ekrana yayılıyor.

"Bunu almalıyım."

Anne başını salladı, oturduğu yerden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Ofisinden çıkmadan önce geri döndü. "Bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye, sadece bana haber ver."

Ciddi biliyorum.

"Yapacağım,"

diyorum.

Ben *Accept*'e basarken kapıyı arkasından kapatıyor.

"Sarah Morgan."

"Sarah, ben Şerif Hudson. Bir dakikan var mı?" "Dün bir dakikadan fazla zamanımı aldın."

"Bu Kelly Summers ya da Stacy Howard'la ilgili değil" diyor.

"O zaman ne hakkında?"

"Carissa Brooks. Şimdi, anladığım kadarıyla şirketiniz onun için bazı ücretsiz yasal çalışmalar yapmış, doğru mu?"

"Evet," dedim. "Ama burada avukat-müvekkil gizliliği var, Şerif."

"Biliyorum, Sarah."

Uzun bir iç çektiğini duyuyorum, belki hayal kırıklığından, belki de yorgunluktan. Emin değilim. Ama hoparlörü titretiyor ve beni bir an için telefonu kulağımdan çekmeye zorluyor. Sesi çaresiz geliyor ve uğraştığı -ya da uğraşmaya çalıştığı- her şeye bakınca buna şaşırıyorum. Kısa, derin bir nefes alıyorum ve ona bir kemik atmaya karar veriyorum.

"Ne istiyorsunuz Şerif?" Ses tonum savunmadan uzlaşmaya doğru değişiyor, böylece avukat-müvekkil ayrıcalığına aldırmandan sadece bu seferlik onun için riske girmeye hazır olduğumu anlıyor.

"Carissa'nın eyalet dışında başvurabileceği bir ailesi olup olmadığını biliyor musunuz?" diye soruyor.

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Tek bildiğim ona kum torbası gibi davranan bir eski sevgilisi olduğu." Boşta kalan elim o zavallı adamı düşününce yumruk gibi oldu. Ve bunun benim gibi biri için olgun bir davranış olduğunun farkındayım. Ama hepimizin bir ahlak kuralı vardır. Bazıları diğerlerinden daha gevşektir.

"Ve vakfınız Carissa'nın eski kocası George Carrigan'a karşı koruma kararı almasına yardımcı oldu?"

"Evet, aslında iki kez," diyorum sandalyemde dönerek.

"Ve gelecek ay sona erecekti, bu doğru mu?" Şerif Hudson soruyor.

"Kulağa doğru geliyor. İki yıl geçerli, yani evet. Yine de tam tarih konusunda emin değilim. Aslında ondan haber almadığıma şaşırdım. Sanırım tekrar uzatmak için bir dilekçe vermek isteyecektir."

"Ondan en son ne zaman haber aldınız?"

"Son dosyayı açtığımız sıralarda. Yani, o zamandan beri onu şehirde gördüm, el salladım ve selam verdim, ama onunla koruma emri ile ilgili bir konuşma yapmadım. Neden? O iyi mi?"

Bir kez daha derin bir iç çekti. "Bilmiyorum, ama o kayıp." "Kayıp!" mı?

Eski sevgilisiyle konuştun mu? Eğer ona bir şey olduysa bununla bir ilgisi var."

"Onunla konuştuk. Sağlam bir mazereti yok ama henüz onu bu olaya bağlayan bir şey yok."

"Onu neye bağlıyorsun?"

Şerif Hudson sessiz ve bir an için aramanın kesildiğini düşünüyorum. Telefonu kulağımdan çekip ekranı kontrol ediyorum. Görüşme süresini gösteren zamanlayıcı ilerliyor. "Hâlâ orada mısın Hudson?"

"Evet," diyor. "Aktif bir soruşturma olduğu için muhtemelen bunu sana söylememeliyim, ama sen onun avukatıydın, bu yüzden onunla eski sevgilisi arasındaki ilişki hakkında herkesten daha çok biliyorsun."

"Ne oldu?"

"Carissa'nın salonu Pazar gecesi geç saatlerde yağmalanmış. Hiçbir şey çalınmamış. Arabası, cüzdanı ve cep telefonu geride bırakılmıştı ve ... her yerde kan vardı."

"Tanrım! Eski peşinden gitmelisin."

"Sana katılıyorum ama şöyle bir şey var: Salonda bulduğumuz kanın ona ait olup olmadığını bile bilmiyoruz çünkü sistemde yok ve karşılaştıracabileceğimiz bir ailesi de yok."

"En azından kayıp olduğunu biliyorsunuz."

"Evet, biliyoruz ve eğer eski sevgilisinin onun kaybolmasıyla bir ilgisi varsa, bunu öğreneceğiz."

"Güzel. Sen daha iyisin."

"İşbirliğin için minnettarım, Sarah."

"Her zaman diyebilirdim Şerif, ama durumun böyle olmadığını biliyorsunuz."

"Biliyorum," diyor ve hattın diğer ucunda gülümsediğini duyabiliyorum.
"Kendine iyi bak."

"Sen de."

Daha telefonumu yere koyamadan ofisimin kapısı çalınıyor. "İçeri gel," diye seslendim.

Yavaşça açılır ve Alejandro'nun diğer tarafta, düğmeli bir bluz ve kot pantolon giydiği görülür.

"Dün gelmedin, de sana geleyim dedim." Uysalca gülümsüyor.

"Ah, özür dilerim. Bazı işlerle meşguldüm ve sonra aklımdan çıkmış. İçeri gel," diyorum elimle onu işaret ederek.

Alejandro kapıyı arkasından kapatıyor ve bana doğru birkaç adım atıyor, gözleri odayı tarıyor.

"Güzel ofis. Size iyi hizmet ediyor."

"Öyle." Bir sandalyeyi işaret ediyorum. "Oturun."

Oturup bacak bacak üstüne atıyor ve ayak bileğini dizine dayıyor.
"Uğramayı bilerek mi unuttun?"

"Hiç de değil," diyorum çekmecedен çek defterimi çıkararak. Fincandan bir kalem çıkarıp tıklıyorum ve ucunu tutar satırına yerleştiriyorum. "Bir faturayı atlayacağımı mı düşünüyorsun?" Ona bakıyorum.

Alejandro bana bakıyor. "Hayır, sadece beni bir daha görmek istemediğini düşündüm."

"Dediğim gibi, işim başımdan aşkındı ve aklımdan çıkmış." Kalem kağıt üzerinde kayıyor.

"Senden faiz alabilirim, biliyor musun?" Dudağının kenarı yukarı kalkıyor. "Ödemeyi geciktirdiğim için."

"Olabilir," diyorum. "Ama onun yerine akşam yemeğine ne dersin?"

Gülümsemesi büyür. "Sanırım bu şartları kabul edebilirim. Ne zaman?"

"Yarın akşam yedide."

Çeki kitapçıktan yırtıp ona uzatıyorum. Konuştuğumuzdan birkaç yüz daha fazla, faiz için değil, sadece benden daha çok ihtiyacı olduğunu bildiğim için ve bunu hak ettiği için ... ya da en azından hak edecek. Çeki benden aldı ve ayağa kalktı. Alejandro çeki ikiye katlayıp bakmadan arka cebine sokuyor.

"Peki beni tekrar nereden bileceğim?" diye sorar.

"Yok. Ama akşam yemeğini benim evimde yiyebiliriz, böylece seni ekme fırsatım olmaz."

"Peki ya evde değilsen?"

"Olacağım," diyorum. "Söz veriyorum."

OTUZ-3EVEN

BOB MILLER

Brad'in yanında durup eldivenli elleriyle nesneyi yuvarlarken verdiği tepkiyi izliyorum. Masasında oturuyor ve yavaşça başını sallarken gözleri kocaman açılıyor.

"Tam olarak neye bakıyorum?" Brad soruyor.

"Kelly Summers'ı öldürmek için kullanılan bıçak."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bunu nereden biliyorsun ve bunu neden aldın?"

"Çünkü onu bana on bir yıl önce Sarah verdi. Bana ondan kurtulmamı, kimsenin bulamayacağından emin olmamı söyledi."

"Ama sen yapmadın."

"Hayır." Sırıtiyorum. "Bana da aynı şeyi yapmaya kalkarsa diye onunla bir sigorta poliçesine ihtiyacım vardı."

"Aynı ne?" Brad soruyor ama ben cevap vermiyorum. Az önce ima ettiğim şeyin ciddiyetinin içine işlemesine izin veriyorum ve bakışları meraktan dehşete dönüşüyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bana Sarah'nın Kelly Summers'ı öldürdüğünü ve senin bunu bildiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Ama neden? Neden yaptınız? . ." Cevabı zaten bildiğini fark edince kendini durdurur. "Çünkü Kelly ya da Jenna, adı her neyse, kardeşini öldürdü."

Başımı salladım ve "Göze göz" dedim.

Brad bıçağı yere bırakır ve sandalyesinden kalkarak ofisinde volta atmaya başlar. "Tanrım, Bob, az önce bana ne söylediğinin farkında mısın? Sonuçlarını anlıyor musun?"

"Elbette biliyorum. On yılı aşkın bir süredir onlarla birlikte yaşıyorum."

Aklındaki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Belki de tüm bunlar onun için çok fazla. "Ne düşünüyorsun dostum? Gemiden atlamak mı istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır, hayır, hayır. Anlıyorum. Kardeşini öldürdü ve ben o kızı tanıımıyordum bile. Yani neden umurumda olsun ki? Ama lanet olsun. Şimdi her şey anlam kazandı. Sarah hakkında söylediklerin ve ne kadar paranoyak olduğun." Tekrar masasına oturdu, sandalyesinde arkasına yaslanırken şakaklarını ovuşturdu. "Nasıl?"

"Nasıl ne?" Karşısına oturdum.

"Sarah'nın cinayette o bıçağı kullandığını nasıl kanıtlayabilirsiniz?"

"Üzerinde kurumuş kan var. DNA analizi Kelly Summers'a ait olduğunu gösterecek ve öldürüldüğü gece başka yerde olduğuma dair sağlam bir tanığım var."

"Tamam, bu Kelly'yi öldürenin sen olmadığını kanıtlamaya yardımcı olur. Bıçağın üzerindeki kan, cinayet silahı olduğunu kesinleştiriyor ama bu iki şey bıçağın o gece Sarah'nın elinde olduğunu nasıl gösteriyor?"

"Yok. Ve eğer o şey" -Brad'in masasındaki çantanın üstünde duran bıçağı gösteriyorum- "onun parmak izleriyle kaplı değilse, ki öyle olduğundan şüpheliyim, o zaman yapabileceğimiz tek şey onu Sarah'ya biraz baskı yapmak için kullanmak. Belki de o bıçak sihirli bir şekilde Prince William County Şerif Ofisi'ne isimsiz bir notla birlikte ulaşır." Parmaklarımı oynatırken kaşlarımı hızlıca kaldırıyorum.

Brad baş ve işaret parmağıyla çenesini okşamaya başlar. "Dava yeniden açıldı ve her bir kanıtı yeniden inceleyecekler, bu yüzden zamanlama oldukça avantajlı."

"Oldukça."

Öne doğru eğilir ve bıçağı işaret eder. "Üzerindeki kan Kelly'ye ait olsa bile bu onu mahkum etmeye yetmez."

"Bunu biliyorum ama mahkumiyete ihtiyacım yok. Sadece spot ışıklarının Sarah'nın üzerinde olmasına ihtiyacım var. Her hareketi mikroskop altında incelenecek, böylece şu anda planladığı her neyse gerçekleştirmesi on kat daha zor olacak. Hatta böyle bir baskı altında hata yapabilir ve tüm planını mahvedebilir."

"Ne planı?" diye soruyor.

"Henüz emin değilim, ama beni alaşağı etmeyi içerdığını biliyorum, bu yüzden önce onu alaşağı etmeliyim."

Brad silaha bakarak, "Bunu teslim edenin sen olduğunu anlayacak," diyor.

"Güzel. Onu istiyorum." Ve bunda ciddiym. Sarah'nın haklı olarak korkması gereken şeyden, yani benden korkmayı öğrenmesini istiyorum.

Parmak eklemlerini masaya vurur, dudaklarını içine çeker ve hücumu hazır bir boğa gibi burnundan kısa bir nefes verir. "Bunu sana şu anda söylemekten nefret ediyorum ama..."

"Ne?" Sesimde panikle söylüyorum. "Ne oldu?"

"Bölge yargıcının ofisindeki katiplerden birinden haber aldım.

Sarah . . ." Brad durakladı. "Sana karşı bir koruma emri çıkarttı."

"Hangi gerekçeyle?"

"Onu tehdit ettiğinizi ve fiziksel saldırıda bulunduğunuzu iddia etti."

"Bu saçmalık!" Feveran ediyorum.

Bu Sarah için bile alçakça bir hareket. Sadece Stacy ile olanlardan beni sorumlu tutmaya çalışmakla kalmıyor, şimdi de beni tacizci bir koca, yanında kendini güvende hissetmediği biri olarak resmediyor. Tanrı aşkına, onun yanında kendini güvende hissetmemesi gereken kişi benim.

"Sarah ona gönderdiğiniz kısa mesajları ve kızınızın yüzme yarışında kolunu tuttuğunuzda ona verdiğiniz iddia ettiği yaraların fotoğraflarını sundu."

"Ona zar zor dokundum. Bak bana ne yaptı!" Elimi kaldırıp avuç içindeki iki santimlik kabuğu gösteriyorum.

"Bunu kazara yaptığını söylediğini sanıyordum."

"Yalan söyledim. Sadece olanları önemsiz göstermeye çalışıyordum ama o beni lanet bir bıçakla yaraladı."

"Bilerek mi?"

"Sarah hiçbir şeyi kazara yapmaz."

Brad derin bir iç çeker. "Bak, tüm detayları bilmiyorum ama sadece seni uyarmak istedim. Henüz onaylanmadı ve bir duruşma ayarlanması gerekiyor, ancak geldiğinde şaşırma."

"Bu Summer'ın yanına gidemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Teknik olarak hayır. Koruma emri sadece Sarah için geçerli olacak ama ..."

"Ama ne?"

"Eğer Summer Sarah ile birlikteyse, o zaman . . . ikisinden de uzak durmalısın."

"Kendi kızım, Brad. Benim öz kızım. Ne yaptığını görmüyor musun?" Sandalyeden kalkıp adımlarımı hızlandırıyorum, ellerim yanlarımda yumruk oluyor. Böyle bir hamle yaptığina göre gerçekten umutsuzluğa kapılmış olmalı. Ama neden? Belki de onu *sigorta poliçemle* tehdit ederek korkutmuşumdur. Bunu kendime saklamalıydım, Sun Tzu ve diğerleri, ama onun kıvrınmasını izlemek hoşuma gitti. Onu ilk kez gerçekten gergin, gergin, endişeli görüyordum - neredeyse bir anlığına insan gibiydi. Volta atmayı bıraktım ve Brad'e baktım.

"Şimdi ne yapmalıyım?" Ne yapacağımı, ne yapmam gerektiğini zaten bildiğim için soruyorum. İşin bu noktaya gelmesini istememiştim ama Sarah bana başka seçenek bırakmadı.

"Avukatınız olarak, koruma emri verilmemiş olsa bile ondan uzak durmanızı tavsiye ederim. Çıkmış gibi davran. Ona zaten sahip olduğundan daha fazla cephane vermeyin." Bıçağa bakıyor. "Onunla ne yapacaksın?"

"Ben mi? Hiçbir şey. Ama o bıçağı Şerif Hudson'ın eline vereceksin. Bunu gizlice yapabileceğine inanıyorum."

"Yapabileceğimi biliyorsun," diyor Brad. "Ve Sarah'yı işaret etmesini mi istiyorsun?"

Kalbine saplamak isterdim ama avukat-müvekkil gizliliği olsa bile bu kısmı yüksek sesle söylemem. "Evet, nasıl yapabiliyorsan ona bağla."

Brad başını salladı ve ben de ofisinden çıkıp arabama doğru ilerledim. İçeri girdiğimde, kimsenin izlemediğinden emin olmak için otoparkı tarıyorum. Etrafa yayılmış, boş duran birkaç araç vardı. Koltuğumun altından kapaklı bir telefon çıkararak uzanıyorum. Altında iki metal destek çubuğunun kesiştiği küçük bir girinti var, sadece mütevazî nesnenin sığabileceği kadar büyük.

Telefonu çevirip açıyorum, ekran yeniden aydınlanıyor. Bir mesaj yazarken parmaklarım tuş takımına vuruyor. İşim bittiğinde, mesajı telefonda kayıtlı olan tek kişiye gönderiyorum.

Planlar değişti. Yarın Sudley yakınlarındaki 28 numaralı butik otelde buluşalım. Sabah 11'de. 518 numaralı odada.

Hemen bir mesaj aldım. Kısa ve doğrudan konuya giriyor.

Not
edildi.

Telefonu kapattım ve derin bir nefes verdim.

Ölüm bizi ayırana kadar, Sarah. Seninkini. . . benim değil.

OTUZ SEKİZ

STACY HOWARD

"Hey, Carissa, uyanık mısın?" Karanlıkta fısıldıyorum.

Çoğu zaman uyuyor ve ben de onu suçlamıyorum. Buraya ilk geldiğimde tek yaptığım buydu - çığlık atmak ve kaçmaya çalışmak dışında. Ama karanlığa hapsolmuşken ve sizi yönlendirecek hiçbir şey yokken bir çıkış yolu bulmak zor. Carissa kendini tüketene kadar uzun süre çığlık attı ve ağladı, sahip olduğu azıcık enerji de tamamen tükenmişti. Bir süre o kadar sessizdi ki öldüğünü sandım. Bekledim, nefes alıp almadığını, inleyip inlemediğini, herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinledim. Sonunda yumuşak bir mırıltı duyduğumda, hala hayatta olduğunu bilmek beni rahatlattı çünkü en azından burada benimle birlikte başka biri daha vardı.

O uyuduktan sonra merdivenlerden aşağı atılan sandviçi ve suyu yedim. Ona da ikram edecektim ama o uyuyordu ve ben daha uzun süredir burada olduğum için daha çok ihtiyacım vardı. Ayrıca, kendi yemeğini ve suyunu alacağından eminim. Yedikten kısa bir süre sonra sızdım. Yemek her zaman uykumu getirir, sindirim sistemim besinleri işlemek için ona sunabileceğimden daha fazla enerjiye ihtiyaç duyar.

"Carissa," diye tekrar fısıldıyorum.

Zinciri kaldırıma sürtünüyor. Esneme sesini duyuyorum, sonra ben de esnedim. Zifiri karanlıkta bile, onu göremediğim halde, yine de bulaşıcı.

"İyi misin?" diye sordum.

Sesi titriyor. "Hayır. Neredeyim ben?"

Bu bodrumda her uyandığımda aynı şeyi yaşıyorum, nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Buna alışmamın ne kadar süreceğini merak ediyorum. Eninde sonunda alışacağıma eminim. Bir gün gözlerim açılacak ve küflü, nemli kokuyu derin derin içime çekeceğim. Gölgeler için bile çok karanlık olan siyah ortamım beni sakinleştirecek ve topraklayacak. Ayak bileğime sıkıca bağlanmış kalın metal kelepçeyi hissetmeyeceğim ve belki de orada olduğunu tamamen unutacağım. Dışarıdan gelip giden ve sıcaklık arayan yaratıkların gıcırtiları ve temelin gıcirtısı artık beni korkutmayacak ya da şaşırtmayacak. Onların tanıdık sesleriyle rahatlayacağım. Ve tüm bunlar gerçekleştiğinde, beynimin kendini yeniden düzenlediğini ve beni buranın evim olduğuna başarıyla ikna ettiğini bileceğim. İşte size insan ruhu. Fiziksel dünyada en kötüsüne katlanabilir ve yine de devam edebiliriz çünkü burada sadece bedenimiz yaşıyor. İşte bu yüzden öldüğümüzde geride sadece bedenimizi bırakırız. Acaba birileri benimkini bulabilecek mi?

Carissa'nın panikle nefes alması beni gerçeğe döndürüyor.

"İyisin Carissa," diyorum. Bu bir yalan ama duyması gereken şey bu. "Buradan çıkacağız." Bir yalan daha, çünkü o merdivenlerden yürüyerek mi çıkacağım yoksa cansız uzuvlarım birinin omzunda sallanırken yukarı mı taşınacağım bilmiyorum.

"Burası *neresi*?" diye

soruyor. "Bilmiyorum."

Bilmediği bir yerde uyanmanın verdiği panik nihayet yatışırken nefes alış verışı yavaşlıyor.

"Sanırım bir şey hatırlıyorum," diye fısıldıyor karanlığın içinde.

Sesinin geldiği yere doğru yaklaşıyorum ama zincir gerilmeden ve kelepçe hassas cildime sürtünmeden önce sadece birkaç adım ilerleyebiliyorum. Beynim hemen tüm vücuduma acı sinyalleri gönderiyor. Yüzümü buruşturuyorum ve sessizlik içinde acıyı içime çekiyorum. Hiçbir şey yok

Ağlamanın bir anlamı yok. Bu sadece boşa harcanmış bir enerji ve eğer buradan çıkma şansım olacaksa enerjimin mümkün olduğunca çoğunu korumam gerekiyor.

"Ne hatırlıyorsun, Carissa?"

Şahsen ben hala hiçbir şey hatırlamıyorum ... yani neredeyse hiçbir şey. Arabamda oturmuş, telefonumdaki bir mesajı okuyordum. Sürücü tarafındaki kapım açıldı ve ardından yumuşak ve nemli bir şey yüzümü kapladı. Tatlı, hoş bir kokusu vardı aslında ama ağzıma ve burnuma uygulanan sert baskı hiç de öyle değildi. Çığlık atmaya çalıştım ama sanki bir yastığa bağırıyormuşum gibi boğuk bir ses çıktı. Kolumun yan tarafında da bir çimdik hissettim. Dünyam kararmadan önce sadece bir an için çırpındım. Uyandığımda dünyam hâlâ karanlıktı.

"İşteydim," diyor. "Nerede . . .
nerede çalışıyorsun?"

"Bir kuaförde. Günün son müşterisi ve sonra kan vardı."

"Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır. Onu incittim. Ama bir kazaydı. Boynunu tıraş ediyordum ve ayağım kaydı."

"Ondan sonra ne oldu?"

"Onu temizledim, saçını kesmeyi bitirdim ve sonra Bilmiyorum." "Gitti mi? Başka biri mi ? Salondan ayrıldınız mı?"

Sorularım birbiri ardına hızlıca geliyor.

"Gittiğini sanmıyorum."

"Kim o?"

"Bob. Adı Bob."

Bu isim içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, sanki bir yapboz parçası kucağıma düşmüş ama henüz nereye yerleştireceğimi bilemiyorum.

"Miller?" Kelime yavaş ve titrek çıkıyor.

Carissa bir an sessiz kalıyor. "Onun adını nereden biliyorsun?" diye sorana kadar nemli ve durgun hava tüm sesleri bastırıyor.

Beni görebilseydi, göz kapaklarım kendi üzerine kapanırken gözlerimin akını görürdü. Kalbim hızla atıyor, hızlı ve sert çarpıyor. Betondan ve borulardan yankılanan sesi duysa şaşırmazdım. Belki titreşimini zeminde bile hissedebilir. Nükleer bir patlamadan sonraki şok dalgası.

"Onunla görüşüyordum- şey .. . Onunla bir ilişkim oldu, sadece bir kez."

Carissa'nın nefesi
kesilir. "Ne? Ne
oldu?"

"Başka bir şey hatırlıyorum. Gerçi bulanık, neredeyse bir rüya gibi geliyor ama sanırım gerçektir. Bir aracın arkasındaydım, bağlanmışım ya da belki de hiç bağlanmamışım. Bilmiyorum. Tek bildiğim hareket edemediğim."

"Başka ne hatırlıyorsun?"

"Biriyle konuşuyordu ya da belki de kendi kendine konuşuyordu. Birinin bir şeyi yanına bırakmaması hakkında bir şeyler. Bunu onun yanına bırakmayacaktı. Karısının ya da *bir* eşin. Ve önce onu alaşağı edeceğini..." Carissa susar.

"Onu gördün mü?"

"Arabada olmaz. Hareket edemedim. Başımı bile kaldıramadım... ama daha önce kuaförde kaldırdım. Sadece arabada sesini duydum."

"Bob Miller olduğuna emin misin?"

"Sesi ona benziyordu. Bunu bana neden yaptığını anlamıyorum," diye ağlıyor.

Bana bunu yapmak için bir sebebi olduğunu bildiğim için başımı öne eğdim. Karısına bizden bahsetmekle tehdit ettim. Bana bunun bir hata olduğunu, bir kerelik bir şey olduğunu, sarhoş olduğunu, ondan faydalandığımı, bir fahişe ve hırsız olduğumu söyledi. Haksız değildi. Ondan çaldım. Sarhoşluğundan faydalandım. Onu hedef aldım çünkü parası ve karısı olduğunu biliyordum. Bu benim tipim. Etkinlik modeli olmak faturaları ödemiyor ama

diğer insanların üzerinde kesinlikle yapar. Bu riskli bir iş ve başımı daha önce de yasal belaya soktu, ama beni yerin dibine sokabileceğini hiç düşünmemiştim - ve bu noktada, bu sadece şanslıysam olur.

"Bana ödeme yapmazsa ilişkiyi karısına anlatmakla tehdit ettim," diye itiraf ediyorum.

"Şantaj gibi mi?"

"Evet, aynen şantaj gibi," diyorum.

"Ona söyledin mi?" Carissa'nın sesinde biraz umut var, sanki bu bizim çıkış yolumuz olabilirmiş gibi.

"Hayır, ona söylemedim."

"Yani, sana para mı verdi?"

"Hayır, onu da yapmadı. Aslında karıma hiç söylemedim." "Ne . . . ? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bob gerçeği söylemekle tehdit ettiğim ilk adam değil. O sadece meseleyi kendi eline alan ilk adam."

Carissa'nın paniğinin yeniden başladığını duyabiliyorum. Büyük nefesler almaya çalışırken nefesleri hızlanıyor ve kısılıyor.

"Carissa."

Dehşet kontrol edilemeyen hıçkırıklara karışırken nefes alış veriş daha da .

"Her şey girecek. Sakin ol," diyorum ve panik atak geçirmeden ya da daha kötüsü onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Hayır," diye haykırır. "Biz iyi değiliz. Burada öleceğiz ve hepsi senin suçun, seni lanet fahişe."

Ona bağırarak, onunla tartışarak, iyi olacağımıza ikna etmek için ağzımı açıyorum ... ama sonra kapatıyorum. Çünkü haklı olabileceğini düşünüyorum.

OTUZ DOKUZ

ŞERİF HUDSON

Karanlıkta otururken bilgisayar ekranına bakmaktan dolayı oluşan gerginliği biraz olsun hafifletmek için gözlerimi ovuşturuyorum. Saate bakmak için kolumu kaldırdığımda, G-Shock'umun ekranında 02:28 yazıyor. İki kadının kayıp olduğunu ve bir katilin serbestçe dolaştığını bildiğim halde yatağında, battaniyenin altına kıvrılmış, rahat bir uyku çekemiyorum.

Bir saatten fazladır hastanenin güvenlik kameralarındaki görüntüleri inceliyorum. Teknik ekibimize şüphelinin kamerada görüldüğü tüm çekimleri tek bir kesintisiz videoda birleştirttim, böylece kamera dosyaları arasında geçiş yapmaktan kurtuldum. Daha uyumlu ve kalitesi biraz yükseltilmiş görüntülerle bile video bana hiçbir şey söylemiyor. Ama en azından bir ipucu olmalı. İçimden bir ses bir şeyleri kaçırdığımı söylüyor.

Tam çekime baştan başlamak üzereydim ki ofisimin kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum. Döner sandalyemde döndüğümde Pam'i kapının önünde, üzerinde benim boxer'ım ve beyaz tişörtümle durmuş, gözlerindeki uykuyu silerken buluyorum.

"Saat sabahın üçü. Ne yapıyorsun ayakta?" diyor. İkinci kısmı esnemeyle geçiştiriyor.

"Uyuyamıyorum. Ben de hastanedeki görüntüleri inceleyeyim dedim."

"Zaten yarım düzine yardımcımız kaseti inceledi. defalarca. Hiçbir şey bulamadılar."

"Biliyorum. Ama belki de bir şeyi gözden kaçırmışlardır," diyorum ve ona elimi uzatarak bana katılması için davet ediyorum.

Pam yavaşça odanın diğer ucuna doğru ilerliyor ve elimi tutarak onu kucağıma çekmeme izin veriyor. İkimizi tekrar monitörün önünde döndürüyorum.

Fareyi hareket ettirir ve *Oynat*'a tıklar. Video yeniden başlar. "Bu adamın kimliğini asla belirleyemeyeceğiz. Cerrah önlüğü, kepi ve maskesi var." Bilgisayar monitörünü işaret ediyor, sesinde hayal kırıklığıyla karışık bir sızlanma var. "Bu sıradan bir adam değil. Bu adam bir profesyonel. Belki eski asker ya da polis, hatta kiralık . Ama bu kesinlikle ilk kez birini öldürüp iz bırakmadan kaçışı değil."

Teknik ekibin görüntüleri birleştirmesi için söz konusu hedefi bulmak en azından ilk başta kolaydı. Tek yapmamız gereken güvenlikteki büyük boşluğa, Şerif Yardımcısı Morrow'un görevini bıraktığı zamana bakmak ve geriye doğru izlemektir. Cerrahi teçhizat giymiş bir adam Stevens'in odasına girdi ve bir dakikadan kısa bir süre sonra çıktı; eldivenlerini ve önlüğünü kan kaplamıştı. Kimse ona aldırış etmesin diye bir malzeme dolabına girip temiz kıyafetler giydi ve kimse de aldırış etmedi. Tekrar normal bir doktor gibi görüldüğünde, hastanenin tüm kameraları başka bir yayınla çakışmadığı için onu takip etmek zorlaştı. Sonuçta burası bir banka ya da kumarhane katı değil. En azından benim için tuhaf olan tek şey, hastaneye ameliyat için giyinmiş olarak girmiş olmasıydı. Gecenin o saatinde koridorlarda yürüyen çok fazla insan olmamasına rağmen, çok ... sıradan görünüyordu.

"Kolay olmayacak ama herkes hata yapar," diyorum, görüntülere bakarak, hastaneden çıkış yolundaki adamı izliyorum. Hızını hiç değiştirmiyor. Çıkışı gördüğünde bile acele etmiyor. Soğukkanlı, sakin ve ağırbaşlı, sanki oraya aitmiş gibi. Yürüyüşünde tanıdık gelen bir şeyler var ama bu onu tanımak için yeterli değil. Benim kadar uzun süre polislik yapmanın zor yanlarından biri de yıllar içinde pek çok insanın birbirine karışmış olması. Elbette, yüksek sıklıkta tekrar eden suçlarımız var, birden fazla alkollü araç kullanmaktan sabıkası olanlar, arabalarını dövmeyi bırakamayanlar

eşleri, hapisten çıkar çıkmaz tekrar uyuşturucu satmaya başlayan önemsiz uyuşturucu satıcıları. Ama onlar bile birbirine karışıyor, çünkü hepsi aynı adi, yağ kaplı kumaştan kesilmiş.

Binanın dışına çıktığında, adam ameliyat eldivenlerini çıkarır ve bir çöp kutusuna atar. Eldivenleri bırakırken eli havaya kalkar ve kara deliğe düşmelerini izler. Bir sokak lambasının ışığı adamın açıkta kalan elini aydınlatır.

Pam'e "Bekle! Şurada duraklat," diyorum. Fareye tıklıyor. "Elini yakınlaştıracabilir misin?"

"Elbette, ama bulanıklaşacak."

"Sorun değil. Sadece yap, lütfen." Görüntü gittikçe daralırken gözlerimi kısıyorum, ta ki ekranın tamamını kaplayana kadar. "Vay anasını."

"Ne?"

"Kim olduğunu biliyorum."

Bir anı beni ele geçiriyor. O kadar güçlü ki, sanki önümdeki monitörde oynuyor.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Atış poligonunun duvarlarında silah sesleri yankılanıyor ve ben onun bir ateş edişini izlerken kovanlar yere çarpıyor. Bazıları hedefi delip geçiyor, bazıları ise hiç vuramıyor, bunun yerine arka duvara çarpıyor. Gözlerin arasına ve boğaza doğru nişan alması gerekiyordu. Bu bölge ölümcül üçgen olarak bilinir; beyincik, beyin sapı ya da omuriliğin boyun kısmına isabet eden atışların en etkili olduğu bölgedir. Polislere "öldürmek için ateş etmek" öğretilmez, ama bize "durdurmak için ateş etmek" öğretilir. Aradaki fark çok ince ama sonuç aynı. Hareket etmeyen, tehlike tehdidi olmayan kağıttan bir hedefe her seferinde isabet ettirmesi gerekir ama ettiremiyor.

"Daha fazla fizik tedaviye ihtiyacın var, kardeşim. Bir sik için ateş edemezsin," diye bağıryorum. "Ne!?" bağıryor. İşitme koruması , sözlerim

fısıltıya kadar boğuk olmalı. Kulaklıkları çıkarıyor. "Ne dedin sen?"

"Sik için ateş edemezsin dedim."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden çalışıyorum, böylece aklanıp masa başı görevinden kurtulabilirim. Bu beni öldürüyor." Elini sallıyor, esnetiyor ve sıkıyor, bunu yaparken yüzünü buruşturuyor.

Bu onun için talihsiz bir durumdu. Rutin bir trafik durdurması sırasında, alkollü araç kullandığından şüphelenilen araç sürücüsüne inmesini söylerken, araç sürücüsü bunun yerine hızla uzaklaştı. Sonuç olarak eli kapıya sıkışmış ve bu sırada kırılmış. Ameliyat oldu, aylarca fizik tedavi gördü, ancak şimdi sahaya geri dönmek ateşli silahlar eğitimini tekrar geçmesi gerekiyor.

"PT'yi üç hafta önce tamamlamadın mı?" Ben sordum.

"Evet ve nişan neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyorum," diyor ve elini tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde sallıyor.

"Muhtemelen senin tuhaf parmakların yüzündendir," diye takılıyorum.

"Parmaklarımın nesi var böyle?" Elini ileri geri hareket ettirirken eline bakıyor.

"İşaret parmağın orta parmağından daha uzun. Muhtemelen tetiği tutuşuna kıyasla garip bir şekilde çekiyorsun."

"Kapa çenenin. Bu yaralanmadan önce nişancılığım seninkinden daha iyiydi, bu parmak sayesinde" diyor ve bir parmak tabancası yapıyor.

"Artık değil. Belki de bir doktora gidip işaret parmağını tıraş etmelerini istemelisin. Ya da daha iyisi, bir cıvata keski al ve tepesinden biraz kes." Doğrama taklidi yaparken kıkırdıyorum.

"İkisini de pas geç, göt herif. Çalışmaya devam edeceğim ve eninde sonunda bana geri dönecek. Umarım, çok geçmeden. Dediğim gibi dostum, artık masa başı işlere dayanamıyorum."

"Öyle olsa iyi olur, çünkü desteğe ihtiyacım olursa başıma bela olursun."

*"Ben lanet olası bir yük değilim." Göğsünü şişirdi ve beni tersledi.
"Üzerine otur ve dön, sürtük."*

"Neyin üzerine oturayım? O uzaylı parmağının arkasında bir şey göremiyorum. Evi mi aramaya çalışıyorsun?"

İşaret parmağını kaldırarak atış poligonunda paytak paytak yürüyen ET taklidi yaparken ikimiz de tekrar gülmeye başlıyoruz. "Evi arıyorum. Evi arıyorum."

"Marcus," diyor Pam, beni içine düştüğüm anıdan çekip çıkararak. "Kim bu Bu mu?"

Ekrandaki ele tekrar bakıyorum. İşaret parmağı önemli ölçüde Ortadakinden daha uzun ve birdenbire tanıdık yürüyüşü anlam kazandı. Medyaya ifade verdiğim gün de onu kalabalığın içinde tanıdım. Sakalı beni şaşırtmıştı çünkü onu daha önce sakallı görmemiştim ama bu oydu. Stevens'ı öldürmeye karar vermeden önce sakalını kesmiş olmalı, ama şimdi onu sanki hiç kılık değiştirmemiş gibi görebiliyorum, tüm kameraların görebileceği şekilde yüzü açık bir şekilde dolaşıyor.

"Bu Scott Summers," diyorum. "Geri döndü."

KIRK

SARAH MORGAN

"Lütfen ayaklarını indirir misin Summer?" Arka yoldan kasabaya doğru ilerlerken direksiyonu kavrayarak söylüyorum. Görünürde tek bir bulutun bile olmadığı pırıl pırıl güneşli bir gün ve öfkeli yolcum olmasaydı muhtemelen bundan çok daha fazla keyif alırdım. Bana soğuk davranmaya devam ediyor. Ama bugün tavrı çok daha sert: kapıları çarpıyor, ayaklarını yere vuruyor, rastgele oflayıp pufluyor, kahvaltı etmeyi reddediyor ve beni kızdırmak ya da sinirlendirmek için yapabileceği her şeyi yapıyor.

Summer huffs. *Gördün mü?* Dediğim gibi, rastgele oflayıp pufluyor. İsteksizce ayaklarını ön panelimden kaldırıyor ve yere koyuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, ona bakıp gülümsemeye zorlayarak.

Sarı saçları bir perde gibi yüzünün önüne sarkıyor, bu yüzden ifadesini göremiyorum ama kaşlarını çatığından eminim, özellikle de benim için.

"Neden eşyalarımı bir bavula koydun?" Sesi sert, neredeyse suçlayıcı. Ama en azından benimle konuşuyor. Summer kollarını göğsünde kavuşturup yolcu koltuğuna daha da gömülüyor.

"Birkaç günlüğüne Anne Teyze'de kalacaksın." "Neden?" diye hırlıyor.

"Çünkü sen de benden boşanmak istediğini söylemiştin."

Yine oflayıp pufluyor, yüzündeki bir saçı savuruyor.

"Anne seni okuldan alacak ve evine götürecektir. Bu yeni değişiklikleri sindirmek için biraz zamanın olması senin için iyi olacak."

Bu sadece yarım bir gerçektir. Evet, sakinleşmesini istiyorum ve boşanmış ebeveynlerle büyümüş biriyle konuşmasının onun için faydalı düşünüyorum. Anne, Summer'a benim anlatamadığım şeyleri anlatabilir. Ama Bob'un neyin peşinde olduğunu da bilmiyorum ve koruma emrini duyar duymaz çılgına döneceğinden eminim. Böyle bir şey olduğunda Summer'ı yanımda istemiyorum. Dün gece rüyamda Bob'un Summer'ı aldığını gördüm ve onu bir daha hiç görmedim. Rüya olduğunu biliyorum ama böyle bir şey yapmasına ihtimal vermiyorum. Beni incitmek istiyor ve bunu yapmanın yolu da bu. En azından Anne'le kalması içimi biraz rahatlatacaktır.

"Neden babamla birlikte kalamıyorsunuz?" diye somurtuyor.

"Bunu konuşmuştuk Summer ve kaç kere sorarsan sor, cevap değişmeyecektir. Neden iyi tarafından bakmıyorsun? İki Noel'in, iki doğum günün, her tatilden iki tane ve iki yatak odan olacak." Kırmızı ışıktaki durup aracı yavaşlatıyorum ve ona tekrar gülümsüyorum.

Summer'ın boynu yolcu camına doğru eğilmiş, yüzünün camdaki yansımasını görebiliyorum, buruşmuş ve kızgın. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Seni ve babamı birlikte istiyorum."

"Babanla birlikte olmak istemiyorum," diye neredeyse bağıracaktım ki ayakkabımın ucuyla gaz pedalına basıp kavşakta hızlandım.

Summer başını çevirip bana bakıyor. "Neden?"

"Çünkü ona güvenmiyorum. kırdı," diyorum, aracı birkaç blok aşağıda bulunan okulunun sokağına çevirirken.

"Ona tekrar güvenemez misin?" Ses tonu kesici ve küçümseyen bir tondan anlayışlı ya da en azından anlamaya çalışan bir tona dönüştü.

"Keşke yapabilseydim. Ama hasar çoktan verildi ve bazı şeyleri kurtaramazsınız."

"Babam ne yaptı?" diye soruyor.

Okula yanaşıyorum ve arabayı park ediyorum. Diğer çocuklar ebeveynlerinin arabalarından iniyor, arkadaşlarına doğru koşmadan önce gülümseyip el sallıyorlar.

Kısa ve derin bir nefes alarak, kızımınla yüzleşmek için koltuğumda kısmen dönüyorum. Yeşil gözleri sanki söyleyeceklerimden korkmuş ya da üzülmüş gibi parlıyor.

"Bu benimle baban arasında, Summer. Baban benim güvenimi sarsmış olabilir ama seninkini hâlâ koruyor. Bana iyi davranmamış olsa da sana iyi davrandı. İkimiz de seni her şeyden çok seviyoruz ve babanla ben birlikte olsak da olmasak da bu asla değişmeyecek." Elini çekeceğinden korkarak eline ama çekmedi. Onun yerine benimkini sıktı, ben de karşılık verdim. "Mutsuz olduğun için üzgünüm tatlım ve bunların hiçbirinin kolay olmadığını biliyorum. Ama bir gün, yaptığım her şeyin sadece senin için en iyisini istediğim için olduğunu anlayacaksın."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ve ben onu hızla uzaklaştırıyorum. Kollarını uzatıyor ve bana doğru eğiliyor. Ben de kendi kollarımı onun küçük bedenine doluyor ve bir elimi yumuşak saçlarında gezdirerek ona sıkıca sarılıyorum.

"Bu dünyada benim için önemli olan tek şey sensin," diye fısıldıyorum. Gözümün kenarından bir damla yaş düşüyor ve başının üstüne sıçrıyor. Bana daha da sıkı sarılıyor.

"Babam seni incittiği için üzgünüm." Sözleri boğuk çıktı.

Dikiz aynasında yansımama bir an göz atıyorum. Bazen bana bakan kadını tanıyamıyorum. Ama bugün tanıyorum.

"Ben de üzgünüm," diyorum.

Summer beni sevdiğini söylüyor, ben de onu daha çok sevdiğimi söylüyorum. Sarılmayı bırakıyoruz ve ben onun ıslak gözlerini siliyorum. O da benimkileri silerek bana karşılık vermeye çalışıyor ama ben ona sorun olmadığını söylüyorum. Bazen gözyaşlarını görmek iyidir.

Okul zili çaldı. "Devam et," dedim.

Summer başını sallayıp araçtan iniyor ve kaldırıma doğru koşmadan önce kapıyı arkasından kapatıyor. Dönüp el sallıyor, ben de gülümseyerek karşılık veriyorum.

Çocuklar dirençlidir. Her gün değişim yaşarlar - vücutları büyür, beyinleri gelişir - bu yüzden bunu kabul edebilir ve yetişkinlerden çok daha hızlı adapte olabilirler. O iyi olacak, tıpkı benim olduğum gibi.

Telefonum arabanın içinde çalarak beni irkiltti. Gösterge panelinin ekranında *Bob Miller* ismi yanıp sönüyor. Cipimi Sürüşe alıyorum ve aramayı kabul ederek okuldan uzaklaşıyorum.

Sesi hoparlörlerden yükselmeden önce merhaba deme şansım bile olmadı. "Seni sefil kaltak," diye tükürüyor.

"Sana da günaydın Bob."

"Bana karşı bir koruma emri talep ettin. Sen aklını mı kaçırdın?"

Dört yol ağzında kısa bir süre duruyorum.

"Hayır, ama öyle olabileceğini düşünüyorum, bu yüzden dosyaladım."

Kıkırdıyor. Zoraki, daha çok manik bir kahkaha. "Yanlış kişiye bulaştın Sarah."

"Hayır Bob, sen tam da uğraşmak istediğim kişisin. Çocukların dediği gibi, etrafta dolaş ve öğren."

Bir an sessiz kaldı. "Umarım bundan sonra olacaklara hazırsındır." Sesi uğursuz ve arama hemen kesiliyor.

KIRK BİR

ŞERİF HUDSON

Olson elinde bir paketle ofisimin açık kapısından içeri girdi. Paketi masama bıraktı ve tek kelime etmeden bana bakarak oturdu.

El işi kâğıdına sarılmış ve tepesinde bir fiyonkla bağlanmış tek bir sicim parçası olan kutuya bakıyorum. "Nedir bu? Bana hediye mi aldın? Kesilmiş bir Wagyu mu?"

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama hayır. İstasyonun bırakma kutusuna atılmış. Girişte resepsiyon bana verdi." İçini çeker ve "Scott Summers'tan haber var mı?" diye sorar.

"Bundan sonrasını BCI devralıyor," diyorum, kutunun her tarafını inceliyor ve şimdi içindekilerin ne olabileceğini merak ediyorum. İstasyonda insanların buldukları ve teslim etmek istedikleri yasadışı uyuşturucuları ve reçeteleri bırakabilecekleri isimsiz bir kutu var, ancak bunlar hiçbir zaman bu şekilde paketlenmiyor.

"Peki, yapabileceğimiz başka bir şey var mı?"

"Şu anda pek sayılmaz. Summers hakkında bir arama emri çıkardılar ve fotoğrafı çevre eyaletlerdeki tüm polis karakollarına dağıtıldı. Yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa diye onlarla temas halinde olmaya devam edeceğim. Ama şu anda elimiz kolumuz dolu."

Paketin üzerinde adres yok, sadece "*Şerif Hudson'ın dikkatine*" yazıyor. siyah Sharpie ile çizilmiş.

"Bunu açarken endişelenmeli miyim?" Kaşlarımı çatıyorum. Polis beynim, içinde olabilecek tüm kötü şeylerin olasılıklarıyla aşırı hızlanıyor. Şarbon, boru tipi bomba, daha kötü bir şey.

"Adamlara X-ray tarayıcısından geçirmelerini söyledim. Ne olduğunu biliyorum ama *ne* olduğunu bilmiyorum."

"Ha?" Yüzümü bir şaşkınlık ifadesi kaplıyor. "Ne olduğunu biliyorsun ama ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Nesnenin ne olduğunu biliyorum ama neden orada olduğunu, onu özel kılan şeyin ne olduğunu ya da neden size gönderildiğini bilmiyorum."

"İşte şimdi ilgimi çekti Olson. Bu şerefe nail olmak ister misin?" Kutuyu ona doğru itiyorum, gülümseyerek.

"Hayır." Onu geri itiyor. "Bunu sana getirmemin bir sebebi var."

Başımı sallıyorum, bir çift eldiven takıyorum ve ipi çekiyorum. Yay kolayca çözülüyor. Bıçağımı kemerimden çıkarıp hafifçe vurarak açıyorum ve paketi dikkatlice kesiyorum. Kutunun içinde, etrafına bir not bağlanmış bez bir torba var. Onu açıyorum ve kelimeleri yüksek sesle okuyorum.

"Bu Sarah Morgan'a ait. Kanı test edin ve en son ne için kullanıldığını öğrenin."

Elimi çantaya uzatıp içindeki nesneyi yavaşça çıkarırken Olson'la birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz. Kurumuş kana benzeyen bir şeyle kaplı, altı inçlik bir bıçak.

"Bu da ne böyle?" Olson ayağa kalkıp daha yakından bakar.

Bıçağı tekrar çantaya koyuyorum ve çantayı kutuya yerleştirip ona uzatıyorum. "Bu bıçağı en kısa zamanda laboratuvara götür."

Başını sallıyor, kutuyu alıyor ve kapıya yöneliyor.

Ne yaparsam yapayım, geçmiş peşimi bırakmıyor, beni içinden çıkamayacağım bir köşeye doğru kovalıyor.

Olson ofisimden çıkmadan önce duraksadı ve bana baktı. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey ifade etmeyebilir. Her şey anlamına da gelebilir."

KIRK İKİ

BOB MILLER

Otel odamın ahşap kapısına üç yumuşak vuruş çarpıyor. Televizyonun uzaktan kumandasının sesini kapatıyorum, bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum ve ayaklarımı yere basıyorum. Gözümü gözetleme deliğine hizalayarak, kapının kilidini açıp çekmeden önce hızlı bir bakış atıyorum. Beklediğim adam orada duruyor, omuzları dik ve elleri önünde kenetlenmiş.

" gel," diyorum, içeri girmesi için kenara çekiliyorum.

Odayı inceliyor ve otelin olanaklarını mı değerlendiriyor yoksa gerçekten yalnız olduğumuzdan emin olmak için mi kontrol ediyor emin değilim.

Saatimi kontrol etmeden önce kapıyı kapatıp iki kez kilitliyorum. Tam zamanında geldi, bir saniye bile geç kalmadı, gerçek bir profesyonel.

"Benimle burada buluştuğun için teşekkürler Alejandro."

koltukta oturuyor ve ayak bileğini dizinin üzerine koyuyor. "Güzel kazılar."

Alaycı olup olmadığını anlayamıyorum, ama yine de onunkinden çok daha rahat bir hayata alışkınım.

"Bu gece sadece kafamı dinleyebileceğim bir yer."

"Neden otelde kalıyorsun ki?" Alejandro soruyor. "Birden fazla eviniz yok mu?"

"Çünkü senin" -işaret parmağımla onu göster"yapmak üzere olduğun şey için bir mazerete ihtiyacım olacak."

Boynunu bana doğru çevirip dudaklarını bükerken yüzünü şaşkınlık kaplıyor. "Ne yapacağımı düşünüyorsun?"

Alejandro'dan sadece birkaç adım ötede, yatağın kenarına oturmadan önce televizyonun kumandasını alıp sesi açıyorum. "Onu dışarı çıkarmalısın," diyorum kısık bir sesle, televizyonda oynayan yüksek sesli reklamdan zar zor duyuluyor. Asla çok dikkatli olamam ve Hudson'ın radarında olduğumu zaten biliyorum.

Alejandro'nun gözleri dalıp gidiyor, yüzümün her santimetrekaresini inceliyor, söylediklerimin şaka olduğuna dair bir işaret arıyor. "Ciddi misin sen?"

"Çok."

"Sadece onu izlediğimi söylediğini sanıyordum."

"Yaptım. Ama işler değişti ve şimdi senin başka hizmetlerine ihtiyacım var."

Alejandro sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürürken yavaşça başını sallıyor. Gitmek üzere olduğunu düşünüyorum ama boy aynasının önünde durup karşısındaki adamı inceliyor. Birkaç saniye sonra bana dönüyor. Ben de ayağa kalkıp ona bakıyorum.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Yüzü soğukkanlı ve ne düşündüğünü anlayamıyorum. Ya duygularını iyi saklıyor ya da hiç duygusu yok.

"Bu benim istediğim bir şey değil. Sadece yapılması gereken bu." "Peki emin misin?"

"Evet. Sarah'nın neler yapabileceğini bilmiyorsun, bu yüzden hızlıca halletmem gerekiyor," diyorum.

"Ne kadar hızlı?" "Bu gece."

Gözlerini kısıyor. "Ve bunu iyice düşündün mü?"

"Evet, öyle. Şimdi, bu lanet sorular da neyin nesi?" Alay ediyorum. "Belki de bu iş için doğru adam değilsin. Zaten onun etrafında çok fazla zaman geçirdin ve onun insanları çekme gibi bir özelliği var. Muhtemelen

seni çoktan tuzağa düşürdü." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve burnumdan zorla nefes veriyorum.

"Benden birinin canını almamı istiyorsun, bu yüzden evet, bazı sorularım olacak Bob. Eğer emin değilsen ve ben bunu yaparsam, bu bir sorun olur. Çünkü birdenbire vicdanın sızlarsa, o zaman hayatım girer." Alejandro çenesini kaldırıp bana bakıyor. "Ve hayatımın tehlikede olmasından hiç hoşlanmam. Ya sorularıma cevap verirsin ya da bunu kendi başına yaparsın ki bunu yapamayacağını ikimiz de biliyoruz."

Konuşurken sesini hiç yükseltmiyor ama içimde bir korku hissi uyandırması için buna ihtiyacı da yok. Kendime onun kim olduğunu ve neler yaptığını hatırlatıyorum. O benim itip kakabileceğim türden adam değil. Ellerimi koyuyorum, avuç içerim ona dönük, saygısızlık etmek istemediğimi belirtiyorum. "Peki," diyorum. "Başka ne gibi sorularınız var?"

Alejandro ağzını açıyor ama kapatıyor, çenesini sıkıyor ve sanki içinde bir öfke birikiyormuş gibi yoğun bir şekilde bana . Onun gibi adamlar saygısız bir hayat yaşasalar da kendilerine saygısızlık edilmesinden hoşlanmazlar. Belki bana siktir olup gitmemi söylemek istiyor, onun gittiğini ve tek başıma olduğumu söylemek istiyor ya da belki de onu sorguladığım için intikam almak için suratımın ortasına bir yumruk atmak istiyor. Ama bunların hiçbirini yapmıyor.

Onun yerine, "Yarısını peşin istiyorum." diyor.

"Hayır," diyorum inatla. "Geçen sefer olanlardan sonra olmaz. İş bittiğinde hepsini alacaksın."

Gözleri yarılıyor ve ağzı bir o yana bir bu yana hareket ediyor. On yıldan uzun bir süre önce meydana gelen olayları, işlerin nasıl olması gerektiği gibi değil de çok geç kaldığı için nasıl sonuçlandığını düşündüğünü görebiliyorum.

"O parayı da hiç geri istemedim," diye hatırlatıyorum ona, "anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmemiş olsan bile."

Yüzü rahatlıyor ve başını sallayarak onaylıyor. "Nasıl yapılmasını istersin?"

"Umurumda değil. Uzman olan sensin. Arabamı tamirciye götürdüğümde ona nasıl tamir edeceğini söylemem. Sadece bir yolunu bul ve çabucak yap."

Alejandro ellerini  n ceplerine sokmuŗ, gözlerini kısıarak bana bakıyor. "İŗin içinde baŗka Şeyler olduğunu söylediğini sanıyordum, bu kadar ileri gitmene gerek kalmadan istediğini elde etmeni sağlayacak Şeyler."

"Anlıyorum. Ama Sarah'nın hayatta olması hiçbiri için  n koŗul değil. Aslında, o öldüğünde daha iyi  alıŗıyorlar. O zaman onun bu iŗten sıyrılması ya da bana ne yapacağı konusunda endiŗelenmeme gerek kalmaz."

"Ondan , değil mi?" diyor gülerek.

" yle olmadığımı söylemek aptallık olur." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, çenemi kaldırarak ona doğru yürüyorum. Yüz yüze geldiğimizde duruyorum ve elimi hafifçe omzuna atıp sıkıyorum. "Onu hafife alma Alejandro. Çünkü eğer hafife alırsan ..." Gözlerimi kısıyorum. "Bu yapacağın son Şey olur."

Yüzündeki sırtıma kayboluyor ve boğazını temizliyor.

Elimi omzundan çekip geri çekiliyorum ve aramıza tekrar mesafe koyuyorum. "İŗ bittiğinde bana onay mesajı at."

"Peki parayı ne zaman alabilirim?"

"Onay alır almaz." Elimi cebime atıp katlanmış bir k ğit çıkardım ve ona uzattım. "Para bu hesaba havale edilecek."

"Bu iz bırakmaz mı?" diyor ve elimden alıyor.

"Herhangi bir kiŗinin hayatı boyunca izleyebileceği bir Şey değil. Her Şey çok karmaŗık, ama orada olacak . . . sizi bekliyor olacak."

" cretim on dört yıl öncesine göre çok daha yüksek." K ğit parçasını kot pantolonunun  n cebine sokuyor. "Enflasyon falan," diye ekliyor.

"Ne kadar fazla?"

"İki katı."

"Mükemmel, çünkü fiyatınız olsaydı yeteneklerinizi sorgulayacaktım. İsteyeceğim son şey pazarlıkçı bir tetikçi. Şimdi, bu sefer hata yok."

Alejandro başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden otel odamı terk ediyor. Sarah'nın bir kez olsun benden bir adım geride olmasını ummak dışında yapacak pek bir şey kalmadı.

KIRK ÜÇ

STACY HOWARD

Doğal olarak uyanmıyorum ve beni kendime getiren şey gıcırdayan yaratıklar ya da kayan temel değil. Kan donduran bir çığlık, sadece hayatınız tehlikede olduğunda üretebileceğiniz türden.

Doğruluyorum, kalbim son hızla çarpıyor, anormal ritim kulaklarımda yankılanıyor. Serin ve nemli havaya rağmen tenim terliyor. Bir çığlık daha karanlığı deliyor, ardından yüksek sesler, çarpmalar, eşyaların , üstümdeki zemine çarpmalar geliyor. Camlar kırılıyor. Başka bir patlama sesi. Daha fazla çığlık. Ağır ayak sesleri ya da belki de yere vuran ayaklar.

"Carissa," diye fısıldıyorum karanlıkta. ". Burada biri var." Cevap vermiyor. Kıpırdamıyor.

Zincirimi o kadar sert çekiyorum ki avuçlarımdan derisi yırtılıyor. Acıyla ırkılıyorum ama çekmeye devam ediyorum. Hiç esneme yok.

Bir kadın çığlık atıyor. Üst kattaki duvara bir şey çarpıyor. Paramparça olur, parçaları yukarıdaki zemine çarparak takırdar.

Buraya başka birini getirmiş olmalı. . . ya da belki birisi

Bi

Z. "Carissa," diye bağıryorum, onu çalışıyorum. Cevap vermiyor. Başka seçeneğim olmadığı için bağıryorum, "Aşağıdayız! Lütfen bize yardım edin!"

Bir kadın yine çığlık atıyor. Saf dehşet gibi geliyor ve hemen fark ediyorum ki

bize yardım edebilecek durumda değil, en azından şimdilik.

Daha fazla kargaşa var. Tekmeleme, ığlık atma ve çırpınma, devam eden bir mücadele.

"Stacy!" diye bağırıyor st kattan gelen ses. "Bana yardım et!"

Bana seslenen, yardımım için yalvaran kadının Carissa olduğunu fark ettiğimde ağzım açık kalıyor ve gözlerim yaşıyor. .. Carissa'ydı.

"Carissa!" Karanlığın içinde bir yerden adımı fısıldamasını umarak geri bağırıyorum. Ama artık burada benimle değil. Yukarıda onunla birlikte.

Ne zaman gelip onu aldı? Ben nasıl uyudum? Yoksa bir şekilde kurtulup katı mı? Titreyerek ayağa kalkıyorum, basamakların olduğunu düşündüğüm yere doğru tırmanmaya çalışırken kendimi zar zor ayakta tutabiliyorum. Zincirin uzunluğu çok uzağa gitmeme izin vermiyor.

"Yardım edin!" diye tekrar bağırıyor. Koşıyormuş gibi tavana hızlı hızlı vuruyor... ya da belki de çırpınıyor ve tekmeliyor, bu da onu yakaladığı anlamına geliyor.

"Carissa!" Bağırıyorum, zinciri sallıyorum, zayıf bir halkanın kopup beni serbest bırakacağını ve böylece ona ulaşılabileceğimi umuyorum. "Geliyorum," diye yalan söylüyorum. "Savaşmaya devam et," diye bağırıyorum.

Ne diyeceğimi bilmiyorum ama tek yapabildiğim yaşamak için gereken gücü bulmasına yardımcı olmaya çalışmak. ığlık atıyorum, ağlıyorum ve onun duyup anlayabileceğinden bile emin olmadığım şeyler haykırıyorum. Tavana vurduğu darbeler hâlâ yankılanıyor ama sanki onu yere mıhlamış ya da belki de savaşma isteğini kaybediyormuş gibi daha az.

"Lütfen!" bağırıyor ama sesi gergin ve soluk soluğa çıkıyor.

"Dayan Carissa," diye bağırarak zinciri tekrar koparıyorum ama tek yaptığı derimi daha fazla parçalamak oluyor. Acı ve hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum.

Aşağı inip onu aldığını nasıl duymadım? Anlamıyorum. Neden ben değil de o? Ayağım yerdeki bir şeye çarparak dengemi kaybedip düşmeme neden oluyor ve dizim kaldırıma çarparak kırılıyor. Acıyla haykırdım, zonklayan dizimi bir süre tuttum.

sürdüğüm şeyi aramaya başlamadan önce. Yere atılan son sandviçin ambalajı. Aslında iki tane vardı, biri bana diğeri Carissa'ya. Tadını karşılaştırdık -daha doğrusu birbirimize tarif ettik- ve ikisinin de aynı olduğunu düşündük, jambon ve peynir. Benimkini yedikten sonra uyuyakalmışım. Yedikten sonra hep bayılırım. Gözlerim açıldı. Bize ilaç veriyor. Öyle olmalı. Bu yüzden Carissa'yı aşağı indirdiğini duymadım. Bu yüzden onu götürdüğünde uyanmadım. Yemeğin içinde olmalı. Carissa gelmeden önce beni beslediği diğer zamanları düşünüyorum. Her seferinde, kim bilir ne kadar süre baygın kalmıştım. O zaman aşağı indi mi? Ve eğer öyleyse, ne yaptı? Bana ne yapıyordu?

Carissa'nın adını tekrar haykırıyorum, ona savaşmasını, güçlü olmasını, yaşamasını ve onun kazanmasına izin vermemesini söylüyorum. Üst kat şimdi çok daha sessiz, ama hala kargaşa var. Sadece geliyor. Birden karanlığı aydınlatan parlak bir ışık belirliyor. Bu benim için çok fazla. Gözlerim yanıyor ve içgüdüsel olarak ellerimle onları korurken, kaynağından uzağa bakarak onları sıkıyorum. Yakınlarda bir vızıltı sesi var. Uzun zamandır açılmamış, yıpranmış ampullerin sesi.

Sanırım nefes alışı duyuyorum ama belki de hayal görüyorum. Parmaklarımı gözlerime götürüyorum ve göz kapaklarımı aralıyorum. Acıyor ama onları açık tutmak, günlerdir, hatta belki bir haftadır görmediğim ışığa alışmaya zorlamak zorundayım.

Tam üstümde, tavana doğru bir şey gümbürdüyor. Sanki bir daha duymayacakmışım gibi son bir his. Sonra sessizlik. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, bir şey tavana bir, iki kez çarpıyor. Döşeme tahtaları gıcırıyor ve inliyor; sonra yine sessizlik.

Gözlerim kendi kendine açık kalana ve parlak bir ışıktan daha fazlasını görebilene kadar tekrar tekrar göz kırpiyorum. Etrafım görünmeye başlıyor. Ağır botlar tepemde yavaşça gümbürdüyor, ardından tavanda sürekli bir vınlama sesi duyuluyor. Gözlerimden yaşlar dökülüyor ve yüzümden aşağı akıyor. Bu sesin ne olduğunu biliyorum. Carissa'nın

bir odadan diğere sürükleniyor. Evin arka tarafındaki bir kapı gıcırdayarak açılıyor. Bir gümbürtü daha. Sonra çarparak kapanıyor ve tekrar sessizlik oluyor - en azından üst katta.

Aşağıda panik halindeyim, belki de şoktayım. Nefes alamıyorum. Nefesimi tutmaya çalışarak nefes nefese kalıyorum. Boğazım sanki bir mengenenin içindeymiş gibi hissediyorum. Bağırıyorum ama zar zor ses çıkarıyorum. Ben iyiyim, kendime hatırlatıyorum. Yani değilim ama iyiyim çünkü hâlâ hayattayım. Şanslı olan benim. Gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan derin nefes alıyorum, dört saniye tutuyorum ve sonra nefesimi ağzımdan veriyorum. Sadece nefesime odaklanıyorum, başka hiçbir şeye değil. Bunu nefesim sabitlenene ve zihnim berraklaşana kadar yapıyorum. Panik beni buradan çıkarmaz, bu yüzden sakın kalmalıyım.

Gözlerimi tekrar açıp etrafıma bakıyorum. Tam düşündüğüm yerde bir merdiven var. Eski ahşaptan yapılmış, bazı yerleri çürümüş. Çömeliyorum ve basamakların tepesinde ne olduğunu görebilmek için yukarı bakıyorum. Bir kapı. Ayağa kalkıp Carissa'nın olduğunu sandığım yere bakıyorum. Artık orada değildi, ama orada olduğunu biliyordum. Çünkü yerde, kalın, metal bir zincirin bağlı olduğu bir destek kirişinin yanında ince, eski bir şilte yatıyor. Ayak bileğindeki kelepçe betonun üzerinde açık duruyor. Yanında boş bir su şişesi, bir sandviç paketi ve büyük, kıpkırmızı bir kan lekesi var. Ellerim ağzıma gitti. *Ona ne yapmıştı?*

Panik tekrar beni ele geçirmeden önce arkamı dönüyorum ve her şeyi kavramaya çalışarak odaklanıyorum. Ne kadar uzun olduğunu bilmediğim, merdivenden sonra devam eden geniş ve köhne bir bodrum duruyorum. Etrafta yığın yığın kutular ve rastgele mobilyalar var, hepsi çürümüş, çürümüş ve küflenmiş. Hafifçe dönüyorum ve işte o zaman onu görüyorum, tüm ihtişamıyla çatlak betonun üzerinde yatıyor. Sağ tarafta, Carissa'yı zincirlediği yerin biraz gerisinde. Hep orada mıydı? Eğer öyleyse, nasıl gözden kaçırdım? Belki de Carissa ile mücadelesi sırasında düşmüştür. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Kalbim çarpıyor ama umutlanmak istemiyorum. Hiçbir şey olmayabilir ya da buradan çıkış biletim olabilir. Metal zincir

kaldırırma doğru sendeliyorum. Kara tahtaya çakılmış çiviler gibi ses çıkarıyor ama bu sesi seviyorum çünkü artık duyamadığımda tasmamın sonuna geldiğimi anlıyorum.

Kolumu uzatıyorum, elimi uzatabildiğim kadar uzatıyorum, parmak uçlarım soğuk metale zar zor değiyor. Tam olarak kavrayamıyorum ama çok yakın ve sanırım ona ulaşabilirim. Zincirsiz ayağımı bir ya da iki adım önüme koyuyorum ve ileri atılıyorum. Ben gerildikçe kelepçe derime batıyor, ayak bileği kemiğime sürtünüyor. Metal daha derinden keserken bir çığlık atıyorum, ama ne kadar acıtırsa acıtsın durmuyorum - çünkü gelecek olanın çok daha kötü olduğunu biliyorum. Parmak uçlarım sıyrıyor ama kavramak için yeterli değil. İnliyorum ve yatağıma doğru sürünerek uyku tulumunu alıyorum. Torbayı kırbaçladığımda üzerine düşüyor ve yavaşça çekiyorum, eşyayı bana yaklaştıracaklarını umuyorum ama olmuyor. Tekrar deniyorum ama olmuyor. Bu sefer kırık kaldırım parçalarını toplayıp fermuarlı uyku tulumunun içine atıyorum. Tekrar tekrar fırlatıyorum, geri çekiyorum, sonunda kaldırımın ağırlığı eşyayı yakalayana kadar. Bana doğru sürüklenirken betona sürtünüyor. Uyku tulumunu kaldırıyorum ve artık ulaşılabilir mesafede olduğunu görüyorum.

Gördüğümde gözlerime inanamıyorum. Hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Gözlerimi açtığımda hala oradaydı. Dikkatle elime alıyorum. Tenime karşı soğuk ve göründüğünden daha ağır. Işık gümüş metali yakalıyor ve parıldamasına neden oluyor. Görüş alanıma getirdiğimde, silindir dışarı fırlıyor. Altı delikten ikisinin içinden ışık geçmediği için rahat bir nefes alıyorum, mermiler kaçış kapsüllerine rahatça yerleşmiş, yörüngeye fırlatılmayı bekliyorlar. İki tane bir hediye çünkü tek ihtiyacım olan bir tane.

KIRK DÖRT

SARAH MORGAN

Alejandro yemek masasında karşımda oturuyor, daha önce Bob için ayrılmış bir koltuk, ama o daha iyi oturuyor. Beyaz düğmeli bir gömlek ve koyu renk bir kot pantolon giymiş. Sahip olduğu en güzel kıyafetlerin bunlar olduğunu biliyorum, bu yüzden çabasını takdir ediyorum. Elleri de boş gelmedi. Tezgâhın üzerindeki vazoda duran kır çiçekleri buketi ondan. Alışıldık, sarı merkezli minik mavi yaprak kümeleri, ama güzeller. İki Château Baccarat kadehine ağır ağır doldurulmuş koyu kırmızı şarap da ondan. Alejandro'yu neredeyse iptal ediyordum, olan biten her şeyi düşününce, ama dikkatimi dağıtmanın iyi olacağına karar verdim. Ayrıca, onu tekrar ayağa kaldırmamanın benim için en iyisi olduğunu düşündüm ve en çok ilgilendiğim şey de benim çıkarım.

Kızarmış somon ve patates püresinden oluşan çatalı ağzına götürürken "Bu inanılmaz" diyor. Fransız geleneğine göre doğru şekilde yapmak isterseniz patates püresi saatler alır, bu yüzden hak ettikleri övgüyü almalarından memnunum.

"Beğendiğine sevindim." Elim şarap kadehini kavırıyor ve kadehin kenarından ona bakarak yavaşça yudumluyorum.

Geçen günkü kahvaltının aksine, bu akşam yemeğini çok daha rahat bir tempoda yiyor. Kasıtlı olup olmadığından emin değilim.

"Kızın nerede?" diye soruyor.

Usluca gülümsüyorum ve şarap kadehini masaya bırakıyorum. "Bir arkadaşının evinde kalıyor."

Yalnız kalmamızdan bahsedince gözlerinde bir titreşim fark ediyorum, kısa sürüyor ama yine de yakalıyorum. Bu gece için gerçek bir niyetim yok, ama onun olabileceğini düşünüyorum. Çatalımın kenarını kızarmış somona bastırarak pul pul bir parça koparıyorum. Mükemmel bir lezzet dengesine sahip: zengin ve yağlı, narenciye notaları ve biraz tatlılık.

"Bu gece kapıyı açtığın için rahatladım," diyor Alejandro. Yüzü ciddi ve bakışları yoğun. Bu şaka değil, en azından henüz değil. Şu anda tamamen iş konuşuyor ama benim istediğim de şakalaşmak. Eğlenceli bir oyalanma istiyorum, beklentilerle dolu ağır bir konuşma değil.

"Eminim öyledir." Çenemi içeri çekip alt dudağımı ısırıyorum ve dilimle ıslatıyorum. Parmakları önündeki büyük boy şarap kadehinin sapını kavrarken bakışları birkaç santim ağzıma düşüyor.

"İş arama nasıl gidiyor?" Gözlerimi ona dikip kirpiklerimi gereğinden fazla kırıştırarak soruyorum.

"Güzel." Başını sallıyor. "Aslında bugün biraz işim var." Bardağı kaldırıp ağzına götürüyor ve gözlerini benden ayırmadan yudumluyor.

"Bu harika. İş nedir?"

Alejandro elindeki bardağı bırakıp çatalını alıyor, metal dişleri porselen tabağa sürtünüyor.

"Atık yönetimi," diyor. "Geçici bir iş ama iyi para kazandırıyor." Utanmış gibi yere bakıyor.

"Bunda yanlış bir şey yok. Bu iyi bir iş," diyorum, onu da aynı şekilde hissetmeye ikna etmeyi umacak kadar geniş gülümseyerek.

Başını kaldırıyor ve bana sırtıyor. Kabul anlamına mı geliyor yoksa söylenmemiş bir şey mi söylüyor emin değilim.

Birkaç dakika boyunca sessizce yemek yiyoruz, bakışıyoruz ve kibarca gülümsüyoruz. Aklımızdan geçen düşüncelerden en az birini bilmek için konuşmamıza gerek yok.

kafamızın içinden. Gözlerindeki bakıştan beni istediğini anlayabiliyorum ve sanırım buna izin verebilirim.

"Neredeyse işi kabul etmiyordum," diyor son çatal dolusu yemeği ağzına atarken. Yavaşça çiğniyor, beni izliyor.

"Peki neden?"

Alejandro bez peçeteyle ağzını siliyor, sonra peçeteyi katlayıp temizlenmiş tabağının üstüne koyarak işinin bittiğini işaret ediyor.

"Bunun benim için doğru iş olup olmadığından emin değildim." Bardağın kenarını dudaklarına götürüyor ve geriye doğru eğerek tüm kırmızı sıvının kaybolmasını sağlıyor. Son bacaklar kristalin kenarında dans ediyor.

Ayağa kalkıyorum ve masanın ortasındaki sürahiyi alıp yavaşça ona doğru yürüyorum. Üzerine eğilip bardağını yeniden doldururken kalçam koluna değiyor.

"Fikrini ne değiştirdi?" Ben sordum.

Bana bakıyor, bakışları göğsümde, boynumda, dudaklarımda geziniyor ve sonra gözlerime kilitleniyor. Ağzının kenarının seğirdiğini fark ediyorum. "Bir bakıma... yaptın."

Sürahiyi yere bırakıyorum ve vücudumu çevirerek masaya yaslanıp kısmen üzerine oturuyorum. Bacağım koluna baskı yapıyor ama o hareket etmiyor.

"Nasıl yani?"

Alejandro'nun cevap vermesi biraz zaman alıyor. Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi benimkileri tarıyor. Belki de çoktan bulmuştur ve keşfinden tatmin olmamıştır.

"Ben yapmazsam vakfınızın programı işe yaramaz."

"Bu doğru." Başımı eğiyorum. "Ama iş doğru değilse, iş doğru değildir."

"Bunu yapabilecek tek kişi benim," diyor hareketlerimi yansıtarak.

"Kendinden oldukça eminsin, Alejandro."

"Bu bir soru mu?"

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Sen nasıl istersen öyle olsun."

İri eli uzanıyor, yanağımı sıyrıyor, sonra saçlarımın arasına girip beni kendine çekiyor. Ağızlarımız birbirine çarpıyor ve neredeyse nefesimi alıyor. Akıcı ve çok hızlı gerçekleşiyor, sanki bu masaya oturduğundan beri bunu hayal ediyormuş gibi. Zihninde başka hangi senaryoları canlandırıldığını merak ediyorum.

KIRK BEŞ

SARAH MORGAN

Alejandro içimde, ben de onun içindeyim; Bob'un bal rengi Mısır pamuğundan çarşaflara dolanmış durumdayım. Yatağa serdikten sonra elinin çarşafların üzerinde gezindiğini hatırlıyorum. Gülümsemesi gurur ve tutkunun bir karışımıydı, bize bu tatlı hediye sunabildiği için mutluydu. Onları saf mükemmellik olarak tanımlamıştı. Acaba onları hala böyle tanımlar mıydı?

Alejandro tenimin her santimini yalayıp öperken boynumda ıslak bir iz bırakıyor. Beni mutfak masasından kaldırıp buraya taşıdığından beri tek kelime etmedik. Yatak odasına vardığımızda ikimiz de sihirli bir şekilde soyunmuştuk. Ama o benim için çok daha önce soyunmuştu. Sadece bunu bilmiyordu. Dövmeleri konusunda haklıydım. Her yerde devam ediyor, sert göğüs kaslarını, karın kaslarını, omuzlarını ve geniş, kaslı sırtının kaplıyorlar. Derisine işlenmiş mürekkep sayesinde onun hakkında bir şeyler öğrendim. Dindar biri... ya da en azından ikonografiyi seviyor. Korkusu olmadığını iddia eden bir dövme diğeriyle çelişiyor, çünkü korktuğu şey ölüm ve bu yüzden kafatası ve haç resimleri renkli teninde yaygın.

Dudakları dudaklarımı buluyor ve öpücüğü saldırganlaşıyor, ben de hemen karşılık veriyorum. Dişlerim etine batıyor ve inliyor, sanki hissettiği acıyı paylaşmak istiyormuş gibi içime daha sert giriyor. Nefes nefese kaldım, dudağını serbest bıraktım. O

göğsümü sıkıyor ve parmağını dikleşmiş meme ucuma dokunduruyor. Sanki her parçamın ona dikkat ettiğinden emin olmak istiyor. Ellerim sırtına gidiyor, tırnaklarım sırtında geziniyor. Teni ıslak, bu yüzden kan çektiğimi biliyorum ama tepki vermiyor. Belki de hayatında çok daha kötülerini hissettiği içindir. Daha derine ve daha hızlı itiyor. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu daha da içeri çekiyorum, böylece onu tamamen içime alabiliyorum. Alejandro gülümsüyor ve bana doğru eğilerek diliyle dudaklarımın dikişlerini ayırıyor. Benimki onunkini dikenli tel gibi sarıyor, tutkunun çift sarmalında sürünüyor ve kıvrılıyor.

Vücudu kaskatı kesiliyor, pantolonunu indirip homurdanırken geriliyor. Nefes alışını yansıtıyorum, böylece o da kendini iyi hissediyor. Bitirdiğinde tüm kasları gevşiyor ve nefessiz bir şekilde üstüme yığılıyor. Nemli teni benimkine yapışıyor, ciğerleri genişliyor ve daralıyor, benimkilerle uyum içinde yukarı ve aşağı bastırıyor. Kalbi hızla atıyor, tüm vücudunda nabız gibi atıyor. Her atışını hissedebiliyorum. Bu an için mi yoksa bir sonraki an için mi atıyor? Alejandro başını kaldırıp bana bakıyor. İris gözüne bastırılmış o küçük siyah nokta hiç kıpırdamıyor. Yorgun, belki seksten belki de hayatın kendisinden. Ama yüzünde hiçbir ifade yok. Sonra başka bir şey görüyorum. Geçici bir şey, gözlerinde bir hüznün, sonra yuvarlanıp bedenlerimizi çözüyor.

Yanımda sırt üstü uzanmış, tavana bakıyor. İkimiz de tek kelime etmiyoruz; sadece yavaş yavaş azalan nefeslerimiz sessizliği dolduruyor. Söylenecek ne var ki? Ne kadar harika olduğunu mu? Bunu ikimiz de biliyoruz. Ne kadar iyi hissettirdiğini? Bunu da ikimiz de biliyoruz. Alejandro kendini yataktan sıyırmaya başladığında kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Sonra onu hissediyorum, sert ve soğuk bir şey karnımın yan tarafına bastırıyor.

Bakışlarım ona yöneldi. Gözlerindeki hüznün geri dönmüş ama başka bir şeyle karışmış... utanç... ya da belki de cesaret. Doğru olduğunu düşündüğünüz bir şey için yanlış bir şey yaptığınızda da aynı görünür.

"Özür dilerim Sarah," diyor silahın horozunu geri çekerek.

FORTY-3IX

BOB MILLER

Telefonum titriyor. Televizyonun sesini kapatıyorum ve otel yatağında doğrulup ona bakıyorum. Kalp atışlarım hiç beklemediğim bir şekilde hızlanıyor. Yan tarafında bir mesaj olduğunu gösteren bir ışık yanıp sönüyor. Bu mesajın ne olması gerektiğini, ne söylemesi gerektiğini biliyorum. Şu anda belirsizlik içinde yaşayabilirim çünkü kedinin hala nefes alıp almadığını görmek için henüz kutuya bakmadım, ama o telefonu çevirip açtığımda ...

Alejandro'nun soruları kafamın içinde yarıyor: *Gerçekten istediğin bu mu? Ve emin misin?* Sarah'nın sorunu onu durdurmanın, fikrini değiştirmenin mümkün olmaması. Bir kez onun hedefine girdiniz mi, sert önlemlerle müdahale etmediğiniz sürece ölü sayılırsınız. Başka seçeneğim yoktu çünkü bana hiç seçenek sunmadı. Sadece ilk vuruşu yapma şansım vardı.

Telefonu çevirip açıyorum ve ekrandaki mesajı okuyorum.

Tamamdır.

T9 ifadesini kullanarak parmaklarımı tuşların üzerine dokunduruyorum.

Kanıt gönder.

Ve sonra bekliyorum. Saniyeler saatler gibi geliyor ve çok fazla beklentiden kaynaklanan endişe birikimi nedeniyle bayılacağımdan korkuyorum. Sonunda, bir görüntü yavaşça ekrana yükleniyor, sıra sıra pikseller

Harekete geçirdiğim eylemin kanlı detaylarını. Önce yatağıımızdaki yastıklar, sonra saçlar, kafaya doğru iniyor. Ve sonra o ortaya çıktı. Sarah. Cansız yüzü yan tarafa bakıyor, üzerine kan bulaşmış, hala parlak ve taze.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor ve kapakların artık tutamayacağı bir seviyeye ulaşıyor. Öldüğü için rahatladım çünkü bana yaşatacağı dehşet şu anda hissettiklerimden çok daha dayanılmaz olurdu. Yaptığım şey onu sevdiğim gerçeğini değıştirmiyor. Karımın ve çocuğumun annesinin ölü görüntüsüne bakıyorum ve hem sevinçliyim hem de kalbim kırık. Bu, bunamış ve şaşkınlıktan insanları ısırmaaya başlayan yaşlı bir köpek gibi. Onu uyutmak yapılacak en doğru şey ama yine de kalbinizi parçalıyor. Sarah'nın uyutulması gerekiyordu.

Komodinin üzerindeki kutudan bir mendil alıp gözlerimdeki yaşları siliyorum. Telefonum tekrar titriyor. Başka bir mesaj. Tıklıyorum ve başka bir resim yükleniyor. Bu sefer sadece yüzü değil, tüm vücudu, yatağıımızda çıplak yatıyor. Uzuvarları bükölmüş ve yayılmış. Kalçalarının altında ve çevresinde büyük bir kan birikintisi oluşmuş. Kaşlarım çatıldı. Bunun için neden çıplak olmak zorundaydı? Sonra aklıma geldi ve içimi bir öfke kaplamaya başladı. Mesajdan çıkıyorum ve bu telefondaki tek numarayı arıyorum.

Alejandro "Ne?" diye cevap vermeden önce bir kez çalıyor.

"Karımı öldürmeden önce siktin mi?" Bağırarak başlıyorum ama otel odamın her iki duvarında da komşularım olduğunu hatırlayarak sesimi hızla agresif bir fısıltıya indiriyorum. Sesimi bastırmak için televizyonun sesini açıyorum.

"Sanırım doğrudan alıntınız, 'Tamirciye arabamı nasıl tamir edeceğini söylemem' oldu. Bu yüzden endişelenmeyin."

"Bu konuda endişeliyim. O benim karım ve onu becermek anlaşmanın bir parçası değildi."

"Sen sadece onun ölmesini istedin ve o da öyle oldu. Ayrıca, o artık senin karın değil. O artık hiçbir şey değil." Ses geliyor

telefon soğuk, oynuyor.

Derin bir iç çekiyorum ve şakağımı ovuyorum. "Peki ya Summer? Nerede o?" Cevabının ne olabileceği konusunda endişelenerek soruyorum.

"Şu Anne denen kadının evinde kalıyor. Vakıfta çalışan kadının."

"Anne'in kim olduğunu biliyorum." Burası Summer için ideal bir yer değil, çünkü Anne önce Sarah'dan onay almadan onu götürmeme karşı çıkacaktır, ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

"Şimdi ne olacak?" Alejandro soruyor.

"Olay yerini temizleyin ve sonra şehri terk edin. Kendinle burası arasına olabildiğince mesafe koy. Kaliforniya'ya git. Umurumda değil. Ama ortadan kaybol."

"Ya benim param?"

"Sabah ilk iş olarak size telgraf çekilecek."

"Hayır, bu gece istiyorum ve bu pazarlığa açık değil. Tabii listemi genişletmemi istemiyorsanız."

"Anlaşma bu değildi ve bu konuda iyi olduğumu biliyorsun, bu yüzden sabah kablolanacak. Almanı sağlamak için beni tehdit etmene gerek yok."

Bir an sessiz kaldı, sanki düşünüyor gibiydi.

"Peki." Alejandro şimdilik pes etti. Neler yapabileceğini biliyorum, bu yüzden adama ödeme yapmamaya niyetim yok.

"Sarah senden önce Stacy Howard hakkında bir şey söyledi mi? ." Sözümü kesiyorum.

İkimizin de zaten bildiği bir şeyi söylememe

gerek yok. "Hayır."

"Kahretsin." Tam anlamıyla bir çıkmaz sokak. Stacy'nin dikenini yanımdan uzaklaştıracak bir şey bulmalıyım... ve belki Carissa'yı da. "Bir şeyler planladığını biliyorum."

"Öyleydi ama artık değil," diyor kesin bir ifadeyle.

Alejandro anlamıyor. Sarah'nın bitirmek için yanında olmadığı yarım yamalak bir plan bile yüzüme patlayabilir. Değişen tek şey onun

artık bana müdahale edememek.

"Hâlâ Stacy'yi bulmak zorundayım. Bunun başıma bela olmasına izin veremem." "Sarah'nın arabasına takip cihazı taktırmıştın. Sadece onu kullan."

"Denedim. Anlamsız. Tek yaptığı vakfa, markete ve Summer'ın okuluna gitmek. Hepsi rutin ve sıkıcı, sıra dışı hiçbir şey yok."

"O zaman bir şey yok gibi görünüyor."

Haklı olması mümkün. Sarah acil durum planlamasında harikaydı ama muhtemelen bunu hiç tahmin etmemişti. Belki de planları suya düşer ve ölür, ama buna güvenemem.

"Oradan çıkın ve gitmeden önce Sarah'nın arabasındaki takip cihazını çıkardığınızdan emin olun. Ve beni bir daha bu numaradan arama. Zaten işe yaramayacak."

"Peki ya parayla ilgili bir sorun çıkarsa?" Alejandro, sesinde bir endişe ve kızgınlık hissiyle soruyor.

"Olmayacak. Size parayı gönderdikten sonra, her şey netleştğinde size başka bir numaradan ulaşacağım."

Dokunmatik yüzeydeki kırmızı telefon simgesine basıp aramayı sonlandırıyorum. Artık ileri geri konuşmanın bir anlamı yok. Şehirden ayrılmalı ve bunu hızlıca yapmalı. Sarah'nın fotoğrafını açıyorum, onu son bir kez çekiyorum, bu mesajı sildiğimde onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum, gerçekten değil.

Kanı ve cansız yüzü görmezden gelmek için zihnimi kandırdığım birkaç dakikanın ardından nihayet arama kaydını temizliyor, Alejandro'nun numarasını ve mesajlarımızı siliyor ve telefonu ortadan ikiye ayırıyorum. İki parçayı bir havluya sararak üzerine basıyorum, küçük parçalara ayırıyorum ve çoğunu tuvalete atıp sifonu çekiyorum.

Banyoda yüzüme su çarpıyorum ve aynada yansımamı buluyorum. Arkamdan bakan adama bakıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve kıkırdamaya başlıyorum. "Başardım. Sonunda başardım."

Birisi büyük Sarah Morgan'ı alt etti. Bunu sürdürebileceğini ve yanına kâr kalacağını sanıyordu. İnsanlarla bir hiçmiş gibi oynuyor, yalan, dolan ve yozlaşmadan oluşan bir ipe bağlı kuklalardan ibaretmiş gibi davranıyor, hepsi bir araya gelip Sarah'nın diğer ucunda gülümsediği bir bok ağına dolanıyordu. Artık öyle değil.

Saatime bakıyorum ve zaman kadar somut bir şeyin gerçekliği beni elimdeki plana geri döndürüyor. Modern adli tıp ne kadar iyi olursa olsun, ölüm zamanı ilanının hala gerçekleşebileceği bir pencere var ve şu anda o pencerenin içindeyiz. Bu yüzden mümkün olduğunca çok insan tarafından, halka açık bir yerde görülmem gerekiyor. Otelin barına gitmeden önce üzerime biraz daha resmi ve dikkat çekici bir şeyler giyiyorum.

Tezgâha oturduğumda barmen, "İyi akşamlar efendim," diyor. "Sizin için ne getirebilirim?"

Genç görünüyor, belki otuzlu yaşlarının başında, erkek peruğu ve taba rengi askılı siyah deri kasap önlüğü var.

"Ne tavsiye edersiniz?" Ben soruyorum.

Tam olarak ne istediğimi biliyorum, ancak beni hatırlaması ve sorgulanırsa polise sakın, konuşkan ve nazik olduğumu söyleyebilmesi için sohbet etmem gerekiyor.

"Duruma göre değişir, temel alkol olarak ne düşünüyoruz? Cin mi? Burbon mu?"

Viski? Votka?"

"Burban."

"Tatlı bir şey mi? Sert bir şey? Dumanlı mı?"

Karışık mı?" "Saticının seçimi, ama çok tatlı olmasın."

"Tamamdır," diyor küçük bir sırıtışla. Ellerini hızla barın üzerine vurur ve karışımını hazırlamak üzere arkasını döner.

Dönüp avize, karamsar aydınlatma, meşe rengi armatürler ve koyu yeşil ve bordo renk paletine sahip otel barını tarıyorum. Zarif ve rafine görünmesi amaçlanmış ama dikkatli bir göz, barın

Avize kristalden değil plastikten yapılmış ve meşe rengi sadece ucuz sunta üzerine lamine edilmiş. Bir şeylere geręekten bakmak için zaman ayırmazsanız, hayattaki pek çok şey sizi geręekte olduklarından daha iyi olduklarına inandırabilir.

şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bar oldukça boş. Turistlerin ya da iş adamlarının pek uğramadığı bir kasabada hafta içi bir gün. Ancak, barmen, restorandaki diğer birkaç kişi ve beni içeri girerken gören resepsiyon görevlileri - lobideki güvenlik kamerasından bahsetmiyorum bile - mazeretim sağlam olacak. Eminim buralarda bir yerde güvenlik kamerası da vardır.

Kişisel telefonumu çıkardım ve siyah ekrana baktım. Derin bir i çekerek telefonu barın üzerine bırakıyorum. Sarah'nın arabasını takip etmek için kullandığım uygulama gibi bu telefondaki bazı şeyleri de silmem gerektiğini biliyorum ama aklım Sarah'nın o fotoğrafını düşünmeden edemiyor. Kendim için doğru olanı yaptığımı biliyorum. Ama bu her şeyi kolaylaştırmıyor ve keşke Sarah'ya olan sevgim de onunla birlikte lseydi.

"Buyurun," diyor barmen, önüme üzerinde bir içki ve onu çevreleyen cam bir kubbe bulunan ahşap bir tahta koyarak. İçindeki kokteyli maskeleyen duman etrafta dans ediyor. Barmen tüm dikkatimi ona vermemi bekliyor. Gsterisini tamamlamak istiyor, ben de bu hořęrye izin veriyorum. Büyük bir jestle kubbeyi kaldırıyor ve beni dumanı içine çekmeye davet ediyor. Zengin elma ağacı ve ceviz kokuyor.

"Ben buna Bull Run Sisleri diyorum," diyor sırtarak.

Kokteyl bardağını elime alıyorum ve ağzıma götürüp yudumluyorum. Tatlar patlıyor ve tat alma tomurcuklarım tatlı ve dumanlı bir hız trenine biniyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, omzunun üzerinden bir bez atarak. "İnanılmaz."

"Keyfini çıkarın ve size başka bir şey getirmemi isterseniz haber verin."

Gülümsüyorum ve sonunda tekrar odaklanabiliyorum, alkol midemin astarını kaplıyor ve beni çıkartıyor. Telefonumu

ve kilidini açıp doğrudan Sarah'yı izlemek için kullandığım takip uygulamasına gidiyorum. Karımdan geriye kalan son şey bu - ekranı kaplayan mavi çizgilerle rutin bir ağ olarak görüntülenen hayatı. İş, okul, mağaza, ev. İş, okul, mağaza, ev. Tekrar, tekrar. Bu şekilde gördüğünüzde aslında biraz acınası.

Başparmağımı ekranın altına koydum, yukarı kaydırmaya, uygulamayı kapatmaya ve silmeye hazırdım ama sonra harita kayboldu, yerini altında *Loading* yazan dönen bir çark aldı. Dün bir ara uygulamayı kontrol etmeyi bırakmıştım, sanırım yenilenmemişti. Yeniden yüklendiğinde, bir satır dışında ekrandakinden farklı değil. Başparmağımı ve işaret parmağımı alıp dokunuyorum ve rotayı yakınlaştırmak için açıyorum. Göl evimizden güneye, Greenwich'i ve golf sahasını geçip hiçliğin ortasına doğru uzanıyor. Üzerine tıklıyorum ve ayrıntılar açılıyor - bu öğleden sonra erken saatlerde seyahat edildiğini belirtiyor.

"," diyorum yüksek sesle, şaşkınlığımı zapt edemeyerek.

"Oldukça sıra dışı bir içki, ha?" Barmen bana doğru bakıyor, bardağı parlatırken sırtıyor.

"Evet, inanılmaz," diye cevap veriyorum, patlamam için bana bir bahane sağladığı için minnettarım.

Nereye gidiyordun, Sarah? Cebimden cüzdanımı çıkarıyorum, kartımı barın üzerine atmaya ve ziyaret ettiği yeri araştırmaya hazırım. Ama sonra hatırladım, henüz gidemezdim. Ölüm zamanı penceresi. Saatimi kontrol ettim. En az bir saat beklemem gerekiyor.

"Aslında bunu bitirir bitirmez bir tane daha alacağım," diye sesleniyorum bardan aşağıya.

."

KIRK-3EVEN

STACY HOWARD

Silahlı tutmaktan ellerim ve parmaklarım ağrıyor. Uzanmış, merdivenlere doğrultulmuş. Kollarımdaki kaslar yoruldu, titriyor. Sırtımı zincirlendiğim direğe dayamış, bacaklarımı önüme açmış, tabancanın görüş açısına bakarak ne kadar zamandır burada oturduğumdan emin değilim. Saç çizgimde boncuk boncuk terler birikmiş, alnımdan enseme doğru kayıyor. Üstümde ayak sesleri duyuyorum, her zamanki gibi ağır. Gözlerimden anında yaşlar süzülüyor. Adrenalin devreye girdiğinde kalbim hızla çarpıyor ve tüm dünyayı yavaşlatıyor.

Merdivenlerin tepesindeki kapı gıcırdayarak açılıyor ve sonunda onları görüyorum - daha önce defalarca duyduğum ayakkabıları. Metodik bir şekilde, sakince, teker teker iniyorlar. Figürün daha fazla görüntüsü ortaya çıkıyor; incikleri, dizleri, yanlarından sarkan parmak uçları, beli, göğsü, boynu ve sonra yüzü.

"Stacy," diyor, beni burada bulduğuna şaşırmış gibi iri gözlerle.

Onu hemen tanıdım. Ellerini kaldırıyor ve bana doğru küçük bir adım atıyor.

Konuşmak üzereyken ağzını açıyor ama hiçbir şey çıkmıyor çünkü ona konuşma fırsatı vermiyorum. Tetiği çekiyorum ve kulakları sağır eden iki patlamayla birlikte çığlık atıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, çekicin sesini duyuyorum.

tabancanın sesi tekrar tekrar duyuluyor ama artık mermi kalmamış. Tek duyabildiğim tiz bir çınlama ve kendi çığlıklarımın sesi.

KIRK SEKİZ

ŞERİF HUDSON

Telefonumun ekranında Teğmen Nagel'in adı yanıyor. Scott'ın görüldüğüne dair başka bir karakoldan haber almış olabileceğimizi düşünerek hemen cevap veriyorum.

"Nagel, ne ?"

"Bob'u Greenwich'in güneyinde, 603. Cadde'de terk edilmiş bir çiftlik evine kadar takip ettik. Gizliliğimiz bozulmasın diye yolun biraz aşağısına park ettik ama az önce silah sesleri duyduk. Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Sandalyemden fırladım ve askıdan kemerimi aldım. "Orada kal. Destek için bekleyin. Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım ve Olson'ın ofisine koştum. "Ateş açıldı. gel." Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve hemen arkamdan koşmaya başladı.

Telsizimin düğmesine basıp mevcut tüm birimleri çağırıyorum.

Ekip arabamda sirenleri açıp gaz pedalına basıyorum, devir ibresinin kırmızıda derinlere inmesiyle motor sınırına kadar zorlanıyor.

" oluyor?" Olson siren sesleri arasında bağıyor.

"Nagel ve ekibi Bob'u terk edilmiş bir çiftlik evine kadar takip etti. İçeri girdikten birkaç dakika sonra ateş açıldı. Elimizde bir rehine durumu olması ihtimaline karşı destek için hazır bekliyorlar." Yanıt olarak başını salladı ve silahını kılıfından çıkarıp inceledi, sürgüyü geri çekti ve dolu olup olmadığını kontrol etmek için şarjörü çıkardı.

On iki dakikadan az bir sürede olay yerindeydik. SWAT ekibi bizden önce geldi ve Olson'la ben araçtan çıkarken onlar da minibüslerinin arkasında hazırlık yapıyorlardı. SWAT komutanı hareketli, onlara talimatlar veriyor, kollarını sallıyor ve çılgınca binanın farklı giriş noktalarını işaret ediyor. Taşınabilir aydınlatma çoktan kurulmuş, evin önünü çevreleyen alanı aydınlatıyor. Önümüzdeki yapı çürümüş. Ahşap tamamen eksik ve temel sanki kendi üzerine çökmeye hazır gibi görünüyor.

Nagel koşarak bizi karşılamaya geliyor.

" oluyor?" Olay yerini inceleyerek soruyorum.

Teğmen Nagel mevcut birkaç detayı hızlıca sıralıyor. "Öncekiyle aynı. Bob Miller içeri girdi ve birkaç dakika sonra iki el silah sesi duyduk. Mülkiyet kayıtlarını kontrol ettik ve hiçbir sahibi listelenmemiş, bu yüzden içeride kimlerin olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Bu bir rehine durumu mu?" Olson soruyor.

"SWAT emin değil ve içeriden kimse yanıt vermedi, ki bu genellikle bir-"

Terk edilmiş evden gelen delici bir çığlık havayı yırtar. Herkes bir anda donakaldı ve sesin geldiği yere baktı. Bir insan kurşun yarası yüzünden dakikalar içinde kan kaybından ölebilir ve biz zaten o sürenin hepsini yolda harcadık. *Boş ver.*

"Ben içeri giriyorum," diyorum ve eve doğru koşuyorum.

"Şerif, bekle! Önce benim ekibim temizlesin," diye bağıyor SWAT komutanı, ben onun yanından koşarak geçerken. Bekleyemem. Halkımı korumak ve onlara hizmet etmek için yemin ettim ve biz en iyi eylem planını oluştururken birinin acı çekmesine ya da ölmesine izin vermeyeceğim. Kendi hayatımı riske atmak için bu işe girdim.

"Lanet olsun! Manga, hemen harekete geçin," diye bağırdığını duyuyorum komutanın arkamdan.

Eve önce Glock'um giriyor, kollarım uzanıyor. Havada nemli bir küf bulutu asılı duruyor. Bir düğmeye basıyorum ama hiçbir şey yanmıyor, ben de el fenerimi alıp ışığını açıyorum ve odanın içinde gezdiriyorum. Bir masa ters dönmüş ve yer enkaz, kırılmış cam ve devrilmiş sandalyelerle dolu. Mobilyaların ve zeminin üzerinde koyu lekeler ve kan olduğunu tahmin ettiğim damlacıklar var. Böcekler yoğun tozun içinde koşuşturuyor ve arkalarında izler bırakıyor.

"Polis! İçeride kimse var mı?" Sesleniyorum. "İmdat!"

diye bağılıyor bir kadın, ama ses altımdan geliyor.

Çürüyen zemine yayılmış nesnelerden herhangi birine takılmamaya çalışarak çılgınca evi arıyorum. İçine bir şey ya da biri atılmış gibi görünen çatlak alçıpanlara kan sıçramış. Sallanan bir kapıyı geçip evin arka tarafındaki mutfığa giriyorum. El fenerimin ışını üzerlerinde gezindiğinde hamamböcekleri dağılıyor. Odanın ucunda, sağ tarafta, sarı bir parıltıyla yanan bir kapı çerçevesi gözüme çarpıyor. Açık kapıya doğru ilerlerken botlarım kırık camların üzerinde çıtırdıyor. Bir dizi merdiven bir mahzene iniyor ve basamakların dibinde, yerde yatan birinin pantolon paçalarını ve ayakkabılarını görebiliyorum. Şimdi evin diğer ucundan bir kargaşa geliyor. Memurlar içeri giriyor, her odayı kontrol ederken "Temiz" diye sesleniyorlar.

Olson'ın adımı bağırdığını

duydum. "Marcus."

İş yerinde asla ilk adımı kullanmaz, bu yüzden korktuğunu biliyorum ama cevap vermiyorum çünkü gözlerim mahzende yatan hareketsiz kişiye sabitlenmiş durumda.

"Prince William County Şerif Ofisi!" Aşağıya sesleniyorum. "Lütfen, bana yardım etmelisiniz!" diye bağılıyor bir kadın.

Merdivenlerden inmeye başlıyorum, silahımı önüme çekmiş, yavaş yavaş iniyorum. Botlarımın altında gıcırdayıyorlar ve doğru inen kan damlalarını fark ediyorum. Pam şimdi arkamda ama sessiz. Dinleniyor.

Elini omzuma koyuyor ve bir kez sıkarak altımı koruduğunu bana bildiriyor. Merdivenlerden aşağı inerken hafifçe çömeliyorum, böylece basamakların altına ulaşmadan önce tavan çizgisinin altından bodrum katını görebiliyorum. İlk fark ettiğim şey Bob Miller, betonun üzerinde yüzüstü yatıyor, başı yana eğik, gözleri hala açık, cansız. Çoktan öldüğünü anlamak için nabzını kontrol etmeme gerek yok. Bir basamak daha inip sağa baktığımda eski, lekeli bir şilte, bir destek kirişine bağlanmış bir zincir ve kurumuş bir kan havuzu görüyorum. Bir adım daha atınca, biraz solda, ayak bileği bir direğe zincirlenmiş, kolları önünde uzanmış ve elinde bir tabanca tutan kadını görebiliyorum.

"Hanımefendi! Silahınızı indirin," diyorum sakince.

"Onu öldürdü ve beni de öldürecekti," diye .

"Seni duyuyorum ve sana inanıyorum, ama silahını indirmelisin," diyorum, botlarımı beton zemine sıkıca yerleştiriyorum, böylece birbirimizi tam olarak görebiliyoruz. Bir elimi havaya kaldırırken diğer elimle silahımı kavriyorum. Kendini zaten olduğundan daha fazla tehlikede hissetmesini istemiyorum ama kendimi ve Pam'i korumak için tekrar silahımı çekmem gerekirse çekerim. Kızıl saçları keçeleşmiş, her yöne dağılıyor ve gözyaşları kir pislikle kaplı yüzünü çiziyor. Onu hemen tanıdım. Nasıl tanımayayım ki? Fotoğrafi geçen hafta boyunca brifing odasının duvarında asılı duruyordu.

Stacy Howard gözlerine inanamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, sanki benim gerçek olduğuma ve artık gerçekten güvende olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyor. Elinde tuttuğu silaha, sonra yerdeki cesede ve sonra tekrar silaha bakıyor. Silah titriyor ve hızlı bir hareketle silahı bana doğru fırlatarak yerde savrulmasını sağlıyor.

Silahımı kılıfına koyup ve iki parmağımı Bob'un boynuna koydum. Nabız yok, tam da şüphelendiğim gibi. Olson'a baktım ve başımı sallayarak öldüğünü işaret ettim.

Stacy'ye doğru ilerliyorum, çok hızlı değil. "Artık iyi olacaksın."

Yüzünü ellerinin arasına almış, ileri geri sallanıyor, titriyor ve ben onu suçlamıyorum. Bu mahzenden anladığım kadarıyla, kabuslara konu olacak bir yer.

"Bunu yapmak zorundaydım. Bunu yapmak zorundaydım," diyor Stacy, kontrolsüz bir şekilde ağlayarak.

KIRK DOKUZ

ŞERİF HUDSON

Stacy Howard bir hastane yatağında yatıyor, cızırtılı, steril çarşafların altında rahatça sıkışmış. Yaşamsal izleme sisteminden gelen bip sesleri sağlıklı ve normal bir kalp atış hızına işaret ediyor - umarım şimdi bizimle konuşmaya hazır olur. Bir seruma bağlı, gücünü geri kazanması için gereken sıvı ve besinleri sağlıyor. Susuzluk ve zincir nedeniyle ellerinde ve ayak bileğinde oluşan yaralar dışında, çoğunlukla zarar görmemişti. Ama tüm yaralanmalar üzerinde ve Vücut. Doktorlar Ayrıca bulundu o vardı iz miktarları yüksek dozda alındığında kişiyi yirmi dört saat veya daha uzun süre bilinçsiz hale getirebilen güçlü antikolinerjik ilaç olan skopolamin tespit edilmiştir.

Olson ve ben onun yatağının yanındaki misafir sandalyelerine oturduk. "Stacy, bize bodrumda ne kadar kaldığını söyleyebilir misin?" diye sordum.

Sesi zayıf ve konuşmak için zorlanıyor. "Işık olmadan söylemek zor ama en az bir hafta olduğunu tahmin ediyorum, belki de. Bugün günlerden ne?"

"8 Haziran Perşembe," diyor Olson.

"Bodrumdan önce başka bir yere mi götürüldünüz?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Üzgünüm," diyor gözlerinden yaşlar süzülerek. "Orada yeni uyandım."

"Özür dilemeyin. Bize verebileceğin her küçük bilgi yardımcı olacaktır ve hatırlayamadığın kısımlar için endişelenme." Olson elini uzatıp Stacy'ninkine dokundu.

Kan tahlilinde ortaya çıkan uyuşturucu göz önüne alındığında, muhtemelen fazla bir şey hatırlamayacağını biliyoruz.

"Aşağıda benimle birlikte başka biri daha vardı, tüm zaman boyunca değil ama. Adının Carissa olduğunu söyledi. Ama ..." Stacy acının yüzünü buruşturmasıyla durdu, bir hıçkırık onu dışarı akmakla tehdit ediyordu. "Sanırım onu öldürdü. Çılgılık atıyor, adımı haykırıyor, yardım etmem için yalvarıyordu ama yapamadım. Ve sonra ... sonra ... Artık onu duymuyordum." Stacy Olson'ın bakışlarıyla buluşur ve ağlamaya başlar, omuzları kontrolsüzce titrer.

Pam gözyaşlarına karışan saçlarını fırçalıyor. "Şşş, şşş, şşş, her şey yolunda. Güvendesin. Artık kimse sana zarar vermeyecek. Sadece dinlenebilirsin." Olson bana bakıyor ve başını sallıyor.

Carissa'nın nerede olduğuyla ilgili bilgiye ne kadar çok ihtiyacımız olsa da şimdi sorgulama zamanı değil. Ancak yapmak istediğimiz son şey, işkence görmüş bir kadını, yeni çıktığı cehennemin girintilerine geri itmek.

Olson ve ben vedalaştık ve Stacy'ye endişelenmemesini söyledik. Odadan çıktık ve hastanenin içinde ilerlemeye devam ettik, bir otomat alanında durup korkunç bir fincan elli sentlik kahve aldık.

Makine sıcak, kahverengi sıvıyı uygun bir kahverengi kâğıt bardağa boşaltırken Olson, "Adli tıp, karakola bırakılan bıçağın üzerindeki kanın sonuçlarını verdi," diyor.

"O kadar hızlı mı?" Geri dönüşe şaşırarak soruyorum. Başını salladı.

"Ve?"

"Bu domuz kanı." Kahve fincanına bir kapak takıyor ve bana uzatıyor. İki bozuk para daha yerleştiriyor ve demleme işlemini yeniden başlatmak için bir düğmeye basıyor; başka bir fincan oluktan aşağı düşüyor ve yerine oturuyor.

"Domuz kanı mı?" İnançsızlıkla dudağımı hırıldayarak cevap veriyorum.

"Ben de en az sizin kadar şaşırdım. Eğer o kişinin bize söylemek istediği şey Sarah Morgan'ın o bıçakla yaptığı son şeyin

domuz, o zaman sanırım elimizde bir şakacı var."

"Peki ya parmak izleri?" diye sordum.

"Temizlendi."

Kahveyi yudumluyorum. Tıpkı tahmin ettiğim gibi fokurduyor ve tatsız. "Neden biri bize bunu göndersin ve neden Sarah'ya işaret etsin?"

"Bilmiyorum, ama haklıydın," diyor ve fincanını alıp üzerine bir kapak yerleştiriyor.

"Ne hakkında?"

"Her şey olabilir ya da hiçbir şey olmayabilir demiştin. göre hiçbir şey değilmiş." Omuz silkiyor ve kahveyi dudaklarına götürüyor.

"Sarah'dan bahsetmişken, birinin ona Bob hakkında bilgi vermesi gerekiyor."

Olson başını sallar. "Artık iki ölü kocası var. Onun için üzülüyorum."

"Bir ayrılığın ortasındaydılar," diyorum. "Yine de.

Birlikte bir çocukları var."

İç çekiyorum, kızları için üzülüyorum. Bu durumdan en çok etkilenecek olan o olacak. "Gidip Sarah'ya söylemeliyiz," diyorum. Çıkışa doğru yürümeye başladığımızda bir şey hâlâ içimi kemiriyor. "Bob'un Stacy'yi kaçırdığını biliyoruz ve geçmişleri göz önüne alındığında bunun nedeni oldukça açık. Ama anlamadığım kısım, neden Carissa?"

"Bilmiyorum," diyor Olson. "Artık ona sorabileceğimiz bir şey yok."

Eğer Bob, Stacy'nin söylediği gibi Carissa'yı öldürdüyse, cesedini asla bulamayabiliriz. Şu anda adli tıptan bodrumda diğer yatağın yanında ve terk edilmiş evin her yerinde bulunan kanla salonda bulunan kanı karşılaştırmalarını bekliyoruz. Eğer eşleşirlerse, en azından Carissa'nın orada olduğunu bileceğiz.

Sarah'nın evinin ön kapısını üç kez alıyorum ve bir adım geri çekilerek onun gelmesini bekliyorum. Günlerden Perşembe, sabah sekizden biraz önce. Kuşlar cıvıldıyor ve güneş parlıyor. Sevilen birinin öldüğünü yakınlarına bildirmek, suçlu olsalar ya da hak ettiklerini bulmuş olsalar bile, bu işin en kötü kısmıdır. Haberi alan kişi genellikle sevdiği kişinin yaptığı kötülüklerin kapsamı hakkında hiçbir fikre sahip değildir ve bunun yerine, değer verdikleri kişinin sonsuza dek gittiği haberinin şokunu yaşırlar.

Otuz saniye geçiyor ve kimse kapıya gelmiyor, ben de bu sefer daha güçlü bir şekilde kapıyı tekrar alıyorum.

"Belki de burada değildir," diyor Olson.

"Arabası burada." Kapıyı tekrar almadan önce garaj yoluna park edilmiş beyaz Range Rover'ı işaret ediyorum. Evin ön tarafına doğru yürüyorum, herhangi bir hareket belirtisi için pencerelere bakmaya çalışıyorum ama perdelerin hepsi çekilmiş. Kapıya dönüp tekrar yüksek sesle vuruyorum.

"Sence içeri girmeli miyiz?"

"Bilmiyorum," diyorum. Bir kapıyı kırıp birinin özel konutuna girmemize izin veren koşulların sayısı küçük bir listedir, ancak birinin büyük bir bedensel zarar görme tehlikesi altında olması bunlardan biridir. Bob kendi karısına bir şey yapar mıydı?

Midemin çukurunda yavaş yavaş bir korku hissi oluşmaya başlıyor. Ya Bob'un dün gece gittiği tek yer o çiftlik evi değilse?

ılgınca kapıya vurmaya devam ediyorum ve bağırıyorum, "şerifin ofisi. Aın kapıyı!" Kalp atışlarım her geçen saniye hızlanıyor ve Olson başını sallamaya başlıyor, muhtemelen ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. Geri çekilip pantolonumun paasını yukarı kaldırıyorum ve ağır ahşap kapıyı tekmelemeye hazırlanıyorum.

Bir kilit klik sesi.

l bir sürgü kayar.

Kapı açılır ve diğerk tarafta Sarah Morgan durur. Islak saçlarını havluyla kurularken başı belli bir açıyla eğiktir. Beyaz bir waffle bornoz ve ona uygun bir çift terlik giymiştir. Birkaç su damlası boynundan aşağı süzölüyor ve kumaş tarafından emilerek kayboluyor.

Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. "Şerif Hudson. Şef Yardımcısı Olson," diyor hafifçe başını sallayarak. "Bu zevki neye borçluyum?"

ELLİ

SARAH MORGAN

ON SAAT3 ÖNCE

Karnıma dayadığım silah, Alejandro'nun kafasının yan tarafına dayadığım silah kadar ölümcül değil. Ama tetiği çekerse, ben büyük olasılıkla yavaş ve acılı bir şekilde ölürüm, onunki ise hızlı ve anlık olur. Beyni, vücuduna acı çektiğini bildiren sinyaller gönderecek zamanı bile bulamadan kapanırdı.

"Hayır, özür dilerim" dedim. "Şimdi bana gerçekte kim olduğunu söyle."

Gözleri önce silahına, sonra da benimkinin olduğunu bildiği yöne kayıyor. Sonunda bakışlarımla karşılaşılıyor ve yüzümdeki ciddi ifadeyi görüyor - bu bir uyarı: Eğer herhangi bir hareket , tetiği çekmekte tereddüt etmeyeceğim. Şimdiye kadar çekmediğim için şanslı. Kapıyı açar açmaz bunu yapabilirdim ama yapmadım. İlk hamleyi onun yapmasını ya da en azından ilk hamleyi onun yaptığını *düşünmesini* istedim. Alejandro'yu konferans salonumda oturmuş, programa hoş geldin dememi beklerken gördüğüm anda, söylediği kişi olmadığını anladım.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Bob bir kez bile program için bir aday önermedi ve bunun sana karşı bir zaafı olduğu için olmadığını biliyordum." Gözlerimi kısıyorum. "Ve derlediği o saçma sapan geçmiş kontrolü kontrol edilmedi, yani

bana gerçekte kim olduğunu söyle." Namluyu biraz daha kuvvetle başının yan tarafına bastırıyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve sertçe yutkunuyor, adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Beyninin çalkalandığını, soruya cevap mı vermesi gerektiğine yoksa bana üstünlük mü kurmaya çalışması gerektiğine karar vermeye çalıştığını görebiliyorum.

"Sana bir sormayacağım," diyorum sakince. "Seni öldürmem için beni tuttu."

"Ciddi misin?" Ellerini kirletmek istememesinden daha zekice bir şey olmadığı için hayal kırıklığına uğrayarak alay ediyorum. "O tam bir korkak."

Alejandro'nun ağzının köşesi canlandı. O da kocam için aynı şeyi düşünüyor olmalı. Kıpırdamadan duruyor, bir sonraki hamlemi bekliyor; elleri sakın, sarsılmıyor, sanki bu pozisyona ilk kez gelmiyormuş gibi. Silahı hâlâ karnıma doğrultulmuş durumda. Benim silahım onun şakağına sıkıca dayanmış durumda.

Bob'un bu kadar ileri gitmesine şaşırdım. Gerçekten bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Belli ki yoktu, çünkü kendisi yapamadı. Ama acaba onu bu noktaya getiren neydi... Yoksa bunu en başından beri, ondan boşanacağımı söylediğim andan itibaren mi planlamıştı? Kızımızın elini gönülsüzce tutarak gün batımına doğru yol alırken beni hep bir yerlerde toprağa mı gömecekti?

"Seni ne zaman işe aldı?" diye sordum.

Alejandro'nun cevap vermesi biraz zaman alıyor, sanki doğru cevap verdiğinden emin olmaya çalışıyor. Tek bir yanlış hareket, tek bir yalan ve artık sorularıma cevap verme şansı olmayacak.

"Birkaç hafta önce."

Öyle dedi. Bittiğimizi öğrenir öğrenmez saldırıya geçti, ama neden o zaman onu geri almam için yalvarıp yakardı?

"sadece sana göz kulak olmak için işe alınmıştım," diye ekliyor. "Ne değişti?"

"Tam olarak bilmiyorum. Dün bana mesaj attı, bu sabah buluşmak istediğini söyledi. Bana yeni anlaşmayı o zaman söyledi. Başka planları olduğunu ve sen ölürsen bu planların çok daha iyi işleyeceğini söyledi."

"Ne 'başka planları'?"

"Söylemedi."

Gözlerine bakıyorum, bir seğirme arıyorum, bana yalan söylediğini anlatacak bir şey. Ama hiçbir şey yok. Bana bakarken metanetini koruyor, bakışları hiç titremiyor.

"Siz ve kocam birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" "Uzun zamandır."

"Peki daha önce hiç sizin hizmetinizden yararlandı mı?"

Alejandro küçük bir iç çekip "Evet" diyor.

Kelly'yi öldürmesi için birini tutmamızı önerenin Bob olduğunu hatırlıyorum, ama ben buna karşı çıktım - çünkü bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yaparsın. Belli ki benden hiçbir şey öğrenmemiş.

"Planladığımız gibi gitmedi ama" diye ekliyor Alejandro. Sanırım sadece bilgi veriyor, tetiği çekmeyeceğimi umarak oyalıyor.

"Sanırım bu konuda ikiye birsin." Sırıttıyorum. "İlk seferinde çuvalladıysan, seni tekrar işe almasına şaşırdım."

"Bob işlerin ne kadar kötüye hiç bilmiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

Çenesini sıkıyor. "O silahı kafama doğrultmaktan vazgeçersen sana söylerim."

İsteğine, namluyu şakağına biraz daha sokarak karşılık veriyorum ve irkilmesine neden oluyorum. "Pazarlık yapacak durumda değilsin. O yüzden bana söyleyeceksin, belki o zaman yaşamana izin veririm."

Saç çizgisinde boncuk boncuk terler oluşmaya başladı. Gözleri tekrar çıplak bedenime silahtan yüzüme, sonra da tabancamın hareket etmediği çevresel görüşüne kayıyor. İşaret parmağım

Tetiğe en ufak bir basınç uyguladı. Bir miligram daha ağırlık, ateşleme iğnesinin çarpmasına ve merminin namludan fırlayarak beynine saplanmasına neden olacaktı. Güzünü kırpmaya bile vakit bulamadan ölmüş olacaktı. Duvarım yeni bir kat kırmızı boya alırdı. Ve o bunu biliyor.

"Yaklaşık on beş yıl önce Bob beni Jenna Way adında bir kadını öldürmem için tuttu."

"Onu senin öldürmediğini biliyorum,"
diyorum. "Nasıl?"

"ünkü on iki yıl önce tam da bu odada yaptım."

Alejandro'nun gözleri kocaman oldu. Belki şoktan belki de ondan daha ölümcül olduğumu fark ettiğinden. Sonra başka bir şeyle parlıyorlar ... tutku, şehvet, arzu. Zaten soyunmamış olsaydım, şu anda o gözlerle beni soyuyor olacaktı.

"Bu kadar şaşırmış gibi
davranma," diyorum.

"Şaşırmadım. Etkilendim."

"Bob Jenna'yı öldürmekte başarısız olduğunuzu açıkça biliyordu, peki bilmediği şey ne?"

"Öğrenirse beni öldürür."

"Hayır, yapmayacak. Bu yüzden seni işe aldı." Gözlerimi kısıyorum. "Ama ben

Konuşmaya başlamazsan seni öldürürüm."

Alejandro başka seçeneği olmadığını fark ederek derin bir iç çekti. "Jenna'nın evine girmiştım ve her gece aynı saatte yaptığı gibi eve dönmesini bekliyordum. Ama dönmedi, o gece dönmedi. Görünüşe göre lastiği patlamıştı ve bu da onu kırk beş dakika geciktirmişti. Onun yerine eve önce kocası geldi - Bob'un kardeşi Greg de her zamankinden erken gelmişti. Jenna olduğunu düşünerek ön kapı açılır açılmaz tetiği çektim ama silah tutukluk yaptı. Greg bunu duydu ve bana doğru uçarak geldi. Yüzümü görmüşü, o yüzden ne yapmam gerektiğini biliyordum. O çok mücadele etti ama ben daha çok mücadele ettim. Üstünlüğü ele geçirdim ve bir mutfak bıçağını tam karnına sapladım. Ben

Olayı yanlış giden bir hırsızlık gibi gösterecektim ama bunun yerine bir tutku cinayeti olarak sahneleyebileceğime karar verdim, bu yüzden onu defalarca bıçakladım ve sonra bıçağı göğsünde bıraktım. Bıçağın sapını sildim, orada başka birinin bulunduğu dair kanıtları temizledim ve Jenna eve geldiğinde oradan ayrıldım. Ben oradan sıvıştığımda o son nefeslerini alıyor ve hala kendi kanıyla öksürüyordu. Şansıma, panikledi ve ona yardım ettiğini düşünerek bıçağı göğsünden çekti. Ama aslında onun ölümünü hızlandırdı ve katil olarak kendisini gösterecek kanıtlar ekledi."

Manik bir kahkaha patlattım. "Yani Bob kendi kardeşini mi öldürdü?" Soruyu zar zor söyleyebildim çünkü çok komik buldum.

"Bir bakıma, evet. Ona Jenna'yı öldürme fırsatı bulamadığımı söyledim. Bu yüzden kardeşinin öldüğünü öğrenince onun yaptığını düşündü. Ayrıca, tüm kanıtlar onu işaret ediyordu."

"Ama en başta neden onu öldürmen için seni tuttu?"

"Jenna'nın onun ne tür karanlık işler çevirdiğini öğrenmesiyle ilgili bir şey. Bob itiraf etmezse yetkililere söylemekle tehdit etmiş. Görünüşe göre Jenna'nın bildikleri Bob'u hapse attırmaya yetmiş, Bob da Jenna'nın konuşmasını engellemenin tek yolunun bir daha asla konuşamamasını sağlamak olduğunu düşünmüş."

Başımı salladım. "Bu çok acınası."

"Öyle." Alejandro başını sallıyor.

"Meraktan soruyorum, Bob beni öldürmen için sana ne kadar ödemeyi teklif etti?" "İki yüz elli bin."

"Beni öldürmemen için sana aynı parayı ödeyeceğim."

Kaşlarını kaldırıp gözlerimin içine bakarak ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Her iki şekilde de gerçekten bir seçeneği yok. Ya benimle gelecek ya da hiç gelmeyecek. Eminim ona neden para teklif ettiğimi merak ediyordur. Onu bedavaya öldürebilirim. Ama bu istediğimden çok daha büyük bir karmaşa olur. Artı . . . gözlerim onun yontulmuş

Muhtemelen 220 kiloluk sağlam bir kası var. Ve bütün gecemi ondan kurtulmaya çalışarak geçirmek istemiyorum.

Alejandro silahı karnımdan çıkarıp çeviriyor ve önce kabzasını bana uzatıyor. "Anlaştık."

"Akıllıca bir seçim. Ama senden birkaç şeye daha ihtiyaım olacak." "Sen nasıl istersen," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Ve bu arada, Bob arabana bir takip cihazı taktırdı. Haftalardır her hareketinizi takip ediyor."

Bu bir zeytin dalı, Alejandro'nun sadakatının anında değiştiğini gösterme şekli.

"Ben zaten biliyorum." Silahı şakağından çekerken ben de gülümsüyorum. Arkasında kötü kırmızı bir çürük bırakıyor, namlunun izi cildinde işaretlenmiş.

Gözlerimizi kilitliyoruz, aramızda bir yoğunluk yanıyor. Elimi başının etrafına doladım ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız ve dişlerimiz birbirine çarpıyor, ben vücudunun üstüne kayarak onu uzunlamasına içime alıyorum. Bu sefer onu becereceğim.

ELLİ BİR

SARAH MORGAN

ON SAAT ÜÇ VE ÜÇ ALTİ DAKİKA SONRA

Az önce bana kocamın öldüğünü söylediler. Yüzüm donmuş, ağzım kısmen açık, gözlerim kocaman. Hudson ve Olson mutfak masasında, tam oturuyorlardı. Onlar haberi önce benim oturmamın daha iyi olacağını söylediler. Bob için yüzümü üzgün tutmak çok zor. O pislik öldürecek, yani öldürmesi için birini tutacaktı. Eğer planı yarasaydı, burada oturup iki üniformalıdan haber alan kişi o olacaktı. Benden gerçekten hiçbir şey öğrenmemiş miydi? Çok fazla yarım kalmış iş var ve güvenilebileceğiniz tek kişi kendinizsiniz. Ama yine de Bob bunu bilmiyor ve asla da bilmeyecek. Hâlâ hayatta olduğumu ve kardeşinin ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu asla bilemeyecek. Keşke bunları zamansız ölümünden önce öğrenmiş olsaydı. Tekrar gülmemek için dilimi ısırıyorum.

"Sarah," diyor Şerif Hudson, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Gözlerimi kırptıştırıyorum, şoktaymışım gibi görünmeye çalışıyorum, hala haberlerin etkisindeyim. Ama şimdi su kanallarını açma zamanı. Boşanma sürecinde olduğumuz için çok ağır değil ama onu kocam ve çocuğumun babası olarak önemsemişimi göstermeye yetecek kadar. Gözlerim anında parlamaya başladı. Birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Yüzüm buruştu, hepsi değil

Sadece yeterince. Ve dudağım titriyor. Bu doğru yapılması en zor kısım. İstemsiz gibi görünüyor, derin bir kederin tepkisi gibi ama pratikle mükemmellik geliyor.

Başmüfettiş Olson dudaklarını büküyor ve ellerine bakıyor. İşe yaradığını biliyorum çünkü bu kedere tanıklık ettiği için kendini garip hissediyor. Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyor. Hudson derin bir nefes alıyor, burnundan yavaşça nefes veriyor. Bu onda da işe yarıyor.

"Nasıl?" diye sordum. Sesim tek kelimede çatlıyor.

"Henüz tam olarak emin değiliz. Ama cesedini kasabanın hemen dışındaki terk edilmiş bir çiftlik evinin bodrumunda bulduk. İki kez vurulmuştu" diye açıklıyor Hudson.

"Kim tarafından?"

İkisi birbirlerine bakarlar.

"O bodrumda direğe zincirlenmiş bir kadın vardı. Bob'u vurdu ve onun kendisini ve başka bir kadını kaçırdığını iddia ediyor" diyor.

Ellerim ağzıma gidiyor ve alaycı bir inançsızlıkla başımı hafifçe sallıyorum. "Hayır, bu ... bu doğru olamaz."

"Hâlâ hikâyesini doğrulamaya çalışıyoruz ama size birkaç sorumuz var, eğer sorun olmazsa?" Olson soruyor.

Başımı sallıyorum, ellerimi ağzımdan çekiyorum. Gözyaşlarım aralıklı olarak akmaya devam ediyor. "Tabii ki. Tabii ki. Yardım etmek için her şeyi yaparım."

Cebinden bir selpak çıkarıp bana uzatıyor. Alıyorum ve gözlerimi hafifçe silerek teşekkür ediyorum. Yine de tüm gözyaşlarımı silmek istemiyorum. Onlar gerçek hislerimi kamufle ediyor. Gömleğinin ön cebinden bir kâğıt ve bir kalem çıkarıyor. Kâğıdı çevirip açan Olson, ucunu boş sayfaya bastırarak söylemek üzere olduğum tüm yalanları yazmaya hazırlanıyor.

"Bob burada sizinle mi yaşıyordu?"

"Son bir aydır değil. Biz, yani biz bir ayrılığın ortasındaydık." Dudağımı tekrar titremeye zorluyorum.

"Bodrumda zincirlenmiş halde bulduğumuz kadın Stacy Howard'dı," diyor Hudson. "Onun kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı ve daha fazla gözyaşı döküyorum. "Buna inanamıyorum," diye yalan söylüyorum.

Buna inanabilirim çünkü onu oraya koyan benim. Aslında Bob'un Stacy ile yatmasıyla benim hiçbir ilgim yoktu, her ne kadar suçu benim üzerime atmak istese de. Onun hile ve şantaj ağına kendi başına düştü. Ama bu hata ikisini de benim ağıma düşürdü ve sadece bir kraliçe olabilir. Stacy bu savaşta kayıp olmadığı için şanslı.

Olson beni rahatlatmaya çalışarak, "Kafanı toparlamanın zor olduğunu biliyorum," diyor. "Bazen bir insanı tanıdığınızı düşünürsünüz ama asla her şeyi gerçekten bilemezsiniz."

Bu konuda haklı.

"Stacy bunu Bob'un yaptığından emin mi?" diye sordum. "Yapmış olamaz. Yani, kusurları vardı ama bu tamamen başka bir şey. Ben sadece ... Buna inanamıyorum. Gerçekten emin mi?" Biraz abartıyorum.

Bu soru onlardan çok benim için. Dikkatliydim. Son derece dikkatliydim, beni bir an bile görmemesini sağladım. Stacy yüzüne soktuğum kloroformlu bez ve koluna sapladığım Propofol iğnesi yüzünden bilincini kaybettikten sonra onu terk edilmiş çiftlik evine götürdüm. Bu günün çok erken saatleriydi. İşten eve dönerken Stacy'nin evine uğradım ve orada bıraktığım telefonundan oda arkadaşına mesaj attım. Bob ile buluşacağını söyledim. Böylece kaybolduğu zaman, gerçekten kaybolduğu Pazartesi öğleden sonrası yerine Pazartesi akşamı oldu. Daha sonra *Bob Miller* adında bir kişiye birkaç mesaj gönderdim, telefonuna kaydettiğim ve kullan-at cihazına bağlı olan bir numaraydı. Ona bu mesajlar hakkında soru sorsalar bile, hafızası o kadar bulanık ki gerçekten gönderip göndermediğini hatırlamayacaktır.

"Öyle," diyor Hudson.

Derin bir nefes alıyorum, burnumdan girip ağızımdan çıkıyorum, sanki bu bilgiyi sindirmekte zorlanıyormuşum gibi. Ama gerçekten, bu bir

Rahat bir nefes.

"Hudson şöyle açıklıyor: "Stacy bodrumda kendisiyle birlikte bulunan bir diğerkadının Carissa Brooks olduğunu bildirdi.

Yüz ifadem üzüntü ve şok karışımı. Dudaklarımı titreterek ekliyorum. "Öyle miydi? Ne demek 'öyleydi'? O iyi mi?"

Bir kez daha bakışrlar. "Şu anda yerini tespit edemiyoruz," diyor. Ve asla bulamayacaklar, diye düşünüyorum kendi kendime daha fazla gözyaşı dökerken,

Onları üretebildiğim kadar hızlı bir şekilde dışarı itiyorum.

"Stacy'nin Carissa'nın zincirlendiğini bildirdiği bodrum katında, merdivenlerde ve evin ilk katında kan bulduk. Bir boğuşma olmuş gibi görünüyor. Adli tıp, eşleşme olup olmadığını görmek için salonda bulunan kanla karşılaştırıyor."

Bir eşleşme . Bunun için adli tıı beklememe gerek yok.

Hudson, "Daha önce Carissa Brooks ve eski kocası George Carrigan'a karşı çıkarttığı koruma emriyle ilgili olarak onun için yaptığınız hukuki çalışmadan bahsetmiştik," diyor.

Sadece başımı sallıyorum.

"Onun kaybolmasında George'un parmağı olduğundan emin olduğunuzu biliyorum, biz de emindik. Ama koşullar göz önüne alındığında, bu değişti. Bob ve Carissa'nın nasıl bir ilişkisi olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bildiğim kadarıyla dosttular. Onun bir müşterisiydi." Üzgün görünerek başımı sallıyorum. "En başta tanışmalarının sebebi benim. Eğer onu vakıf müşterisi olarak kabul etmeseydim, Bob onunla hiç tanışmayacaktı ve belki de ..." Düşüncelerim ve ıstırabım yüzünden sözümü yarıda kesiyorum.

"Bunun için kendini suçlayamazsın." Olson sempatik bir bakış attı.

"Nasıl suçlamam?"

"Yani Bob, siz onu temsil ettikten sonra Carissa'nın müşterisi mi oldu?" Hudson konuşmayı gerçeklere yönlendirmeye çalışarak sorar.

"Evet, ona yardım etmek ve durumunu göz önünde bulundurarak onu yakından takip etmek için salon değiştirdiğini düşünmüştüm - ya da en azından bu şekilde çerçeveledi."

"Bu sorması zor bir soru ama sizce Carissa ve Bob'un bir ilişkisi olabilir mi?" şerif Hudson çenesini içeri çeker.

Daha fazla gözyaşı dökmeye zorluyorum çünkü kocamın beni birden fazla kadınla aldattığı düşüncesi ağlamaya değer görünüyor. "Bilmiyorum," diyorum. "Aylar önce hayır derdim, ama şimdi ..."

Aslında biliyorum ve cevabım hayır.

"Sence Carissa iyi mi?" Ekliyorum.

"Kuaförde ve terk edilmiş evde bulunan kan miktarı göz önüne alındığında, iyi görünmüyor - yani, eğer eşleşiyorlarsa. Ama yine de onu bulacağımızdan umutluyuz" diyor Hudson.

Başımı eğiyorum ve burnumu çekiyorum. "Ben de öyle umuyorum."

Yine de onu bulamayacaklar. O çoktan gitti. Carissa yedi hafta önce bana geldi ve yardımımı istedi. Eski sevgilisinin erken tahliye olacağını duymuştu ve tekrar geleceğini biliyordu. Ona karşı aldığı koruma emrinin süresi dolmak üzereydi. Ona bunu uzatabileceğimizi söyledim ama yeterli olmadığını söyledi. Bu sefer onu öldüreceğini ve aptal bir kağıt parçasının onu durduramayacağını söyledi. Onu bırakmasının tek yolunun ölmesi olduğunu söyledi ve zaten ölmüş gibi hissediyordu. Artık bu şekilde yaşayamayacağını söyledi, her zaman korku içinde, her saniye omzunun üzerinden bakarak, her köşede ne olduğundan korkarak. Yardımım için yalvardı, kaçmasına yardım etmem için yalvardı, ondan dek uzaklaşmak için. Ben de ona söyleneni aynen yaptığı sürece kabul ettim. Eğer , ondan sonsuza dek kurtulacaktı.

Ona kendi kanını alması için gerekli malzemeleri verdim ve kanı nasıl saklayacağını anlattım. Her on günde bir yarım litre, böylece yaklaşık beş litre kan toplamıştı, bu da polisin ceset olmadan öldüğünü tespit etmesi için yeterliydi. Kan kaybı semptomlarını azaltmak için hangi vitaminleri alması gerektiğini söyledim: demir, B12,

Folik asit ve birkaç tane daha. Bu süreç boyunca zayıf düşecek, kafası karışacaktı ama yaşayacak ve sonunda eski sevgilisinden sonsuza dek kurtulacaktı.

Bob'a ne yaptığımı söylemedim ve beni aldattığını öğrendiğimde, ona söylemediğime memnun oldum. Çünkü şimdi Carissa'nın özgürlüğüne kavuşmasına bilmeden ortak olacaktı. Yaklaşık dört hafta önce planlardaki ufak değişiklikten onu haberdar ettim. Ortadan kaybolacağı günü ben seçmiştim. Uygun bir şekilde, Bob'un saat gibi her üç Pazar günü daimi randevusunun olduğu bir güne denk geliyordu. Ona yanlışlıkla son müşteriyi kaçırmamasını söyledim. Nedenini sordu. Ona soru sormamasını ve bu konuda kimseyle konuşmamasını söyledim çünkü her şeyin bir nedeni vardı. Onun haberi olmadan, sebebim Bob'a tuzak kurmaktı. Eminim kocam olduğu için onun da bu işin içinde olduğunu düşünmüştür.

Son müşterisi de ayrıldıktan sonra ona saçını boyamasını ve kesmesini, yeni saç modelinin tüm kanıtlarından kurtulmasını ve piercinglerini çıkarmasını söyledim. Sonra da salonu yağmalanmış gibi gösterecekti. Kendi vücudundan aldığı beş pint kanın üçü salona yayılacaktı; devrilmiş bir sandalyenin yanında bir havuz, orada burada lekeler ve damlacıklar ve sonra salonun arkasına doğru giden bir iz. Avukat olarak çalıştığım süre boyunca pek çok suç mahalli görmüştüm, bu yüzden bir tanesinin nasıl gerçekçi görüneceğini çok iyi biliyordum ve Carissa'nın da bunu bildiğinden emin oldum.

O bu planın işlemesi için gereken fiziksel kanıtlarla ilgilenirken, ben de ona yeni bir kimlik ayarlıyordum - çünkü her şey bir kez gerçekleştiğinde, artık Carissa olamazdı. Otoparkın arkasında onu bekleyen bir araba vardı, anahtarlar vizörün içine sıkıştırılmıştı ve yolcu koltuğunda, en azından eyalet dışına çıkana kadar kılık değiştirerek seyahat etmesine yardımcı olacak ekstra kıyafetler, nakit para, peruk ve beyzbol şapkasıyla dolu bir çanta duruyordu. Sonra bir çantanın içinde yeni belgeleri vardı: pasaport, ehliyet, Sosyal Güvenlik kartı, yeni adına açılmış bir kredi kartı ve ertesi sabah Atlanta'dan kalkıp Ekvador'a gidecek bir uçak bileti. Tek yapması gereken araba kullanmaktı.

Hudson gözlerini kısarak, "Bir şey daha var," diyor. "Stacy, Carissa'nın ilk kaçırıldığında Bob'u -ya da en azından ona benzeyen birini- duyduğunu söylediğini belirtti. İddiaya göre, senin hakkında konuşuyormuş, bunu yanına bırakmayacağını ve önce seni indireceğini söylüyormuş. Bununla neyi kastetmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Özellikle de paçayı kurtarmakla ilgili kısmı?"

Birinin söylediğim sözleri bana geri okuması ve onları başkasına atfetmesi garip. Carissa o bodrumda hiç bulunmadı. Ben vardım. Stacy'ye bilmesini istediğim her şeyi ve kaçınılmaz olarak onu bulduklarında polise aktarmasını istediğim her şeyi anlattım. O bodruma girip çıkmak çok kolaydı. İşe gidiyor ve vakfin birçok aracından birini Stacy'ye götürüyordum. Gün içinde onu ziyaret etmenin bir yolunu bulamazsam, bunu gece geç saatlerde yapardım ama Bob'un aptal takip cihazını aracımdan çıkarmadan önce değil. Oraya vardığımda, bir çift çelik burunlu erkek iş botu giyer, üzerinde tepinir ve bir sandviçle bir şişe su atardım - her ikisi de skopolamin ya da çocukların dediği gibi "Şeytan Nefesi" ile uyuşturulmuştu. İlaçlar dozaja bağlı olarak çok uzun süreli bir etkiye sahip olabiliyordu, bu yüzden etkilerinin geçtiğini anladığımda geri dönmeyi bıraktırdım ve bodrumun uzak ucundaki bir depoda saklı olan kiler kapısından içeri girerdim. Bir içki ve sandviç daha getirilir, sonra da Stacy'den yirmi metre kadar uzağa yerleşip uyanmasını beklerdim. Stacy ne zaman Carissa'yı duymasa, Carissa'nın sızdığını sanırdı. Stacy'yi manipüle etmek kolaydı çünkü neredeyse tüm zaman boyunca uyuşturulmuştu.

Carissa'yı Bob öldürmüş gibi gösterdiğim gece bile olacağını düşünmüştüm. O akşam, orada sadece ben vardım ve kargaşaya neden oluyordum. Çıglık atıyor, çırpınıyor, bir şeyleri kırıp parçalıyor, Stacy'den yardım istiyordum. Sonra o iş botlarını giydim ve tuğlalarla dolu bir uyku tulumunu o evden dışarı sürükledim. Hepsi çok inandırıcıydı. Onu sahte bir şekilde öldürmeden önce sahneyi hazırlamak için Carissa'nın kalan kanını kullandığımdan emin oldum.

Zincirlendiği yerde bir su birikintisi vardı, daha fazlası şiltenin üzerindeydi, sonra merdivenlerden yukarı ve evin her tarafına damlacıklar, zeminlerde ve duvarlarda lekeler ve sıçramalar vardı.

"Sarah," diyor Hudson.

"Bob ayrılık haberimizi iyi karşılamadı," diyorum, başımı eğip hafifçe sallayarak kendime bu yalanlara eşlik edecek daha fazla gözyaşı yaratmak için zaman tanıyorum. Başımı kaldırıyorum ve şerife bakıyorum.

"Boşanma davası açtıktan sonra daha da kötüleşti, küfürlü konuşmaya ve akli dengesini yitirmeye başladı. Onu hiç böyle davranırken görmemiştim. Hatta bir kereden fazla hayatımı tehdit etti, kendi güvenliğim ve kızımın güvenliği için dehşete düştüm ve ona karşı bir koruma emri çıkarttım, yani boşanma avukatım çıkarttı. Bob öğrendikten sonra daha da çılgına döndü. Yani, hayır, tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum, çünkü artık tanımadığım bir insan haline gelmişti. Tek bildiğim Summer'ın tam velayetini almaya kararlı olduğuydu," diyorum, tohumu ekiyorum ve kafalarında büyümesini bekliyorum.

Olson kaşlarını kaldırır. "Bob'un tam velayeti alabilmek için suçu senin üzerine yıkmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

İşte tohum, zihninde yeşeriyor. Onu beslediğiniz ve büyümesi için gereken gıdayı sağladığınız için teşekkür ederim, Başmüfettiş Olson.

"Öyle olmamasını umuyorum ama gerçekten bilmiyorum."

Bu teorimle çok güçlü bir şekilde ortaya çıkamam çünkü artık onların teorisi ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorlar. Ne zeki polisler.

Hudson sandalyesinden kalkmadan önce birkaç dakika sessizlik oldu. Onlara yeterince bilgi verdim. Şimdi, tüm bu parçaların halka, medyaya ve adalet sistemine satabilecekleri bir anlatıya uymasını sağlamaları gerekiyor. Her şeyin mükemmel bir şekilde bir araya geleceğini ve sonunda herkesin inanacağı inanılmaz bir hikaye anlatacağını biliyorum. Ne de olsa gerçek, kurgudan daha gariptir ya da en azından insanlar duyduklarında böyle diyeceklerdir.

"Artık seninle uğraşmayacağız Sarah. Kaybınız için çok üzgünüm," diyor Hudson başını sallayarak. "Başka sorularınız olursa sizinle temasa geçeceğiz."

Olson da not defterini cebine koyar ve şerifin düşüncesini yineleyerek ayağa kalkar.

"Teşekkürler," diyorum sandalyemden kalkarken.

"Ayrıca," diye ekliyor Hudson, "Bob'un şehirdeki dairesinin yanı sıra şirketteki ofisi için de bir arama emri çıkaracağız ve umarım bu her şeyi daha iyi anlamamıza yardımcı olur."

"Tamam" diyorum ve onları ön kapıya kadar geçiriyorum.

Bu iyi bir polis işi. Bob'un kasasında sakladığım bıçağı bulacaklar, duvarda, şatafatlı bir sanat eserinin arkasında. Bıçağın üzerinde Kelly'nin kanı ve sapında Bob'un parmak izleri olacak. Ona verdiğim geceyi hatırlıyorum. Elinde tutmuş, kana bulanmış bıçağa hayranlıkla bakıyordu. Sonra ondan kurtulmasını istedim ve sapını silebilmesi için bir bez getirmesini söyledim. Odadan çıktı ve ben de onları değiştirdim - gerçek cinayet silahını domuz kanıyla kaplı olanla değiştirdim. Bunu saklayacağını biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Beni seviyordu ama benden de korkuyordu ve haklı olarak korkuyordu. Bob'un gelecekte kendini koruyabilecek bir şeye ihtiyacı vardı, benim kötü tarafıma düşme ihtimaline karşı. Bu bir sınavdı ve fena halde başarısız oldu.

Verandaya çıktıklarında, "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin," dedim.

"Yapacağız ve tekrar çok üzgünüm." Şerif Hudson başını sallar ve ikisi birlikte araçlarına doğru giderler.

Kapıyı kapatırken o kadar geniş gülümsüyorum ki üst dudağım yarılmış gibi hissediyorum. Daha çok soru olacak. Daha fazla sorgulama. Gerçekte ne olduğuna dair bir dizi teori. Hatta bazıları benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünecek. Ama tüm kanıtlar Bob'u ve sadece Bob'u gösterecek. Gözlerim yaşıyor ... ama bu sefer gerçekler.

ELLİ İKİ

ŞERİF HUDSON

Raporu masamın üzerine bırakıyorum. Karşımda oturan Olson'a "Bob yaptı," diyorum. "Kasasında bulunan bıçaktaki parmak izleri Bob'unkilerle eşleşiyor ve kan da Kelly Summers'a ait."

"Vay canına, bu inanılmaz." Raporu eline aldı ve sona okudu.

"Sanırım bu davayı çözüyor."

"Çok uygun olduğu kesin." Olson başını sallar, hâlâ raporu karıştırmaktadır.

"Öyle, değil mi?" Ağzımı iki yana oynatarak söylüyorum. "Bob sonunda öldü, kaçırdığı kadın tarafından öldürüldü ve dairesini aradığımızda, Kelly Summers davasındaki cinayet silahı, bunca yıldan sonra, sanki etrafına bir fiyonk bağlanmış gibi kasasındaydı." Düşünürken edindiğim refleksif bir alışkanlıkla yumruğumu dizime birkaç kez hafifçe vuruyorum.

Bazen bir davadaki kanıtlar kullanışlıdır çünkü ... kanıtların yaptığı şey budur; bir suçu çözmeye yardımcı olur, gerçekte ne olduğunu anlatır. Ancak genellikle bakmayı hiç düşünmeyeceğimiz bir yerde hediye paketi içinde bulunmaz.

"Peki ya bodrumdaki diğer kan gölü?" diye soruyor.

"Salonda bulunan kanla eşleşti, bu yüzden Carissa'ya ait olduğunu varsayabiliriz."

Olson'ın söyleyebileceği tek şey "Vay canına".

"Adli tıp, iki olay yeri arasında yaklaşık beş litre içki olduğunu tahmin ettiklerini söyledi."

"Yani Carissa Brooks'un öldüğünü varsayabilir miyiz?" Başımı salladım ve derin bir iç çektim.

"Gerçekten Bob'un bunu tek başına yaptığını mı düşünüyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Bob ve Sarah, Adam idam edildikten kısa bir süre sonra evlendiler. Ve siz de bana Bob'un Adam'ı cinayetle suçladığını ve sonra da gidip Sarah ile evlendiğini söylüyorsunuz." Başını eğdi ve raporu masama fırlattı.

"Ama Sarah henüz bunların hiçbirini bilmiyordu." "Yoksa biliyor muydu?"

Masamdan kalkıp ofisimi adımlıyorum. Ama neden? Sarah neden kocasını cinayetle suçlayan adamla evlensin ve ondan çocuk sahibi olsun ki? Tabii bu işin içinde değilse. Adam'ın Kelly Summers ile bir ilişkisi vardı. Ama Bob'un Adam'dan daha kötü olduğu ortaya çıktı. Aldattı ve sonra Sarah'yı suçlamak için metresini ve Carissa'yı kaçırdı. Belki mesele kızları Summer değildi. Belki de Kelly'nin cinayetinden içeri girmemesini sağlamak içindi.

Gözlerimi kısıyorum ve Olson'a bakıyorum. "Bu çok zorlama görünüyor. Sarah ve Bob, kadının ilk kocasının metresini öldürüp suçu kadının kocasının üzerine mi atacaklar? Asla yakalanmazlar ve birbirlerine düşman olmaya karar verene kadar sonsuza dek mutlu yaşayacakları bir hayata mı başlarlar? Bunun pek çok şeyi şansa bıraktığını düşünüyorum, özellikle de Adam'a komplo kurulmasını."

Olson kollarını göğsünde kavuşturarak, "Eğer aynı zamanda kocanın savunma avukatıysanız, hayır," diye takılıyor.

Bu doğru. Çok sıra dışı bir durumdu. Ama her gün o mahkeme salonundaydım. Sarah olağanüstü bir iş çıkardı. Bir savunma avukatı tarafından gördüğüm en iyi işlerden biriydi.

"Sanırım burada biraz fazla ileri gidiyoruz. Hangisi daha olası? Sarah'nın Bob'la birlikte bir yıl boyunca şeytani ve dahiyane bir plan hazırlamış olması mı?

yoksa Bob'un Sarah'yı kullanan hasta bir birey olduğunu mu?"

Olson omuz silkiyor, hâlâ ikna olmuş değil.

"Artı . . ." Sandalyeme tekrar oturuyorum. "Teoriniz doğru olsa bile, Sarah'yı bu davaya bağlayan tek bir kanıtımız bile yok."

"Kapımızın önünde beliren bıçak hariç." "Onun dışında."

"Ve gerçek bıçakla aynı görünüyordu." Olson vurgulamak için öne doğru eğildi.

"Tuhaftı ama şu anda hepsi bu kadar. Tuhaf. Yine de bunun arkasında büyük olasılıkla Bob vardı ve cinayette kullanılan gerçek bıçağın neye benzediğini biliyordu. Muhtemelen Sarah'yı suçlamak için yaptığı başka bir plandı."

Saatime bakıp zamanı not etmeden önce birkaç dakika sessizce oturuyoruz. "Gidip basına her şeyi anlatmalıyım. Bununla bir gün geçirecekler."

"Peki ya Scott Summers?" "Ne olmuş ona?"

"O serbest dolaşan bir katil. Hiçbir şey yapmadan duramayız."

"Olson, federallerin bu davayı devraldığını zaten biliyorsun, yani artık BCI'nın davası değil, bizim de değil."

Başını iki yana sallıyor. "Keşke yardım etmek için daha fazla şey yapabilseydik." "Ben de isterdim ama elim kolum bağlı. Ve az önce yaptığımız şeye bakın. Biz üç vakayı çözdük."

İç çekti. "Biliyorum ama Scott hâlâ ."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, Scott'ın toplum için tehlikeli olduğunu düşünmüyorum, tabii karısının ölümüyle ilgili başka bir kişi olduğunu düşünmüyorsa."

"değil, ama ben sizi yalnız bırakayım da siz basın için açıklamanızı yazın." Olson ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür.

"Şef Yardımcısı Olson," diye seslendim.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Öyle mi?"

"Seni seviyorum."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Ben de seni seviyorum," dedi ve ofisimden ayrıldı.

Bilgisayarına döndüm ve yazmaya başladım, "Herkese iyi akşamlar. Gerçeğin kurgudan daha garip olduğunu söylerler ve eğer bu cümleye daha önce inanmadıysanız, son bir buçuk hafta içinde meydana gelen olayların on iki yıldan daha uzun bir süre önce işlenen bir cinayetle nasıl bağlantılı olduğunu açıklamayı bitirdiğimde inanacaksınız."

ELLİ ÜÇ

SARAH MORGAN

BİR YIL SONRA

İnsanın kendi evinde sahip olabileceği bir oturma alanını andıran rahat bir sette *60 Dakika*'dan Caroline Wood'un karşısında oturuyorum. Kendisi benden on beş yaş büyük, pahalı bir pantolon, ipek bir bluz ve şık bir ceket giymiş zarif bir kadın. Saçları parlak gri, mükemmel kesilmiş küt saçları omuzlarında duruyor. Not kartlarına bakıyor, kameralar çekmeye başlamadan önce onları gözden geçiriyor. Arkamda onun için hazırlanmış bir teleprompter olduğunu biliyorum ama o eski kafalı ve ellerinde kağıt hissini seviyor.

Genç bir kadın saçlarımı göğsümün iki yanına simetrik olarak düşecek şekilde yeniden ayarlıyor. Yüzümü pudralıyor ve ekibin arkasına koşmadan önce yumuşak bir gülümseme veriyor.

Bir adam "Sette sessizlik" diye bağıyor ve sonra bize hazır olup olmadığını soruyor.

Caroline ve ben başımızı salladık.

Sıkı bir gülümseme sunuyor. Başlamaya hazırlanırken gülümsemesi de aynı hızla kayboluyor. Önceden kaydedildiği için röportajımın girişini duymuyorum ama ne söylendiğini ve nasıl tanıtılacağımı biliyorum. Bu kabul ilk görüşme. Düzinelerce teklif aldım, çoğu

büyük miktarlarda nakit paraya bağıyım. Ama paraya ihtiyacım yok ya da istemiyorum. Sadece bir hikaye anlatmak istiyorum.

"Kocanız Adam Morgan'ın masum olduğuna her zaman inandınız mı?" diye soruyor ve hemen konuya giriyor.

"Hayır, öyle olduğunu *biliyordum*, bu yüzden eşi ve avukatı olarak onun yanında durmayı seçtim."

"Suçlu bulunduğunda kendinizi suçladınız mı?"

"Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce soruşturmadan sorumlu şerifin, kurbanla yaşadığı bir ilişki de dahil olmak üzere kanıtları sakladığına dair haberler çıkana kadar uzun bir süre öyle düşündüm. Sonra da adalet sistemini suçladım."

"Kocanızın sadece haksız yere cinayetle suçlanmakla kalmayıp, aynı zamanda haksız yere idam edildiğini öğrenmek korkunç olmalı," diyor başını hafifçe eğerek.

Kısa ve derin bir nefes alıyorum. "Yıkıcıydı. Adam hayatımın aşkıydı ve Virginia eyaleti onu gözlerimin önünde öldürdü."

Bir an duraksıyor ve kendimi toparlamam için bana zaman tanıyor. Yine de toplanacak bir şey yok.

"Bana Robert Miller'dan bahset," diyor Caroline.

"Bob mu?" Doğru söyledim. Robert onun için fazla seçkin bir isimdi. "Düşündüğüm kişi değilmiş."

"Ama onunla evlendiniz. O senin ikinci kocandı."

"Maalesef," diyorum.

"Bob'un Kelly Summers'ı öldürdüğünden ve ardından suçu Adam'ın üzerine attığından hiç şüphelendiniz mi?"

Aptalca bir soru ama yine de cevap veriyorum.

"Hayır, en ufak bir şey bile değil."

"Peki bundan nasıl kurtulduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor. "Yapmadı."

"Ama uzun süre yaptı. Bunun nasıl mümkün olduğunu düşünüyorsun?" Benimle göz temasını sürdürüyor, nadiren göz kırpmıyor. Bu sinir bozucu ama onu taklit ediyorum.

"Prince William County Şerif Ofisi bunu mümkün kıldı. Aslında Bob'un suçlarına ortak oldular," diyorum çenemi kaldırarak.

"Peki ya sen Sarah? Sana nasıl bu kadar yaklaşılabildi?"

Konuşmadan önce boğazımı temizliyorum. "Savunmasızdım ve o da bunu biliyordu. Kocamı suçlu bulunup idam cezasına çarptırıldığı gün kaybettim. Dünya onun bir canavar olduğunu düşünüyordu, bu yüzden onun yasını bile doğru düzgün tutamadım. Birini kaybetmek ve bunu bir kayıp olarak görmedikleri için kimsenin umursamaması korkunç bir duygu. Bob benim kederimden ve savunmasızlığımdan faydalandı. Tüm bu durum benim için fazlasıyla karmaşıktı. Ama Bob kimse yokken yanımdaydı ve bu da bana yakınlaşmasını kolaylaştırdı."

"Onunla evlendiğine pişman mısınız?"

Başımı salladım. "Hayır, bana başka türlü sahip olamayacağım iki şey verdi. Kızım Summer ve kapanış."

"'Kapanış' derken neyi kastediyorsun?"

"Kelly Summers'a gerçekte ne olduğunu artık biliyorum ve dünya da biliyor. Bob'la evlenmemiş olsaydım, gerçeği asla keşfedebileceğimden emin değilim," diyorum biraz da inanarak.

"Tüm bunlar kızınızı nasıl etkiledi?"

"Onun kederi karmaşık, tıpkı benim Adam'ın bir canavar olduğunu düşündüğüm zamanki kederim gibi. Babasının yaptıklarının ahlaksız, alçakça ve affedilemez olduğunu anlıyor ama yine de onun babasıydı. Onun için gerçekten zor oldu ama şimdi çok daha iyi durumda."

Summer'a babasının başına gelenleri ve yaptıklarını anlatırken kendimi çok kötü hissettim. Kafasını toparlaması biraz zaman aldı. Buna inanmadı - iyi bir nedeni vardı, çünkü doğru değildi. Ama sonunda, anlatılanları kabul etti. Şimdi çok daha iyiyiz, tıpkı benim gibi.

Olacağımızı biliyordu. Alejandro'dan da hoşlanıyor. Etrafımda olması güzel; onunla ilişkim ciddi bir şey değil, çoğunlukla sadece seks. Ayrıca, o biraz yarım kalmış bir iş ve yarım kalmış işlerin çözülmemesini sağlamanın tek yolu onları yakın tutmaktır. *Biraz* diyorum çünkü kim bir suçlunun sözüne inanır ki? Yani, suçlu statüsünde olan birinin. Alejandro'nun da benim de dolaplarımızda iskeletlerimiz var ve kim olduklarını çok iyi biliyoruz.

"Bob'un ana planının bir parçası olduğunu mu yoksa sadece bir bonus olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun için ne olduğumu bilmiyorum ve bilmek de umurumda değil."

"Anlaşılabilir," diyor başını sallayarak. "Adam'ın annesi Eleanor Ruple, oğlunun mahkumiyeti bozulmadan önce vefat etti. Oğlunun adının nihayet temize çıktığını görmek için hayatta olsaydı sizce nasıl hissederdi?"

"Çok heyecanlanırdı ve buna tanık olamaması büyük bir trajedi."

"Kesinlikle öyle," diyor Caroline. "Virginia'daki federal bir jüri, kocanız Adam Morgan'ın haksız yere mahkum edilmesi ve idam edilmesi nedeniyle size otuz iki milyon dolar verdi. Bu anlaşmadan memnun musunuz?"

"Pek sayılmaz. Bu beni nasıl mutlu edebilir ki? Yaptıklarını geri almaz. Adam'ı geri getirmez."

Dudaklarını içeri çekip başıyla onayladıktan sonra görüşmeye devam ediyor. "Para için herhangi bir planınız var mı?"

Duyarsız bir soru ama insanlar bilmek istiyor.

"Bu paranın bir kısmı Summer için bir fon olarak ayrılacak. Geri kalanını Morgan Vakfı'na yeniden yatırmayı planlıyorum ve fonları, maddi durumu iyi olmayanlara ücretsiz hukuk hizmeti sağlamaya devam etmek ve daha önce hapse girmiş bireylerin topluma olumlu ve üretken bir şekilde yeniden girmelerine yardımcı olan İkinci Şans programımızı genişletmek için kullanmayı düşünüyorum."

"Bu çok takdire şayan, Sarah. Çoğu insan tatile çıkar ya da erken emekli olur."

"Ben çoğu insan değilim."

Sıkıca gülümsüyor. "Hayır, değilsin. İnanılmaz bir hikâyeniz var, birçoklarının kurgudan daha garip dediği bir hikâye. Çok şey kaybettiniz, çoğunun hayal edebileceğinden çok daha fazlasına katlandınız ve yine de sebat etmeye devam ettiniz. İhtiyacınız olduğunda size ve kocanız Adam'a yardım edecek kimse olmamasına rağmen, başkalarına yardım etmeyi hayatınızın misyonu haline getirdiniz. Herhangi bir kızgınlık hissediyor musunuz?"

"Hayır dersem yalan söylemiş olurum."

"O halde nasıl oluyor da cömertlik ve şefkatle liderlik etmeyi seçiyorsunuz?"

Bu son soru. Bunu biliyorum çünkü cevaplarımı hazırlayabilmek için önceden göndermiştim. Doğru tonu ve mesajı verdiğimden emin olmak için bu soru üzerinde diğerlerinden daha fazla çalıştım. Kısa ve tatlı, oldukça da saçma. Ama Amerika bunu yutacak. İyiye karşı kötü, insanoğlunun en eski savaşıdır. Klişeleşmiş ve aşırı basitleştirilmiş çünkü insanlar doğuştan iyi ya da kötü değildir. Her ikisinden de biraz, belki de birinden diğerinden daha fazladırlar, ancak bu çoğu kişinin sindiremeyeceği kadar karmaşıktır. O yüzden ben basitleştireceğim. Ben cevap vermeden önce setteki ışık biraz parlıyor. Ne kadar şiirsel.

"Başka seçeneğim yok Caroline. Ben buyum işte," diyorum yumuşak, melek gibi bir gülümsemeyle.

ONAY3

Selamlar! Bazılarınız kimlere teşekkür edeceğimi merak ettiğiniz için buradasınız. Çoğunuz buradasınız çünkü daha önceki teşekkür yazılarımda size söz verdiğim derin, karanlık sırrı arıyorsunuz. Ve büyük çoğunluğunuz burada değil çünkü kitap bittiğinde okumayı bıraktınız. Bu bir hata çünkü aslında bu metinde derin, karanlık bir sırrı paylaşacağım... o yüzden okumaya devam edin.

2017 yılında, daha sonra ~~Kusursuz~~—*Evlilik* adını alacak olan kitabın taslağını hazırlarken, bir gün devam kitabı için teşekkür yazısı yazacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama işte buradayım ve bunların hepsi okuyucularım sayesinde oldu, bu yüzden her şeyden önce onlara teşekkür etmek istiyorum. Sizler sayesinde sevdiğim işi yapabiliyorum. Bu gerçekten bir hediye ve şimdiye kadar aldığım en iyi hediye. Bu yüzden, teşekkür ederim! Bu kitabı ithaf ettiğim Facebook okuyucu grubum "Jeneva Rose's Convention of Readers" üyelerine, diğer bir deyişle aptal kazlar sürüsüne özel olarak sesleniyorum. Sürümün bir parçası ve internetteki olumlu küçük bir nokta olduğunuz için teşekkür ederim.

Ne zaman bir kitap yazsam, yapıcı eleştirilerde bulunmaları ve en önemlisi övgü ve iltifat etmeleri için seçkin birkaç kişiye ilk taslağı okuturum. Bu hassas bir denge çünkü bazen bir gergedan derisine sahip oluyorum, bazen de bir pervanenin kanadına. ~~Mükemmel~~—*Boşanma*'nın ilk taslağını okuyan Cristina Montero, Bri Becker ve Delaney Starr'a teşekkür ederim.

April Gooding'e her zaman yaptığın şeyi yaptığı için teşekkür ederim. Bu kitabı çok daha iyi hale getirdin.

Blackstone Yayıncılık ekibine çalışmalarımı destekledikleri için teşekkür ederim. Güzel kapak ve i tasarımı için Sarah Riedlinger ve Stephanie Stanton'a; kitaplarımın mağazalarda yer almasını sağlayan John Lawton'a; editörlük için Kathryn Zentgraf ve Josie Woodbridge'e; halkla ilişkiler ve pazarlama için Tatiana Radujkovic, Rachel Sanders ve Kathleen Carter'a; ve dünyanın dört bir yanından gelen Stephanie Koven'a özel olarak teşekkür ederim.

Kitap dünyasını daha iyi bir yer haline getiren herkese teşekkür ederim. Size bakıyorum, kütüphaneciler, kitapçılar, booktokerlar, bookstagrammerlar, blog yazarları ve ğretmenler.

Kocam Drew'a sonsuz desteğiniz, beni sürekli olabileceğim en iyi yazar olmaya zorladığınız ve bunun ilk taslağını okuduğunuzda için teşekkür ederim. Bunun kurgu olduğuna söz veriyorum... Çoğunlukla.

şimdi, derin ve karanlık bir sır vereceğim, zira burada onu aradığınızı biliyorum. İlginç bir şey değil. Karanlık bile değil. Neredeyse bir sır. Ama bu noktalama işaretini : romanlarımda görürseniz, size hemen söyleyeyim, onu oraya ben koymadım ve bunun nedeni onu nasıl kullanacağımı bilmemem. Nereye gidiyor? Amacı nedir? Vay be! Bunu içimden atmak iyi geldi. Benden bu kadar. Derin, karanlık sırrım derinlikten, karanlıktan ve gizlilikten yoksun olduğu için özür dilerim. Bir sonraki teşekkür yazımda sizin için gerçek bir sırrım olacak. Bizi izlemeye devam edin.

, size küçük bir sır vereyim: Sarah Morgan'ın hikyesi henüz bitmedi.

Xoxo:

: Jeneva: Rose:

YAZAR HAKKINDA

Jeneva Rose, aralarında *Home Is Where the Bodies Are*, *You Shouldn't Have Come Here*, *The Marriage*, *One of Us Is Dead* ve *The Divorce*'un da bulunduğu birçok romanın *New York Times* çöksatan yazarıdır. Eserleri iki düzineden fazla dile çevrildi ve film televizyon için seçildi. Kocasını Drew ve inatçı İngiliz buldogları Winston ve Phyllis ile birlikte Wisconsin'de yaşamaktadır.

Başlık önerileri, çekilişler ve sadece abonelere özel indirimler için
bültenimize abone olun.

[Buraya katılın.](#)